

இலக்கியச்சோலை

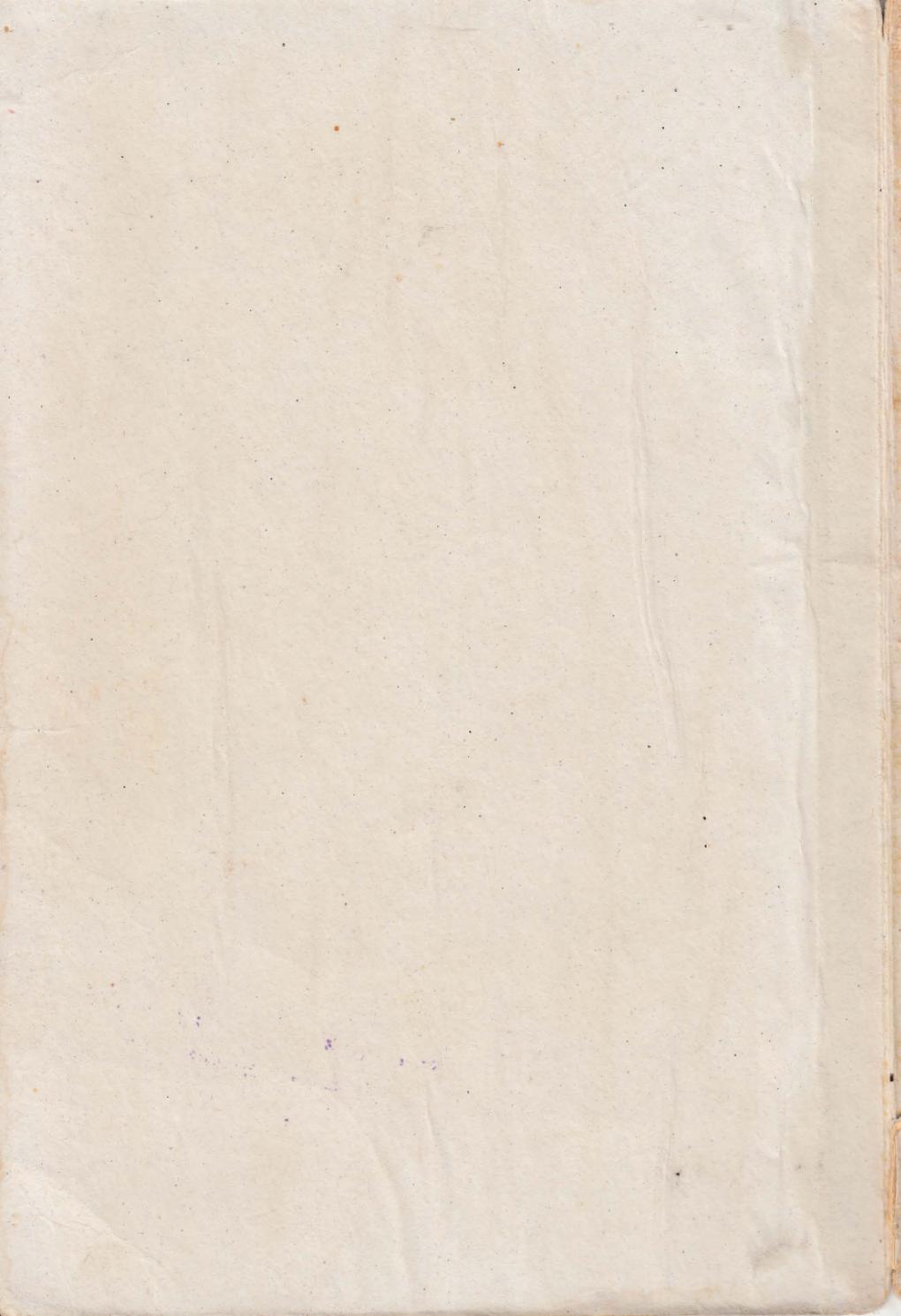
ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ

சுந்தரம் மணி

பண்டிதர் பொன் கிருஷ்ண பிள்ளை

ஸ்ரீ ஆரீயர் கலூரித்தழிழ்வாஸ் வெளியீடு

வங்கா

கிரு. எச். சுந்தரம் பிள்ளை

05 - 09 - 89.

கலை வாரி. இச. சுந்தரபிள்ளை
67719, கடற்கலை வீதி
யாழ்ப்பாணம்

Philadelphia 25. March
1888 - 89 - 20

RECORRIDO EN ESTA FORMA
que viene de la costa
de California.

இலக்கியச் சொல்

செந்தமிழ்மணி

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை
முன்னெநாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்
பலாவி அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரி

வெளியீடு:

பலாவி ஆசிரியர் கல்லூரித் தமிழ் மன்றம்

ILAKKIYA CHOLAI

(a collection of essays on Tamil Literature)

by
the Late
Pandit Pon. Krishnapillai

First Edition : 1964

Second Edition : 1988

Copyright with Krishnapillai Sivanesan

Number of Pages: viii + 100

Number of Copies: 1000

Printer: MURASOLI ACHCHAHAM
Jaffna, Sri Lanka

Publishers: Palaly Teachers' College
Tamil Manram

Cover Design: 'Lanka'

Price: Rs. 20/-

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை	i
முதற்பதிப்பின் முகவுரை	iii
அணிந்துரை	v

1.	இலக்கியச் சோலை	1
2.	இல்லார்க்கு இல்லாதன இல்லை	7
3.	அருமையில் எளிய அழகு	15
4.	சீதையின் மனத் துடிப்பு	18
5.	கூந்தலமூகன்	21
6.	கண்ணின்மணி	27
7.	குரியனிற் சந்திரன்	30
8.	அறம் பாடிற்று	34
9.	வள்ளுவர் காட்டும் உவமை	39
10.	வள்ளுவர் சொல்லும் அரசு	46
11.	தமிழில் ஒழுகும் அழகு	50
12.	இலக்கியங்களில் நகைச்சவை	57
13.	வாடாமலர்	66
14.	வரையாது வழங்கும் வள்ளல்கள்	70
15.	பாலைவனப் பசந்தரை	74
16.	மகாகவி பாரதி	79
17.	கவிமணி தேசிகவிநாயகன்	87
18.	‘தங்கத் தாத்தா’	92
19.	பொ. கி — சில நினைவுகள்	97

முதற் பதிப்பு — 1964

இரண்டாம் பதிப்பு — 1988

வினாக்கள் மற்றும் விடைகள்

ஏனோடு கல்பிதிப் பாடங்களை
ஏனோடு கல்பிதிப்பதை
பல்லத்தினால்

உரிமை	- கிருஷ்ணபிள்ளை சிவநேசன்	பகிள்ளை
1	... வெள்ளி கூடுதல்லை உக்காமல்லை	1
2	... தூயாக பளிஞா எப்பியக்கும்	2
3	... புப்பால் சீகாய் கல்லைக்கும்	3
4	... சீர்வுகளுக்கு	4
5	... திருவாய்வினாக்கால	5
6	... சீர்வீட்டு தீவிரிந்து	6
7	... முத்தாய் மதுகை	7
முரசொலி அச்சகம், ஸ்ரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்		8
8	... சுட்டு வருகிறது நாலுக்கால	91
9	... தூயாக மதுகை ஏப்பியிக்	91
10	... மூலாக்கால் நிலைகள்பகிள்ளை	91
11	... சீர்வாய்வால்	91
12	... ந்தால்முல வூர்முலா மாலை	91
13	... ஏந்திச்சுப்பாக்காலப்	91
14	... கிராப் பிகாக்கல	91
15	... சுவயாழித்திட்டி திருவிழக	91
16	... 'ாக்காடு கூத்து'	91
17	ஏனோடு கூடி — கி.பாலி	91

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவரை

இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் பொ. கி. யின் இலக்கியச் சோலையைப் படித்துப் பார்த்தேன். படித்த விஷயந்தானே என்ற அலட்சியத்தோடு வாசித்த நான் ‘வள்ளுவர் காட்டும் உவமை’யில் சற்று நின்று நிதானித்தேன்.

‘அன்பு கட்டளை காரணமாக உள்ளத்தி லெழக் கூடிய தொன்றன்று. அது வான் சுரக்கும் மழை போலத் தானுக்கே கசிந்து மல்க வேண்டிய தொன்று.....’
‘ஓ, இது எங்கோ படித்த உவமையாயிருக்கிறதே என்று தலையைக் குடைந்தேன்.....ஒருவாறு தட்டுப்பட்டது.

Shakespeare

“The quality of mercy is not strained.
It droppeth as the gentle rain from heaven
upon the place beneath.....”

என ‘The Merchant of Venice’ இல் குறிப்பிட்டது நினைவு வந்தது.

பண்டிதர் அவர்களுடைய பரந்துபட்ட அறிவுக்கு இது நல்ல உதாரணம், Walt Whitman, Walter Pater ஆகியோருடைய படைப்புகளை அனுபவிக்கும் பொ. கி. ஒரு வித்தியாசமான பண்டிதர்தாம்.

ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்பதென்பது ஓர் அரியகலை. பொ. கி. அவர்களுக்கு அது எளிதில் கை வந்தது.

இராமனுடைய குஞ்சி யழகை சீதை, குர்ப்பனகை அனுமன் ஆகியோர் வாயிலாகக் காட்டுவது ‘கூந்தலமுகன்’ என்னும் கட்டுரை. காண்டங்கள் அனைத்திலும் பேரழகு வாய்ந்தது சுந்தர காண்டம் என்பர். அதனுள்ளும் ‘சௌந்தரிய சிகரம்’ எனத்தக்கது. ‘நீண்டு குழன்று’ என்னும் கவிதை. அவ்வழகினை அழகு செய்கிறது செந்தமிழ் மணியின் விளக்கம்.

இன்னும் நீள எழுதலாம், ஆனால் பதிப்புரையென்ற எல்லைக்குள் நிற்க வேண்டிய கடப்பாடு எனக்குண்டு.

பலாவி ஆசிரியர்கல் ஹரி மாணவரே இலக்கியச்சோலையை முதன்முதலில் அச்சேற்றியோர் ஆவர். அஃது ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் தமிழ் பயினும் மாணவர்க்குப் பாட நூலாகவும் விதிக்கப்பட்டது. செந்தமிழ்மணி பொ. கி. அவர்கள் இன்று நம்மிடையே இல்லை. இலக்கியச் சோலையின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடும் முயற்சியை மேற்கொண்ட பலாவி ஆசிரியர் கல்லூரித் தமிழ் மன்றம் பொ. கி. யின் மைந்தர் சிவநேசனை அனுகியது. அவரும் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட அனுமதி தந்தார்; அவருக்கு எம் நன்றி.

தமிழ் மன்றத்தின் பணி பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். பலாவி ஆசிரியர் கல்லூரியே, புலம் பெயர்ந்த நிலையில், பல சிரமங்களை அனுபவித்து வருகிறது. இன்னல் களைக் கண்டு சோர்ந்து விடாது, தமிழ்மன்றம் பணியாற்று வதற்கு அதன் தலைவர் M. A. சலீம் சாதிக்கும், செயலாளர் S. பஸ்தியாம்பிளையும், பொருளாளர் அ புவனேந்திரராசாவும் காரணராவாவார். உப காப்பாளர் பண்டிதர் M. S. அலெக்ஸாந்தருடைய வழிகாட்டலையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

அச்சுக் கூலி மிக உயர்ந்துள்ள இந்நாளில் இப்பதிப்புப் பணியில் துணிந்திறங்கிய தமிழ் மன்றம் பாராட்டுக்குரியது.

பதிப்பு வேலைகளில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் நண்பர் க. உமாமகேஸ்வரன் அவர்கள். பொ. கி யின் மாணவரான அவர், மிக்க கவனத்தோடு அச்சுப்படிகளைத் திருத்தியுதவியதுடன், பொ. கி பற்றிய நினைவுகளையும் இப்பதிப்புக் கென்றே எழுதியுள்ளார். அவருக்குத் தமிழ் மன்றம் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அட்டையை அமைத்துத் தந்த ‘லங்கா’ வக்கும் குறுகிய காலத்தில் நூலை அழகுற அச்சிட்ட முரசொலி’க்கும் எம் நன்றி உரியது.

சேர. பத்மநாதன்

பதிப்பாசிரியர்

பலாவி ஆசிரியர் கல்லூரி
கோப்பாய்

வினாக்கள்

முதற்பதிப்பின் முகவரை

கற்பணக் களஞ்சியமாகிய குருகவி வே. மகாவிங்கசிவம் அவர்கள், கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையிலே தமிழ்மழை பொழிந்து அமரராகிவிட்ட பின்னர், அன்றையின் பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றவர் தாம் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள். அவர் சென்ற பத்தொன்பது வருடகாலமாகக் கோப்பாய், பலாவி ஆகிய அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலைகளிற் பணியாற்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆசிரிய மாணவர்களுக்குத் தமிழார் வத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் ஊட்டிய அரும் பெறல் ஆசானவர்.

அன்றை தமது சேவைக்காலம் முடிந்து ஓய்வு பெறப் போகும் இந்நாளில் அவரது பழைய மாணவர்களாகிய நாம், அவரது சேவையைப் பாராட்டிக் கொரவிக்க விரும்பினோம். அவ் விருப்பத்தின் ஓர் அம்சமாக அவர் அவ்வக்காலங்களிற் பற்பல பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட என்னினோம். அவ்வெண்ணத்தைச் செயற்படுத் தும் முகமாக, பழைய மாணவர்களோடு, இலக்கிய இரசிகர் சிலரையுஞ் சேர்த்து உபகுழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அக் குழுவின் முயற்சியாலே பண்டிதர் அவர்களின் கட்டுரைகள் பல சேகரிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினெட்டுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இலக்கியச்சோலை என்னும் இந் நூலாகும்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் ஈழத்துப் பேரை மன்னர் வரிசையிலே திறமை மிக்க விமரிசகராகவும், தேர்ந்த இலக்கிய, சமயக் கட்டுரை ஆசிரியராகவும் போற்றப் பட்டவர்; ஈழத்துப் பேச்சாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்பவர். அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளோ மிகப் பல்.

அவற்றுள் இலக்கியச் சோலையுள் வருபவை ஒரு சில. இந்த இலக்கியச் சோலையைப் போலச் சமயக் கட்டுரைகளும் சிறந்தவிமரிசனங்களும் நகைச்சுவைச் சொல்லோவியங்களும் நால் வடிவம் பெறலாம்.

இந்த இலக்கியச் சோலையுள் இராமாயணக் கட்டுரைகள் ரழும் திருக்குறள் பற்றிய கட்டுரைகள் மூன்றும் பொதுக் கட்டுரைகள் ஐந்தும் பாரதியார், கவிமணி, தங்கத் தாத்தா, ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களின் கவிதா நயம்பற்றிய கட்டுரைகள் மூன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன. பாடல்களுக்கு நயங்கூறுவதும் இரசிப்பதும் எப்படியென்பதை இந் நால் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“உள்ளங்காவிலிருந்து உச்சிபரியந்தம் இனியவர் இந்தப் பண்டிதர்” எனப் பண்டிதமணி அவர்களால் விதந்து போற்றப்படும் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் ஆடம்பரமற்றவர்; வெளியிலக விளம்பரங்களை விரும்பாத வர்; மிக மிக அடக்கமானவர். அவரது தமிழ்ச் சேவையைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் அறியவேண்டுமென்பது எங்கள் பேரவாவாகும்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் சேவைநலம் பாராட்டுங் குழுவினரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்நாலில் உள்ள கட்டுரைகளை ஒழுங்குபடுத்தித் திருத்தமாக வெளியிட உழைத்தவர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள். அவர்களுக்கும், ‘சமூகேசரி’யில் திறமையிக்க விமர்சகராக விளங்கிய ‘பொ. கி’ அவர்களின் நாலை அவரோடு தாம் கொண்ட பன்னெடுங் காலத் தொடர்பின் காரணமாக அழகுற அச்சிட்டு உதவுவோமென வாக்களித்துச் செயற் படுத்திய சன்னகம், திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர் அவர்களுக்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக.

நீதி முன்விடிகள் பின்சுட்ட பிரீர்தாநம், அதற்கு
ஏயிய விட்ட ஒத்துவிடியாகிறார்கள். இதை மன்றம் முன்வாடு
நீதியை வேற்றி வெய்திட்டு வரு

நீதியைப் போன்று கூட இந்த பிரீர்தாநம்
நீதியை நூலாக போன்று வெய்துக்கூடு
நீதி பல்லியைக் கொடுக்கிறார்கள். நீதியை நீதியை
நீதியை நீதியை நீதியை நீதியை நீதியை

பண்டிதமலி

சீ. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அளித்த
அணிந்துவர்

உயியும் வகையின் உயிர்ப்பு என்றேரு தொடர் திருவாச
கத்திலே தேன் கொப்பளிக்கின்றது.

தேவர் குறள் வள்ளுவ தேவரின் உயிர்ப்பு. அவு
யிர்ப்பு ஒருசிறுகணமேனும் எட்டுணையேனுந் தேவரின் உள்ள
ளத்தோடு நம்மைக் கலக்கச் செய்கின்றது. அதனால் உல
கம் உயியும் வகையை உணருகின்றது.

நூவர் தமிழ் அவர்களின் உயிர்ப்பு. திருவாசகம் மனி
வாசகரின் உயிர்ப்பு. இந்து அரிம் நமக்குக் கிடைத்தது.....
என்று தொடங்குகின்றது நாவலரின் இரண்டாம் பால
பாடம். அப்புத்தகம் நாவலரின் உயிர்ப்பு.

சான்றேர்களின் நூல்கள் அவர்களின் உயிர்ப்புக்கள்.
அவைகள் மூலம் அவர்களை இருதயத்தில் இருத்தி அவர்களோடு கலந்துரையாடுகின்றோம்; அவர்கள் வழியில் நிற்க
வாழுகின்றோம்; நம் நிலைகண்டு நானுகின்றோம்; வரம்
வேண்டித் தவங் கிடக்கின்றோம்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் உயிர்ப்புக்
கள், 'இலக்கியச் சோலை' என்ற பெயரில் உதயமாகியிருக்கின்றன. இச்சோலையை இலக்கியப் பூஞ்சோலை யென்றே
கருதல் வேண்டும்.

பண்டிதர் அவர்களைக் கற்கண்டு மனிதரென்று நான் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சி பரியந் தம் இனியவர் இந்தப் பண்டிதர்.

‘மடைப் பயலே’ என்று ஒரு பிள்ளையைப் பண்டிதர் அழைப்பாரென்றால், அவ் வார்த்தையிலுள்ள ஓவ்வொரு எழுத்தும் ஒன்றிலொன்று உயர்ந்து உள்ளன்பாகிய தேன் சொட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். ‘மடைப்பயல்’ மகா அதிர்ஷ்டசாலியாயிருப்பான். நாயகனே கண்டத்தால் சய மன்றே என்பது திருவாசகத்தில் வருகின்ற மற்றொரு அமிர்தத் தொடர். கோவர்களே! சர்வசேவதயாவான சர் வான்ம நாயகரே உங்களைத் தண்டிப்பாராயின், அது உங் களுக்கு வெற்றியோம்; நீங்கள் கொடுக்கு வைத்தவர் கள் என்பது அந்த அமிர்த வார்த்தையின் கருத்து. இவ்வாறே ‘மடைப்பயல்’ என்ற வார்த்தைக்கும் பொருள் விரிக்க நேரும் – அவ்வார்த்தை பண்டிதரின் வாயி லிருந்து வருகேயானால்.

இப்பொழுது பண்டிதரை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டோம். அதனால், அவர் உயிர்ப்பு எவ்வாறு இருக்கும் என் சம்பந்தம் உய்த்துணரக்கத்து. இனிச் சோலையுள் நுழைவோம். பாந்துபட்ட சோலையின் உயிர்ப்பை எடுத்து விரிப்ப தெளி தன்று. ஊகித்துணரவைத்தல் என்ற உத்தியை மேற் கொண்டு, பல்வேறு பகுதிப்பட்ட சோலையுள் இரண்டொரு பகுதியின் உயிர்ப்பைத் தொட்டுப் பார்ப்போம்.

மனம் சடம். உயிர் சித்து: அறிவுடைப் பொருள். மனம் பெரும்பாலுஞ் சித்தாகிய உயிரின் அறிவைச் சடப் படுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். அதனாலேதான் நாம் நம்மவரான ஒருசிலரைச் சித்தாகவும், நம்மவரல்லாத பலரைச் சடமாகவும் நோக்குகின்றோம். இந்தப் பழக்கம், ‘இந்த இடம் நமக்குச் சொந்தம்; இந்த இடத்தில் மற்றவர்களுக்குரிமையில்லை’ என்று மனிதர்கள் சண்டையிடும் நிலையை வருவித்திருக்கின்றது. பண்டிதர் அவர்கள், குறிப்பிட்ட நிலையைக் கண்டு இரங்கி,

“மனிதர்கள் வம்மின்! நீவீர் எல்லீரும் சித்த சமாதான மாக நிலையாய் இருப்பதற்குரிய இடம் ஒன்றேயொன்று தான் உண்டு. அது ‘எனக்குச் சொந்தம், உனக்கு இல்லை’ என்று சன்னடயிடுவதற்குரியதன்று. அதன் திருநாமம் திருவலம்புரம்” என்கின்றார்கள். இது ‘மநுவலாம் இடம்’ என்ற தொடர் வருகின்ற அருமந்த தேவாரசாரம். இராம ஞக்குஞ் சீதைக்குஞ் காட்டுக்குள்ளே மநுவலாம் இடம் பஞ்சவடி என்கிறார் அகத்தியர். பஞ்சவடியிற் குர்ப்பணகை யும் மநுவலாம்; உரிமைக்கு வழக்கிடவும் நேரிடலாம். ஆகையினாலே, திருவலம்புரந்தான் மநுவலாம் இடம் என்கின்றது பண்டிதரின் ஆத்மீக உயிர்ப்பு. கம்பரின் உயிர்ப்பைத் தமது ஆத்மீக சக்தியினாற் பண்டிதர் தம் முயிர்ப்பாக மாற்றி யமைத்துக் கொண்டார். இவ் வயிர்ப்பு ‘இலக்கியச் சோலையின் நுழைவாயிலில் அமைந்திருக்கிறது.

இனி அடுத்த பகுதியை எட்டிப்பார்ப்போம். அப்பகுதி யில் உட்பிரவேசிக்க வேண்டியதில்லை. தலையங்கமே பண்டிதரின் உயர்தர உயிர்ப்பைக் கையெடுத்துக் காட்டுகிறது.

‘இஸ்ஸார்க்கு இஸ்ஸாநன இஸ்லை’ என்பதுஅத் தலையங்கம்.

எட்டாதவைகளை எட்டுவதற்குச் சொட்டாவி விடு பவர்கள் மனிதர்கள். எவருக்கும் எட்டாததொரு பொரு ஞான்டு. அது வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது. அதை எட்டினால் நீவீர் விரும்பும் யாவையும் எட்டும். எட்டுதற்கும் இலகுவான வழியும் இருக்கின்றதென்கிறார் பண்டிதர். அவ்வழியாவது ஒன்றுமில்லாமல் இருப்பதே யாம்.

பிறக்கும் பொழுது கொடுவதந்ததில்லை! இதைக்கும் பொழுது கொடுப்பாவதில்லை! இதெடுவீர் குறிக்குமிக் கெல்வஞ் சிவன் தந்தது. தந்ததைத் தந்தவனிடம் ஒப் பித்து ஒன்றுமில்லாமல் இருந்தால், சிவன் நமக்கு எட்டு வான் என்பது பண்டிதரின் அருமந்த உயிர்ப்பான தருத்து.

யானவ யாதுமிலார்க் தீயெயாதவே என்பது கம்பரின் உயிர்ப்பு. ஆனால், கம்பரிடம் பெறுத பொருளை நமது பண்டிதரிடம் பெற்று உய்யும் வகையை உணருகின்றோம். பண்டிதரின் உயிரான உயிர்ப்பு இருந்தவாறு! பண்டிதர் தொடுவதெல்லாங் கரும்பு. ஏனைய பகுதிகளில் அவர் தொடுமிடங்கள்தோறும் இனித்து அவர் உயிர்ப்போ உணர்ந்து உய்வோமாக.

எதற்கும் எட்டாமிடஞ் சுத்தமாய் இருக்க வேண்டு மென்கின்றது சோதிடம். இச்சோலையில் எட்டாமிடம் உயிர்ப்பின் கிரம்; அங்கே உய்யும் வகை உயிர் துடிக் கின்றது. அப்பகுதிக்கு ‘ஏறும் பாடிற்று’ என்று பெயர். அறக்கடவுள் கை, கால், கண், மூக்கு உள்ள ஓர் ஆண் பிள்ளையாய், ‘அறஞ்செய விரும்பு’ பாடிய அன்னையின் உடன்பிறப்பாய் அங்கே அரசு வீற்றிருக்கின்றது. அதன் வாய்மலர் ஆயிரத்து முந்நாற்று முப்பத்து மூவிதழ்கள் அன்றவிழுந்து விரிவதொரு தாமரைப் புஷ்பம். அவ்விதழ் கருள் ஒன்றிவிருந்து பரவுகின்ற சுகந்த பரிமளம் அச்சோலையெங்கும் பரவி அறிவைச் சடம்செய்யவொட்டாது தடைசெய்கின்றது.

அறிவினை கைவ தண்டோ பிறித்தேயே
தந்தோய்போற் போற்றுக கடை.

என்பது அந்த அமிர்த இதழ்.

இனிவருங்காலத்தில் இன்னாருடைய உயிர்ப்பு இனியாருடைய உயிர்ப்பு என்று அறியாமல்யாத வகையில் நூல்கள் வெளிவருவதற்கு வயிறுகள் உள்ளின்றன. அதனால் என்ன வருமோ யாது விளையுமோ ஆரவிவார்!

பண்டிதரின் உயிர்ப்புக்கள் எதிர்வரும் நோய்களைப் பரிகரிப்பனவாய் என்றும் நின்று நிலவுவனவாக!

கி. கண்பதிப்பிள்ளை

திருநெல்வேலி,

10-12-64.

1

இலக்ஷ்யச் சோஹ

ஆதிகால மனிதன் தன்னை வெயிலின் தாக்கத்தினின்று காத்தற்குப் பருமர நிழலைத் தஞ்சமென அடைந்தான். மழைக்குளிரும் பனிக் கொடுமையும் அவனை அல்லலுறுத்தா வண்ணம் நிழல்தரு தருவின் பொந்தும் மலைக்குகைகளும் அவனுக்கு உறைவிடமாயின. இயற்கைத் தெய்வம் மனித னுக்குப் பண்டைய நாளிலே அளித்த வரங்களிலை, பொரு ளோச் சேர்த்துவைக்கும் எண்ணமுஞ் சுகபோகங்களும் வாழ்க்கை வசதிகளும் அவனை மயக்கத் தொடங்கவே அவன் இடம்பட வீடுகளமைத்தான். ஆசைகள் பல்கிப் பெருகித் தேவைகளும் மட்டின்றி வளரவே காற்றைத் தடைசெய்து வானக் காட்சியை மறைக்கும் மாடமாளிகைகள் எழவா யின. இன்றே வெப்பம் மிகக் நம்நாட்டிலே மேற்புறம் மொட்டையான தட்டை வீடுகளமைத்துக் காற்றேட்டத் தைத்தடுத்து மனிதன் வலிந்து நோய்களை வருவித்துக்கொள் ளுகிறுன். சூடு மிக்க கோடை காலத்திலே பென்னம்பெரிய அலங்கார மாளிகைகளிலே வசித்தலை ஒழித்து அவன் குளிர் தரு நிழலிலே அமர்ந்திருத்தலைப் பார்க்கும்போது வீடு வசிக்க வசதியற்ற அலங்காரப் பொருளாகவே காட்சி தருகின்றது. இது தொடர்பிலே கம்பன் காட்டும் இயற்கை உறையுள் ஒன்றனைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் தக்கது.

இராமபிரான் சிற்றன்னையின் விருப்பப்படி வனவாசன் செய்ய நேர்ந்தபோது அரண்மனை வாழ்க்கையையும் அரசு போகத்தையுந் துறத்தற்கு இரங்கினைல்லன்; வனவாசத் தைத் தனக்குக் கிடைத்த பேரூகவே விரும்பி ஏற்றுன். புண்ணைய நதிகளிலாடுவதுந் தியானத்தி ஸாழ்வதும் முனிவரரை வணங்குவதும் அன்னவனுக்கு மகிழ்வூட்டின. புண்ணைய மூர்த்தி தம்மிற் படிவதனால் நதிகளுந் தீர்த்தங்களும் புளித மெய்துகின்றன. தாம் தேடி அடைய வேண்டிய பெரும் பொருள் தம்மை வந்தடைந்த எளிமையை நினைந்து முனி வரர் மகிழ்ச்சியிலே மூழ்குகின்றனர். பெரும் புண்ணைய முனி வரர் பலரைத் தரிசித்துப் பல ஆண்டினை வனவாச காலத் திலே பயன்படுத்திய இராமன், தண்டமிழ் வண்மையை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டிய - தமிழால் உலகை அளந்த-அகத்திய மாமுனிவனின் இருப்பிடத்தை வந்தடைகின்றன.

இராமனைக் கண்டமாத்திரத்தே அகத்தியன் உள்ள களிக்காருகின்றது. முனிவன் வாயினின்றும் மங்கலகரமான வாழ்த்தொலி எழுகின்றது:

“வாழுமதை வாழுமனு நீதியறம் வாழும்
தாழுமிழமை யோருயர்வர் தாணவர்க் டாழுவார்
ஆழியுழ வன்புதல்வ! ஜயமிலை மெய்யே
ஏழுலகும் வாழுமினி யிங்குறைதி யென்றுன்”

[ஆழி உழவன் - ஆஞ்னையாகிய ஏரால் உலகை உழுபவனுகிய தசரதன்]

இராமன் வரவால் தானவதூல் நல்வடைந்த நல்வோர் வாழ்வெய்த ஏழுலகமுந் தழைத்தினிது ஒங்குங் காட்சி அகத்தியன் மனத்தகத் தெழுகின்றது. அகத்தின் உவகைப் பெருக்கைஇப் பாடல் உளங்கொள்க்காட்டுகின்றது.

அரக்கரால் வரும் இடரையெல்லாந் தடுத்து அக் கொடியோரைத் தடிந்து உலகிற்கு ஸமருள் அகத்திய மாமுனி இராகவனுக்குப் படைக்கலங்கள் கொடுக்கின்றன;

இராமன் இனிதுறைய உறையுனுங் காட்டுகின்றன. இருப் பிடங் காட்டும் போது மாழனிவன் உள்ளத்திலே தான் காட்டும் பாங்கர் சீதையின் மனப்பாங்கிற்கும் பொருத்தமா யிருத்தல்வேண்டு மென்ற எண்ணாந் தலை சிறந்து விளங்கு கின்றது. முனிவன் இராமனுதியோர் வசித்தற்குக் காட்டு மிடம் உறையுனுக்குரிய இலங்கணங்களைல்லாந் திருத்த முற அமைந்திருத்தலைக் கம்பன் நயம்பட நமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகிறன். வேறெப் புலவனுங் காட்டமுடியாத சாந்தந் தவழும் புனித இயற்கை நலங்களிடுஞ் குழல் இதோ நம் மன் காட்சி தருகின்றது:

“ஓங்குமர ஞேஷ்கிமலை யோங்கீமன லோங்கிப்
பூங்குலைகு ஸாவகுளிர் சோலைபுடை விழ்மித்
தூங்குதிரை யாறுதவழ் குழலதொர் குண்றின்
பாங்கருள தாறுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச”

[உறையுள் - வசித்தற்குப் பீடம்; பஞ்சவடி ஐந்து ஆல மரங்க விள் தொகுதிகொண்ட இடம்; மஞ்ச - கமந்தனே - புதல் - ன் பேஷன் இராமனே]

அகத்தியன் இராமன் வசித்தற்குப் பொருத்தமுடைய தெனக் காட்டுமிடத்துள்ள குளிர்தருக்கள் வான்முகட்டை ஒட்ட வளர்த்திருப்பதைனக் காட்ட முதற்கண் மரனுக்கு (மரன்-மரங்கள்) ‘ஒங்கு’ என்ற முக்காலமும் உணர்த்தும் பெயரெச்சத்தைப் பெய்துவைக்கின்றன. வசிப்பிடம் மன திற்குகந்த மங்களகரத்தோடும் பொலிவதனை ‘ஒங்கு’ என்ற உயர் தனிச் சொல்லை ஓராமடியிலே நான்குமுறை எடுத்தாள்வதினாலே காட்டுகின்றன.

மரனும் மலையும் மணலும் ஒங்கி நிற்குங் காட்சி எங்கள் மனத்தையும் வானளவிற்கு ஒங்கச் செய்கிறது. சோலைவளம் நனிதுறைம்புவதைப் புலவன் ‘குலை குலாவு குளிர்’ என்ற மூன்று புதங்களையும் மோனை நயத்துடன் ஒசை நலமும் பொருத்த அடுத்தடுத்து வைப்பதனாற் காட்டு கின்றன. புக்கள் தனித்தனியே இங்கொன்றும் அங்கொன்று

மாகக் காட்சியளிக்காது எக்காலமுங் குலீ-கு லீ யா கப்
பொலிந்திலங்கும் முறையிற் காட்சி தருவ தனை ‘குலீகுலாவு’
என்ற தொடராற் புலப்படுத்துகின்றன. ‘விம்மி’ என்ற
சொல் சோலை வளமிகுதியைக் கண்முன் காட்டுகின்றது.
ஆலமரம் ஒன்றே பேரரசனும் பெருந்தாணையும் ஒருங்
கிருக்க இடங்கொடுக்குமெனின் ஜந்து ஆலமரங்கள் இந்
தச் செழு நிலப்பரப்பிலே குன்றின் பாங்கரிலே குறையா
நீர்ச்சூணையருகிலே கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும் காட்சியின்
நேர்த்தி சொல்லளவிற்கு அப்பாற்பட்டதல்லவா? ஆலமரக்
காட்சி அரும்பெறற் காட்சியாயிருப்ப அதற்கு முடிகுட்டு
டும் பான்மையில் மெல்லென ஒவித்துத் தூங்கித் தூங்கித்
தவழ்ந்து தவழ்ந்து செல்லும் ஆளேன்றும் இடைபுதுவ
தாயின் இவ்வளமார் காட்சியை விண்ணவரும் கண்டின்
புற வருதல் ஒருதலை. தமிழின் வளம்போலவே அகத்தியன்
காட்டுஞ் சூழலும் இனிமை தவழ்வதொன்றுயிருக்கின்றது.
மரம் மலை மணல்களின் வளத்தொடு சோலைச் செழுமை
யும் பச்சிலை ஆவின் கொழுமையும் ஆற்றின் சலசல என்ற
சப்தமும் நம்மை எங்கோ கந்தருவ உலகிற்கு அழைத்துச்
செல்லுகின்றன. இக்காட்சி யோகியருக்கும் போகியருக்கும்
ஒருங்கே விழைவதர வல்லது.

இவ்வளவில் அகத்தியன் சூழலின் அழகை எடுத்தியம்பி
நிறுத்திவிடாது, மகுடத்திற்கு மணி பதிக்கும்பான்மையில்,
மேலுந்தொடர்ந்து சொல்லுகிறோன். குளிர்மை பொதுளிய
பொழிலின் ஏழிலை அகத்தியன் வாக்கிலே வைத்துக் கம்பன்
நமக்குக் காட்டுகின்றன. மெல்லோசையை வெளிப்படுத்தும்
ஞகர லகர முகரங்களைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்துங் கம்
பனின் வாக்கு, தேவின் சுவை தோய்ந்து இலக்கியச் சோலை
யாகவே மிளிர்கின்றது:

“கன்னியின வாழைகளி பிவகதிர் வாலின்
செந்தெலுள தேனெழுகு போதுமுள தெய்வப்
பொன்னியென ஸயடுன ஸாறுமுள போதா
அன்னமுள பொன்னிவளோ டன்பின்னோ யாட,”

உளத்திற்கும் உணர்விற்கும் இன்பாமளிக்குங் காட்சியை முந்பாட்டிலே காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலே உடலுக்கு இன்பாமளிக்கும் இனிய உணவு வகைகளைத் தேவெனுமுகக் காட்டுகின்றன். தூங்குதிரை ஆற்றின்மூலம் நிலம் நலமெய்தித் துலங்குவதனைக் காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலும் உணவு வகைகளை உதவும் நீரின் சிறப்பை மேலுங் காட்டுகின்றன. கங்கைபோலவே தூய்மை மிக்க காவிரியை நிகர்க்கும் புனல்வறியாப் பெருக்கொடு கூடிய ஆற்றுக் காட்சியைத் தெய்வப் பொன்னி யென லாய புனலாறுமுள் என்ற அடியால் நம்முளத்திடை பதிக்கின்றன. நிலவளமும் நீர்வளமும் மிக்கிருப்பின் எல்லாவகை வளங்களும் பொதுஞ்சல் இயல்பே. ஆற்றுநீராகிய பாலுடன் போதின் தேவெனுமுக்கை யுங் கூட்டிக் காட்டிக் கம்பன் பழத்தின் வளத்திற்கு வழி செய்கின்றன. பக்கலிற் போவோர் வருவாரெல்லோருந் தம்மை எக்காலமும் உண்டு மகிழ வாழைகள் கனிகளை ஈந்த வாரே வளருகின்றன. இக் கனிகளுக்குத் தட்டுக்கேடு ஏற் படுமோ என்ற எண்ணம் எழு இடமில்லாமலே வாழைகளைக் கண்ணித்தனமையும் இளமைப் பண்பும் உடையனவாகக் காட்டி எழுந்த குலைகளையுடைய வாழைகளோடு எழுப் போகுங் குலைகளை ஈனும் வாழைகளையுங் கண்முன் நிறுத்துகிறன்.

நீர்வளம் நிலவளம் பழவளங்களுடன் வேறும் பல வளங்களையுங் கம்பன் காட்டத் தவறுகின்றனவில்லை. உடல் வளர் ச்சிக்கு இன்றியமையாத சோற்றுவளம் அங்கு மிக்கிருத்தலை (அணில்வாலைப் போலப் பருத்துச் செழித்து) ‘கதிர் வாவின் செந்நெலுள்’ என்ற கூற்றினால் உரைக்கின்றன. மனிதர் வாழ்வதற்கேற்ற இடம் யாதெனக் குருகுகள் (பட்சிகள்) காட்டுகின்றனவென அப்பர் சுவாமிகள்:

‘குருகினங் கூடி ஆங்கே கும்மலித் திறகு ஸ்ததி மருவலாம் இடங்கள் காட்டும் வலம்புரத் தடிக ளாரே’

எனத் தமது தேவாரத்திலே தெரிவிக்கின்றார். பட்சிகள் ஆரவாரித்துத் தமது இறகுகளை உலர்த்திக் கூக்குரலிட்டு

‘மனிதரே திருவலம்புரம் நீவிர் வசித்தற்கு எத்துணைச் சிறப்புடையது வம்மின்’ என்று காட்டுகின்றனவாம். இங்குங் கம்பன் நீர்வாழ் பட்சிகளிலே சீதாதேவியின் உள்ளத் திற்குகந்த வெள்ளை அன்னத்தோடு செங்காற் பெருநாரையையுங் காட்டிச் சீதைக்குத் தோழிகளில்லாக் குறையை இவை தீர்க்குமாற்றைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. நீர் மிகுந்த தடாகத்திலே தாமரை மலரிலே வீற்றிருக்குஞ் சீதையாகிய பொன்னுக்கு (இலக்குமிக்கு) அதே மலரை நாடும் அன்னம் எத்துணைச் சிறந்த தோழியாகும்! வீரரிருவரும் குன்றிலே துள்ளி ஏறிப் புனல் ஆற்றிலே தீளைத் தாடுவாராயின் சீதையும் மனற்குன்றிலேறித் தூங்கு திரையாற்றிலாடி அன்னம் நாரை என்னும் நல்ல தோழியர் குழாத்திடை வாழுவே அகத்தியன் காட்டும் பஞ்சவடி (வடம் - ஆலமரம்; பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்கள் தொகுதி கொண்ட இடம்.) எப்பாலாரும் ஏக்காலமும் இனிதுறை தற்கேற்ற நல்லிடமாகின்றது. தன்னிகரற்ற தலைமைத்து இவ்விடம். இல்லமைவுக்குரிய எல்லாப் பொருத்தங்களுடைய முனிவரர் வசிக்கும் அன்மையில் அமைந்துள்ள இச் சூழல் கம்பராமாயணமாகிய கற்பகதருவினிடை நலமெலாங்கனியும் இல்லமாகப் பொலிந் திலங்குகின்றது.

2

இல்லாக்கு இல்லாதன இல்லை

‘வறுமையென்பது யாது? செல்வத்திற்கு - எதிரிடையானது. செல்வம் என்பது யாது? வறுமையின் மறுதலையானது. இந்தவிதமாக நியாயித்தவில் இறங்கினாற் செல்வம் வறுமை என்பவற்றின் உண்மை நிலை விளங்கவேமாட்டாது.

‘அவன் என்ன கோடி சீமான்; ஒரு குறையுமில்லாத வன்; மகாராசன். எத்தனை எத்தனை ஆயிரமாயிரம் ஏக்கர் வயலுக்கு அவனுரிமையுடையவன். அவனைப் போலவ்வாவாழக் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்’ இப்படி எல்லோரும் பார்த்துப் பொருமைப்படும் அந்த மனிதனை யல்லவா ‘உன்கைம் எப்படி?’ என்று கேட்க வேண்டும். ‘அரைக் கவளம் அன்னமுண்டால் வாந்திக்கிறது; அதற்கு மேல் அற்பழுண்டால் வயிற்றேட்டமும் சேர்ந்து கொள்ளுகிறது; பசித்தாலும் அன்ன முண்ண முடியாமல் பணத்தையெல்லாம் வாரிவாரி வைத்தியனுக்கு இறைக்கிறேனேயன்றி நோயோ நீங்கியபாடில்லை. இஃது அவன் வெளிப்படையான கூற்று. இதனை விட அவன் மனம் தனக்குள் கூறுங்கூற்றே விநோதமானது. ‘இந்தப் பெருவயற் பரப்பை யெல்லாம் என்னுடையது என்று பிறருக்குக் காட்டுவதற்குத் தடையாயிருப்பது அந்த ஒரத்திலுள்ள சிறுதுண்டு நிலந்தானே; அதனை வாங்குவதற்கு எத்தனையெத்தனை உபாயங்களையெல்லாங்கையாண்டேன்; பெரும் பணம் கொடுப்பதாக ஆசையுட்டி

னேன்; உடையவனே அத்துண்டைக் கைவிட மனமின்றி எத்தனையோ எத்தனையோ பொய்க் காரணங்கள் சொல்லுகிறோன். அதனை நான் வாங்காத வரையில் எனக்கு மனச் சந்தோஷமேது; சாந்தியேது? இவன் கூற்றையும், இவன் அந்தரங்க மனத்தி னெண்ணத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவன் உடல்நோயிலும் மனநோய் இவனை மிக வருத்திஇவனுக்கும் ஆனந்தத்துக்கு மிடையிலுள்ள தூரத்தை எத்தனையோ எத்தனையோ துருவங்களுக்கப்பாற் கொண்டு செல்கிறது என்பது புலனுகின்றது.

உடலெல்லாம் விழுதி பூசி உருத்திராக்க மணியணிந்து கோவண்தாரியாய் ஓருவர் செல்லுகிறார். உதய குரியனின் ஒளி அவருடைய முசு ஒளியிடம் தோற்றுவிட்டது. அவர் முகத்திலுள்ள புன்முறுவலைப் பார்க்கும்போது துக்கத்திற்கும் இவருக்குமுள்ள இடைத் தூரத்தைக் கணிக்க இயலாது போலத் தோற்றுகிறது. ஓருவேளை உலகிலுள்ள எல்லா வங்கிகளிலும் இவர் பணம் போட்டிருக்கிறாரோ? அதுதான் இந்த உற்சாகத்துக்கும் மஸர்ச்சிக்கும் காரணம் போலத் தோன்றுகின்றது எம்போல்வாருக்கு.

‘யாரையா தாங்கள்; எங்கு செல்லுகிறீர்கள்?’

‘நான் ஒரு பிரயாணி; நெடுந்தூரஞ் செல்ல வேண்டிய வளையா.’

‘தங்களூர் யாதோ பெரியவரே?’

‘யாதும் எமது ஊரே.’

‘தங்கள் கற்றத்தவர் எங்குளா?’

‘யாவரும் நமது கேளிரே.’

‘நெடுந்தூரப் பிரயாணத்தில் தங்களுக்கு அன்னமளிப்பவார் யாவர்?’

‘ஊரெலாமட்ட சோறு நம்மதே; தங்களுக்கு வினாவுஞ்சிரமமேற்படாமல் எல்லாவற்றையும் கூறிவிடுகிறேனே இயா.’

‘ஹரில் உள்ள திண்ணையெல்லாம் மட்டமெல்லாம் எமது சொந்த இடமே. பரந்தடர்ந்த மரத்தின் பெருநிழல் பகலில் நாம் பன்னிகொள்ளுமிடம்; படுக்க இடமில்லையென்ற கவலை நமக்கோ கிடையாது. நல்ல கோடைகாலத்திற் பரந்த ஆகாய முகட்டைப் பார்த்தபடியே இருக்கும் வெண்மணற் பரப்பு நமக்கு நல்ல மெத்தை; இவ்விரு காங்களோ நமக்கு நல்ல தலையணை; அதோ அந்தச் சிவன்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவச் செல்வனிருக்கும்போது நமக்கு என்ன குறை? ஐயா தங்களிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.’

இந்த வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்த்த — கேள்விமேற் கேள்வி கேட்ட — மனி தன் அப்படியே யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுகின்றன. அந்தச் சாந்த முகத்தின் கூகுத்தை, அந்தச் சுந்தரப் புன்முறை அவன் மறக்கமுடியாது தயங்குகிறார்கள். அப்போது அவன் செவியிற் பின்வரும் வினா விடுகிறது:— ‘ஏதையா விடை தருகிறீர்களில்லையே; எத்தனையோ முறை வினாவிலிட்டேனே; இந்த வழியால் ஒரு பெரியவர் சென்றுரோ?’

‘ஆமாம்; அவர் நெடுந்தாரம் போயிருப்பாரே: அவர் சாந்த முகத்தின்சிந்தனையில் உலகை மறந்து விட்டேனே; சீமான் குறையொன்றுமின்றிச் செல்லப்பின்னை போலத் துள்ளுத்தடையிற் போகின்றாரே.’

‘அவர் செல்லப் பின்னோதான்; சிவனுடைய செல்லக் குழந்தைதான். அவரைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் திடை ரெனத் தங்களுக்குக் கிட்டிவிட்டதே. அம்மகாளைக் கண்ட தங்களைக் கண்டாவது சிறிது பேறு பெற்றுக் கொண்டேன்.

‘ஐயா! அவர் யாரோ?’

‘இஃதென்ன அதிசயம். இதுகூடவா தெமியாது? மற்றுந் துறந்த முழு முனிவர்...;

‘பொறுங்கள், பொறுங்கள், முற்றத் துறந்த அம்மனிவர் பட்டினத்தாரா?’

‘இதுவரை தெரியாது போய்விட்டதே. அவர் திருமுக தரிசனங் கிட்ட எத்தனை எத்தனை புண்ணியஞ் செய் தேனே; திடீரென இத்துணைப் பெரும்பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டிவிட்டதே! குறையொன்றுமில்லாச் சொன்னிகிட்டேன் நான்.’

இப்போது முந்திய நோய் படைத்த மன அமைதி பெருத் செல்வரையும் பார்க்கிறோம்; சிவநேசச் செல்வ ராகிய பட்டினத்தாரைத் தரிசித்த செல்வரையும் பார்க்கிறோம்; இப்போது செல்வம் எங்கிருக்கிறதேன்பதையும் அறிகிறோம்.

‘செல்வம் என்பது நீந்தையின் நிறைவே’ என்ற குமர குருபர முனிவரின் மகா வாக்கியப் பொருள் தானே சிந்தையில் தெளிவாகத் தோற்றுகிறது. செல்வம் ஒருவர் வைத்திருக்கும் பணப்பெருக்கில், பெருமன் பராப்பில் சுக போக வஸ்துக்களில் இல்லையேயில்லை. அவரவர் மனத் திருப்தியிலேயே அது தங்கியிருக்கிறது. அகன்ற நிலப் பரப்பை ஆட்சி செய்துகொண்டே அயல் மன்னன் அனுகி விடுவானே எனப் பயந்து அனுக்குண்டைத் தூக்கி அயல் வன் தேசத்தில் ஏறியத் தயாராயிருக்கும் அரசரிடம் அனுவாவாவது மனத்திருப்தியுண்டா? மனப் பிதியுடைய இவரைச் செல்வரென்று சொல்வதிற் *பயன் யாதோ?

இராமன் இன்பு துன்பங்களிற் சமபுத்தி பண்ணுபவன்; தத்துவத்தின் தலையில் நின்ற தயாழூர்த்தி. தனக்குப் பொன்முடி குட்டவில்லையென்ற போது அவனுக்குக் கடுவையிலில் கொடு மனந்திரப்பரப்பில் பெரும் பாரததை இருத்தியுத்து ஊர்ந்து செல்லும் மாட்டினைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது போன்ற ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது.

தனக்கில்லா முடி தன் சகோதரன் பரதனுக்கே யென்ற போது அந்த ஆனந்தம் அளவிறந்து செல்லுகிறது. சிற்றன்னை காட்டிற்சென்று புனித நீரிலாடிப் புண்ணிய முனிவரருக்கு ஏவல் செய்யக் கற்பித்தபோது அந்த ஆனந்தம் அண்ட முகட்டை இடிக்கிறது. பரதனுக்கே அரசு என்ற போது இராமனைப் ‘பார்க்க வேண்டுமே! குரியனுடைய செங்கிரண அணைப்பில் பரிமளிக்கும் செந்தாமரையே கருமல ராய் விட்டதோ என்று சொல்லத்தக்க அத்துணைச் சிறப் புடனிலங்குகிறது, அந்த முகமண்டலம். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், இராமனுடைய நிலையைக் கூறமுடியாமல் உள்ள நிகழ்ச்சி புறத்திலே பொசியும் பான்மையைப் பார்த்து, ‘அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா’ என்று எமக்கு வியப்பூட்டி, அம்மா என்ற சொல்லைத் தன் வியப்பைத் தெரிவிக்கும் முறையில் எங்கள் காதில் ஒவித்துக்கொண்டேயிருக்குமாறு செய்து விடுகின்றான்.

பற்றெல்லா முதறியெறிந்து மாசற்ற முனிவர் பால் நேசம் பூண்டு ஒழுகும் நிலை எத்திய இராமன் மிதிலைப் பொன்னுடன் அலகிலா வீரன் இலக்குவனும் பின்தொடரச் செல்லுகிறான். பற்றற்ற நெறியிற் செல்வாணை இப்போது இரு தொந்தங்கள் பற்றுகின்றன. சீதையை அணி மாட அயோத்தியில் மாமியாரிடமே விட்டு, இலக்குவனைப் பரதன் அரசாட்சிக்கு உறுதுணையர்க விட்டுவிட்டு, ஈறிலா இன்ப நிலையை எய்தலாமென நினைக்கிறான் இராமன். சீதையின் அங்பு கலந்திலங்கும் வினாக்கள் இராம னுக்கு வாய்ப்பூட்டுப் போட்டுவிட்டன. அவனுடைய கனிந்த அங்பு அவளை இராமன் பின் செலுத்த, இலக்கு வன் சோதர நேயம் இராமனை விட்டகலாது செல்லுமாறு இலக்குவனை ஏவுகிறது. பாவும் இராமன், எதிர்பார்த்த தனிமைச் சாந்தி சிறிதும் கிட்டவில்லை. இருவகை அங்பு தன்னைப் பின்பற்றிச் செல்கையில் அன்பின் பினைப்பை அறுப்பதென்பது முடியாத காரியமாகிவிட்டது இராமனுக்கு. செல்வச் செழிப்பிலேயே மக்கள் புலர் தீரள்வதனையும்

அது சிறிது சுருங்கவே சூழம் சுற்றமெல்லாம் பெருகத் துறந்து நழுவுவதையும் பார்த்து இராமனுக்குத் தன் வறுமையின் பெருமை இப்போதுதான் தோற்றுமளிக்கிறது. இப்போது அவனுக்குச் சொல்லொண்டு பெருஞ் செல்வமாகக் காட்சியளிக்கிறது. வறுமையைச் சிறுமை என்பர் எல்லோரும். இராமனுக்கோ வறுமையே இன்று பெருமையிற் பெருமையாகத் திகழுகிறது. மனையாளையும் தமிழியையும் நிற்கவிட்டுச் சிறிது தூரம் ஏதோ ஒரு நினைவின் வயப்பட்டுச் செல்லுகிறான்; நினைவோ உரத்தபாட்டாகிறது பாட்டி ணடி இதோ பீறிட்டெழுகின்றது.

‘யாவை யாதுமி ஸார்க்கியை யாதவே’

இது ஒரு வெறும் வரட்டு வேதாந்தமாக அவனிடம் உதிக்கவில்லை. தக்க உதாரணத்துடன் உதிக்கிறது. செல்வச் சூழல் நிறைந்த அயோத்தியினும், காடு குறைவான இடமாக இராமனுக்கு இப்போது தோற்றுவில்லை. தலைசிறந்த அங்கு தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்பதை இராமன் பார்க்கிறான். எல்லாந் துறந்து வெளிப்பட்ட நிலையில்லவா இந்தத் தலைசிறந்த அன்பின் பெருக்குத் தன்னைத் தினை அடிப்படை உணருகிறான்!

எத்துணை தூரம் போனாலும் நடந்து முடிந்த வழியினும் நடக்க வேண்டிய வழி பெருகித் தோன்றும் பொல்லாக்கானம் அது. அந்தக் கானத்தில் தன்னைப் பின்பற்றி நடப்பவளோ பூவின் மெல்லடிப்பாவை. தன்னைய தாமரைப் பூவிற்கும் வரண்ட கல் நிலத்திற்கும் ஏதாவது இயைபுண்டா? அரச அரண்மனையில், போகத்தின் மத்தியில் பேதைத் தோழியர் சூழ வாழுவேண்டியவள் தன்னை நம்பிப்பின்பற்றி வருவதைப் பார்க்கும்போது இராமனுக்குத் தன் திக்கற்ற நிலை தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. தான் பாதுகாக்க வேண்டிய பெண்ணை அரண்மனையில் அல்லலே யற்ற விடத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்க மாட்டாதிருக்கும் நிலையில்

அவளைத் தன் மனையாகக் கூறுவதனினும் பிறிதொரு விதமாகக் கூறுவது இராமனுக்குப் பெரிதும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. பெண்ணெனப்படுபவள் முதற் கண் பிறந்த மனைக்கும் அதன்மேல், புகுந்த குடிக்கும் குலத்திற்கும் பெரும் புகழ் கொடுப்பவள்; தாமரையுறையும் பொன்னுக்குக் கருங்கல் அடர்ந்த காடுதான் அவள் புகுந்த குலத்துள்ளவற்றை கொடுக்கப்படும் பரிசாயுள்ள நிலையில் அவளை மிதிலையர்கோன் மகளௌன,

‘மேவு கானம் மிதிலையர் கோன்மகள்
பூவின் மேல்லிய பாதமும் போந்தன’

என்று உரத்து உளமுருகிப் பாடுகிறான் இராமன். பாவம் சிறை இராமனுடைய இன்ப துண்பங்களிற் பங்குபற்றி பவளாயிற்றே. இலக்குவனுக்கோ இப்படிப்பாட்ட கஷ்ட மெதுவும் வரவேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? அதிலும் விரத்தோடு சண்டை செய்யக் கிளரும் வேலவேந்தர் தலையை உருட்டி மக்களிடத்துச் சாந்தத்தைப் பெருகச் செய்யும் பெரிய வீரனுக்குப் பொருத்தமான இடம் அரண்மனையல்லவா? வீறுகொண்டு சீறியெழும் பகைவர் தலை தறிக்கும் இலக்குவன் கரந்தான் இன்று யாது செய்கிறது? இராக்காலத்தில் அண்ணலும் அன்னையும் படுத்துறங்க நேரத்தோடு தாஞ்கவே பிறரேவளின்றிக் கிளைவெட்டிப் படர்கொடி வெட்டிப் பன்னகாக்கிரமம் அமைக்கிறதே. இந்த இளவீரன் அண்ணலுக்கு எதையும்பற்றி யோசிக்க இடங்கொடுக்காமலே குறிப்பறிந்து ஏவல் செய்வதிற் பெருமகிழ்வு கொள்கின்றானே. கோன்மகள் பாதங் கொடுவ காட்டிற் சென்றாலும் காரியமில்லை. குற்றமற்ற தம்பி தன் காரணமாகப் பல கஷ்டங்களை ஏற்க முகமலர்ச்சியோடு முற்பட்டிருப்பதை நினைக்கும் போது பாகாய் உருகிய இராமன் உள்ளம் இப்போது கரைந்து ஒடும் நிலையில் மேலும் கூறுகிறான்:

‘தாவி ஸெம்பிகை சாலை சமைத்தன’

இதன் மேலும் இராமன் முற்றழடிய ஆராய்ந்து பார்க்கிறோன்; தன்னைப்போலப் பாக்கியசாலி யாருமில்லையெனக் காண்கிறான். எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் தன்பால் ஒன்று மில்லோமையே யென்பதை அறியும் போது, இந்த இல்லாமை எப்போதும் தன்னுடனிருந்தால் தனக்குச் சிறிதேனுங் குறையில்லை யென்பதை உணர்ந்து மீண்டும் வாய்விட்டு இராமன் கூறுகின்றான்:

‘மேவு கான மிதிலையர் கோன்மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன
தாவி ஸெம்பிகை சாலை சமைத்தன
யாவை யாதுமி லார்க்கியை யாதவே,’

இப் பாட்டின் மூலம் பெரும் ஞான உதயம் மனித வர்க்கத்திற்கு ஏற்படுகிறதல்லவா?

ஏன் போன்ற சிலர்கள் போன்ற நவீ
தானால் அதை என்ன என்று என்று
ஏன் என்று என்று என்று என்று என்று
ஏன் என்று என்று என்று என்று

3

அருமையில் எளிய அழகு

இவ்வுலகில் எத்தனையோ அருமையான பொருள்கள் உள். அவை தமது அருமைப்பாட்டினால் ஏராளமான மக்களுக்குக் கிட்ட முடியாதனவாயிருக்கின்றன. எட்டாதன வற்றை மக்கள் காண ஆசைப்பட்டும் “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற” என்ற முதுவாக்கியத்திற் கிணங்க அவற்றை மறக்கத் தெண்டிக்கின்றனர். சிலர் அருமை பொருமையான பொருள்களைத் தாம் மாத்திரம் வைத்து ருந்து மற்றையவருக்குச் காட்டிப் பணம் ஈட்டுகின்றார்கள். ஏழைகளுக்கு இவ்வித அருமைப் பொருள்களால் யாதும் பயன் கிட்டுவதில்லை. அவை செல்வம் படைத்தோரின் ஏகபோக உரிமைகளாகின்றன.

பரிபூரண வஸ்துவாகிய பரம்பொருள் தான் எட்டாத இடத்திலிருந்தும் அடியார்களுக்காக எட்டும் பொருளாகி விடுகின்றது. பெருங் கார்முகில் மக்கள் தன்னை உண்ணாவும், பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சி உணவு, பேறவும், தன் கண் மக்கள் மூழ்கி ஆட்திளைத்து இன்புறவும் மழை வெள்ள மாகப் பொழிவதை நாம் பார்க்கின்றோம். வெப்பந் தீர்ந்து தட்டாம் நல்கும் மழை முகிலின் அருமையிடையே கிடைக்கும் எளிமையினால் அது மக்களுக்கு அருமையினும் அருமைப் பொருளாக, உயிர்ப்பொருளாக, உயிர் நல்கும் பொருளாக அமைந்து விடுகின்றதே! இது பற்றியன்றே

நமது தமிழ்ப் பெரியார் ஒருவரும் ‘அருமையில் எனிய அழகே போற்றி’ என்று கூறி அதனை உதாரணவாயிலாகக் காட்டக் ‘கருமுகிலாகிய கண்ணே போற்றி’ என்று அடுத்துப் பாடுகின்றார்.

இளைய பெருமானுடனும், அருமைப் பிராட்டியாருடனும் கானகம் நோக்கிச் செல்லும் இராமனின் உருவைக் கம்பர் கண்ணாற் பார்த்து இன்புறுகின்றார். அதனை நமக்குங் காட்டத் தெண்டிக்கிறார். அந்த அழகுப் பொருளுக்கு எத்தனையோ விதமான உவமைகளைத் தேடுகின்றார். முதற் கண் ‘மை’ என்கிறார். அற்பமான, சுலபமாகக் கிட்டக் கூடிய ஒரு ஓளியற்ற பொருளையா அடியாருக்கு அருள் நல்கச் செல்லும், பெரியோனுக்கு உவமையாகக் கூறுவது என என்னி ‘மரகதமோ’ என்கிறார். மரகதம் அரிய பொருள்; அருமையிலும் அருமைப் பொருள்; ஓளி மிக்கது. பெரியோன் திருமேனிக்கு உவமையாகக் கூடியதே. ஆயின் ஏழைகளுக்கும் எளிமையாகக் கிடைக்கக் கூடிய பெருமானுக்குச் செல்வர் வீட்டிற் பேழையுள் மறைந்து கிடக்கும் பொருளை உவமிப்பது மனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே ‘மறிகடலோ’ என்கிறார். எங்கும் பரந்து எல்லோருக்கும் இன்பம் நல்கும் இப்பொருளில் ஓளி, எளிமை எல்லாம் இருப்பினும் இதனை நாவில் விட்டுச் சுவைக்க முடியாதே. பெரியோன் திரு நாமத்தை நாவால் உச்சரிக்கும்போது நாவிற்கும் உள்ள திற்கும் ஏற்படும் இன்பந்தான் என்னே !

ஆகவே அதனையும் வென்ற ஒரு பொருளாக் கவிச்சக்கர வர்த்தி நினைக்கின்றான். ஓரளவு மனநிறைவு எய்துகின்றன. ஓளியும், எளிமையும், அழகும் அதே நேரத்தில் நாவிற்குச் சுவையுந் தரும் பொருளொன்று அவன் மனத்திற் பளிச்சிடு கிறது. அது கார்காலத்தில் அமிழ்தப் பொழிவுக்கு முன் னர் நம் கண்முன்னே பளிச்சிடுகின்ற பொருள்தான். மிக்க உயரத்தில் இருந்தாலும் எட்டும் பொருளாக உள்ளது.

அது கமக்காரும், உயிர்வர்க்கங்களும் ஆவலோடு பார்க்கும் பொருள். ஆகா! 'மழை முகில்' தான் அப்பொருள். இப்போது பாருங்கள் 'மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ' என ஒன்றினென்று மேன்மேலுயர்ந்து வரும் பொருள்கள் உவமையாக, அடுக்கடுக்காகப் பாட்டிலே தொடர்புபட்டு வருகின்றன. 'மையோ, மரகதமோ மறிகடலோ, மழைமுகிலோ' எனக் கூறிய பின்னரும் மனி தர் வேண்டும் நேரமெல்லாம் கிட்டாததாக இருத்தலால் இப்பொருள்தானும் குறைபாடுடையதாகத் தோன்றக் கவி ஞன் 'ஜயோ!' என வாய்விட்டு அலறுகின்றன. அந்தப் பாடல் இது:

வெய்யோனெவி தன்மேவியின் விரிசோதியின் மறையம்
பொய்யோவெனு மிட்டயாளோடு மிளையானெடும் போருள்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஜயோவிவன் வடிவென்பதூருஷியாவழி குடையான்.

கவிஞருக்கு என்றுதான் மனநிறைவு கிட்டுமோ தெரிய வில்லை. நாமும் அந்த அருமையில் எளிமையாம் பொருளின் தோற்றுத்தை நினைத்து 'அச்சோ' என்போம்.

சீதையின் மனத்துடைப்பு

இராமபிரானுக்கு எல்லோர் மனங்களும் குளிர் முடிகுட்டுதல் நிகழ் இருந்தது. மந்தரரையின் தந்திரத்தால் இராமனது சிற்றன்னை கைகேயி அதற்குத் தடைவிதிக்கிறார்கள். அன்னவள் சொற்படி இராமன் வனம் ஏக ஒருப்படுகின்றன. இன்ப துன்பங்களிற் சமபுத்தி பண்ணும் இராமனுக்கு மகிழ்வோ வனமேகுதலிலே துன்பமோ தோன்றவில்லை. சிற்றன்னையின் கட்டளையைச் சிரமேலேற்றுத் தான் வனமேகுஞ் செய்தியைச் சீதாதேவிக்குச் செப்புகிறார்கள். “இராமன் ஏருமிடம் அன்னவளுக்கு அயோத்தி” யாகையாற் சொன்னயம் மிளிர அவனுடன் தானும் உடன் வருவதாக உரைக்கின்றார்கள். “கல் பரந்த காட்டிலே அவள் மெல்லடி வைத்தல் ஓவ்வாதே” என்கிறார்கள். “நின்பிரிவினுஞ் சுடுமோ பெருங்காடு?” என்று அவள் மாற்றுரை கூற முடியா வண்ணம் விடை கொடுக்கின்றார்கள் கற்பிற் சிறந்த பொற்படை நங்கை. அன்னவள் விடை கூற முடியாதிருந்த நிலையையே தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு கொடுங்காடேகக் கடிது விரைகின்றார்கள். அவள் விரைவின் மிகுதி யையும் இராமனின் செயலிழந்த நிலைமையையும் வண்ண ஒவியமாகத் திட்டுகிறார்கள் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்.

அனைய வேலை யகன்மனை யெதினள்

புனையுஞ் சௌந் துவைந்து புனைந்தனள்
நினைவில் வள்ளல்பின் வந்தய னின்றன
பணையி னின்கரம் பற்றிய கையினாள்.

காட்டிற் கடுஞ் சூட்டினைச் சீதாபிராட்டியார் எங்குனம் தாங்க முடியும் என்ற நினைவிலே தன்னை மறந்து நின்றுள் இராமபிரான். அவன் விழிப்பு நிலை எய்தமுன்னரே பிராட்டி தானும் வனம் செல்ல ஆயத்தமாகிவிட்டாள். என்னரிய மன்னர்புகினும் எளிதில் இடங்கொடுக்கும் விசால மாளிகை யுட்புக்காள் மங்கைநல்லாள். “அகல்மனை எய்தினால்” அவள் என்று கம்பன் சூறும்போதே அந்த மாளிகைக்கு நேரப்போகின்ற நிலையையும் சிலேடை வகையால் கம்பன் எமக்கு உணர்த்துகின்றான். திருமகனும் திருமகனும் அகலவே மங்களாகரமான மாளிகை திருவகன்று தசரதனுகிய வளர் ஒளி விளக்கவிந்து சோபை இழந்துபோதலும் நம் கண்முன் தோன்றுகிறது.

கடுந் துறவிகளே அரையில் உடுக்கும் முரட்டுமரவுரியை, தன் மென்பட்டுடுக்கும் இடையின் மென்மையும் ஓராது, வரிந்து கட்டிய சீதையின் உள்ளத்தின் திண்மையைப் புல வன் ‘துணைந்து’ என்ற சிறு சொல்லாற் காட்டிவிடுகின்றன். சீதையின் சிற்றிடையைச் சேர்வதால் மரவுரி பெறும் அலக் காரத்தைப் ‘புணையும்’ என்ற சொல் எடுத்தியம்புகின்றது. காடேகும் முழு ஆயத்தத்துடன் தேவி இராமனுக் கயல் வந்துவிட்டாள். இராமன் இன்று தேவிக்கு என்றுமில்லா வனப்பு மிக்கவனுக்குத் தோற்றமளிக்கின்றான். அவன் அழு கைக் கண்ணால் மகிழ்வுடன் மென்றுண்கின்றான் தேவி. பொருளற்றவனுக்கு அள்ளி அள்ளிப் பொருளைச் சொரியும் பெரியோன் போலச் சீதை விரும்பிய வரத்தை இராமன் சொரிதலால், அவனை ‘வள்ளால்’ என்ற சொல்லாற் கம்பன் நாமறியக் காட்டுகிறான்.

அவன் அயல் வந்து நின்றபோதும் காட்டின் கடுமையுஞ் சிற்றிடையாள் மென்மையும் பற்றியே சிந்தித்து ஆழ்ந்து நின்ற வள்ளற் பெருமானை அன்பு சொரியுங் கரத்தாற் பற்றிய சீதையின் சித்திரத்தை “நீள்கரம் பற்றிய கையினால்” என்று கம்பர் காட்டுகின்றார். தந்தையோ வேண்டுவார்க்

கெல்லாம் கொடுத்துக் கொடுத்துத் “தருகை நீண்ட தசரதன்” ஆசிருன். அவன் மைந்தன் கரமும் நீண்டிருத்தல் இயல்பே. அந்த நீள்கைக்குக் கம்பன் “பனையின் நீள்கரம்” என்று பனையை அடையாக்கிப் போருள் நிறைத்துக் கூறு கிறுன். நீரற்ற அருஞ் சுரத்திலே சிதைக்கு அமிழ்தும், அமிழ்தை வென்ற நீரும் அருத்திப் பாதுகாக்குங் கை பனையாதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதே. மணல்வெளிப் பரப்பிலே நிழலுங் தந்து கடுவிடாய் தீர்த்தற்கு நுங்குங் கொடுப்பது பனையேயன்றே!

இராமன் தனது மனத்தை மாற்றிவிடாமல், சிறை விறுவிறுப்புடன் செயலாற்றுவதை ‘எய்தினன்’, ‘புனைந்தனன்’, ‘நின்றனன்’, ‘கையினை’ என்னும் வினைமுற்றுக்களை அடி தோறும் பெய்து முடிக்குந் திறன், கம்பன் ஓர் உளவியல் அறிஞன் என்பதையும் நாம் அறிய நயம்பட எடுத்துரைக் கின்றது.

5

கூந்தலமுகள்

கூந்தலமுகன் என்ற இத்தொடர் முரண்பாடுடைய தொன்றுக்குத் தொனிக்கிறதல்லவா? கூந்தலால் வரும் அழினைப் பெரிதும் பெண்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதே, கவிஞர் வழக்கும் உலக வழக்குமாகும். உலகத் தாயாம் உமாதேவி அம்மையாருக்குரிய அழகு சிறந்த தில்விய நாமங்களாகிய அல்லியங்கோடையம்மை, வண்டார் பூங்குழலம்மை, மலர்க்குழல் மின்னம்மை, மட்டுவார் குழலம்மை, மருவார் குழலி, ஏலவார்குழலி என்பன இக்காற்றை நன்கு வலியுறுத்திக் காரிகையார்க்குங்கருங்கூந்தலுக்குமுள்ள தொடர்பைத் தெளிவுறுத்துகின்றன வல்லவா?

அழிகென்பது அங்கங்களினமைதியால் ஏற்படுவது. சாதாரணமாக ஒருவனையோ ஒருத்தியையோ அழகுடையார் என்று நாம் கூறும்போது அவருடைய முக வசீகரத்தையே குறிப்பிடுகிறோம். அங்கங்களிற் சிறந்திருப்பது தலை. ஆகையாலதனை உத்தமாங்கமென்பார். அதனை இன்னுஞ் சிறந்து விளங்கச் செய்வது கூந்தல். கூந்தலென்னும்போது அது பெண்களுக்கே ஏகபோக உரிமையாயிருப்பதென நமது ஞாபகத்திற்கு வரும். ஆயின் பற்பல சிறப்புக்கஞ்சும் பொதுள் இராமசௌந்தரியத்தை உயர் சிகரத்திற்குத் தாவச் செய்

சிறது அக் கூந்தலென, நாம் வியப்படையும் வகை காட்டு கிறுன் கம்பன். கூந்தலைப் பொதுவுடைமையாக்கிவிட்டான் கம்ப கவிஞர்.

மேலைத்தேயப் பெண்களில் ஒரு சாரார் கூந்தலுக் கழக அதனை வெட்டிக் குறுக்கிக் கத்தரித்துச் சித்திரவதை செய்வ தால் ஏற்படுவதென நினைத்து, அங்குனமே செய்து வருகின்றனர். அம்மேலைத்தேய இரத்தினங்களைப் பார்த்து, நமது நாட்டுப் பெண்களும் அங்குனமே தமது கூந்தலையும் அலங்கோலமாக்குகின்றனர். பண்டு தொட்டே ஆடவருங் கூந்தலைக் குறைக்காது போற்றி வளர்த்து, அதனை முடித்துவரும் வழக்கத்தாலன்றே, இன்றுள் சில வைத்திக் கைவருங் குடுமியற்றேர் கைவரல்லரென அவரை ஒதுக்கித் தள்ளி வைக்கின்றனர். ஆண்மக்களுக்கும் கூந்தல் அழகானதா? என்று வினாவும் வாலிபர்கள் கம்பன் காட்டும் இராமனைப் பார்ப்பார்களாக!

ஸ்ரீராமனே எல்லா நலங்களுங் கனிந்திலங்குஞ் சுந்தர மூர்த்தி. பெண்களின் இரத்தினமாகிய சீதாதேவியும், அசரப் பெண்வரிசையில் முதல் நிற்கும் சூர்ப்பனகையும் அவனழகில் மனம் பறிகொடுத்துப் பலவாருகப் புலம்புகின்றனர். அங்கு னம் புலம்பும்போதெல்லாம் அவனுடைய கூந்தஸழகு அவர்தம் மனதை விட்டகலாது காட்சியளித்தபடியேயிருக்கின்றது. இராமனுடைய உயர்ந்த உத்தமாங்கத்தைச் சிறப்பிக்குங் கூந்தலைக் கம்பன் இவ்விரு பெண்கள் கூற்றுக் உயர்ந்த தன்மையில் வருணிக்கிறுன்.

இராமன் அழகால் ஏற்பட்ட காதலாலே தன்வசமிழந்த சிதை “முந்தியென் உயிரையம் முறுவல் உண்டதே” எனக் கூறுகிறான். ஆயின் முறுவலுக்கு முந்தியே அவனுயிரையுண்டது கூந்தலென்பதையும் ஓப்புக்கொள்ளுகிறான். அழகான அந்த இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சி தன் இனிய உயிரை வருத்தியமையால் அந்த முறுவலிலும் பார்க்க இந்த

தக் கூந்தலின் சிறப்பைக் குறைக்கப் பார்க்கவும், அது அவள் முன்னேடிவந்து நிற்கின்றது.

சிதை கூறுகிறார்கள் :

“இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியுஞ்
சந்திர வதனமுந் தாழ்ந்த கைகளுஞ்
சந்தர மனிவரைத் தோரு மேயல்
முந்தியென் நுயிரையம் முறுவ லுண்டதே..”

எதிர்மறை முகத்தாற் சீதாதேவி கூந்தலமுகாலே தான் மயங்கியதை இங்கு ஒப்புக்கொண்டே விடுகிறார்கள்.

இப்போது அடுத்த காட்டுக்கு வருவோம். காட்டின் நடுவிற் கோதாவரிக்கரையிற் சுந்தரங்கனிந்திலங்கும் இராமனுழகைக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்கள், அரக்கர் குலத்தை முடிக்கவந்த தடித்து வளர்ந்த கொடியாள் சூர்ப்பனகை. இராமனுழுடைய கூந்தலை யமனெனக் குறிக்கிறார்கள். இயற்கையிலேயே அழகுடன் தழைத்து வளரும் இக் கூந்தலை, இராமனுஞ் செயற்கை முறையால் அழகு செய்துவிட்டாற் பெண்களைக் கொல்ல வேறு யமன் வேண்டியதில்லை என்பது சூர்ப்பனகை கருத்து. ஆயின் நல்லவேளையாக அக் கூந்தல் நமாகி நாரியரைக் கொல்லாது தடை செய்த, தன்னினத்துக் கைகேசியின் கெட்டித்தனத்தையும் புகழாதே புகழ்கின்றார்கள் இப்புண்ணியவதி. இராமன் மாத்திரங் காட்டுக்குத் தவக் கோலத்துடன் வெளிப்படாவிட்டாற் கூந்தல், கற்றற கற்றற யாக வளர்ந்து எல்லார் மனத்தையும் கொள்ளொக்கொண்டு விடும். கைகேசி இராமனைக் காட்டில் ஓட்டிவிடவே செழித்து வளர்ந்த கூந்தல் சுடையாகிவிட்டது. சூர்ப்பனகை கூற்றில் இராமன் கூந்தலமுகை வருணிக்கும் சும்பர் நயத்தை என்னென்பது !

“தொடையமை நெடுமைழத் தொங்க ஸாமெனத்
கடைகுழன் றிடைநெறி கரிய குஞ்சியைச்
கடையென்ப் புனைந்தில் ஜன்னிற் தையலா
குடையுவி ரியாதையு முடைய மாலென்றார்கள்”

இராமன் குணநலம் போலவே அவன் மேனியழகுந் தெய்வீகம் பொருந்தியது. அதனாலேயே முரட்டு முனிவன கிய விசவாமித்திரனும் இராமனை நோக்கி ‘ஆடவர் பெண் மையை அவாவுந் தோளினை’ என இராமன் அழகு அவன் வருக்கத்தாராகிய ஆடவர் கண்ணிற்கும் விருந்து தருவ தெனக் குறிக்கின்றன. இத்தகைய அழகஞ்சிய இராமனைப் பிரிந்து அசோகவனத்திலே சிதை வாடும்போதெல்லாம் அவனது ஞாபகம் வீறிட்டெழு அவன் சுந்தர வதனமும் மனத்தி டைத் தோன்றுகிறது. அழகுடையா ரழகெல்லாம் பிரிவின் கண் பிரிந்தாரை மிகவாட்டும். இராவணக் கொடியோன் வைத்த சிறையிலே தனியிருந்து துயருழக்கும் சிதை இராம ஜைக் காணும் நம்பிக்கையெல்லாமற்றுச் சுற்றுயிராகக் கிடக் கும்போது திடைரெனக் காதுக் கமிழ்தெனத் தொனிக்கும் இராம நாமத்தைக் கேட்கிறுன்; புத்துயிர் வந்தெய்தப் புதுத் தூதுவனுகி வந்த அநுமனைக் காண்கிறுன்; ஐயன் மேனி யழகை அநுமன் வாயாற் கேட்டு மகிழ்ந்தாவது மனமாற வாம் என நினைக்கிறுன். ஆகவே திடைரென நயந்தருமுறையிற் சாதுயியாக ‘ஐயசோல் ஐயன்மேனி யெப்படிக்கறிதி’ என கிறுன். மகா புத்திமானும் இராம சௌந்தரியத்தில் ஈடு பட்டவனுமான அனுமன் குதுகலத்துடன் இராமன் அங்கங்களை அடித்தொட்டு முடிவரை ஓவ்வொன்றுக் காங்கவரும் வண்ணம் வருணிக்கிறுன். எல்லா அங்கங்களையும் வருணித்த பிற்பாடு உத்தம அங்கச் சிறப்பை உயரிய முறையில் உரைக்கத் தொடங்குகிறுன். சிதாதேவியும் மூச்சுவிடாமலே கேட்கிறுன். இராயன் கூந்தலமூரு சிதாபிராட்டியார் மனதில் இன்பக் காட்சியையுந் துன்பக் காட்சியையும் ஏழுப்பி உரையளவைக் கடந்து விஞ்சி நின்றது. அக் கூந்தலமூருகை வருணிக் குஞ்ச சோல்லின் செல்வன் அதற்குத் தக அஞ்சமையிக்க எத் தலையோ அடைகளமைக்கிறுன். அக்கூந்தலோ மிக நீண்டதாம். அது ஒரே இருள் மயமாய் நீல மாணிக்கம் போன்ற பளபளப்புடையதாய் நெருங்கி வளர்ந்து கண்ணத்தையொட்டிச் சுருண்டு நெவிந்து இயற்றை வாசனையை வீசுகிறதாம். சோல்லின் செல்வன் சோல்லுகிறுன்:

“நீண்டு குழன்று நெய்ததிருண்டு
 நெறிந்து செறிந்து நெடுநீலம்
 பூண்டு புரிந்து சரிந்துகடை
 கருண்டு புதைய நறும்பூவும்
 வேண்டு மல்ல வெனத் தெய்வ
 வெறியே கமமு நறுங்குஞ்சி

சீதையின்மொத்தம்

இங்கேதான் சீதைக்குப் பெரிதும் இடர்ப்பாடு எழுகி ரது. நீலமேகவர்ணனின் இந்திரநீலக் குஞ்சி கைகேயியின் புண்ணியத்தால் என்னெண்யுமின்றி முறுகித் தன் பிரிவால் மேலும் எத்தனை மாற்றமெய்திற்கிழே என்பதே சீதையின் கேள்வி. அதனையறிய தேரிடுங்கால் ஏற்படும் உள்ளப் பரப்பை என்னென்பது. கூந்தலழகு பற்றிய வர்ணனை உயர உயரச் சீதையின் சோகமுஞ்சிக்கரமெய்த அநுமனின் இறுதிக் கூற்றை ஏற்க அவள் மனம் வெதும்புகிறது.

‘அம்மா, கூந்தலுக்கு இத்தகைய அழகு ஒரு காலத்திருந்தது. இன்றைய கூந்தல் நிலையைக் கூறவோ நாவேழ வில்லையே; ஏதோ என் இருதயத்தூடே பார்த்தால் அஃதின் றடைந்த வேற்றுவடிவம் தோற்றுமல்லவா?’ எனக் கேட்கும் பாவணியிலமைந்த ‘சண்டு சடையாயின தென்றால், என்ற அநுமன் கூற்று சோக இருதயத்தையே பீறி எழுவ தொன்றல்லவா? இக்கூற்றேருடு சேர்ந்து புலவருக்கு ஏற்படக் கூடிய வசையையும் போக்குகிறேன் அநுமான்.

முன் புலவர் நீண்ட கருமேகக் கூறுகளாமெனக் கூறிய கூந்தலை இன்றுமப்படிக் கூறினால், அஃது எக்குளைப் பொய்யாகும். அத்தகைய பொய்தான் எத்தகைய இழீபுணைத்து எனக் குறிக்கிறேன் அநுமன். இக் கூந்தலழகைச் சிதைத்துப் பார்க்காது (சிதைத்தாற் கூந்தலழகு கெடுவது போலப் பாட்டினழகும் குன்றுமாதலால்) கம்பன் காட்டும் மூச்சிலேயே பாட்டினைப் படித்து முடிப்போம்:

நன்டு குழன்று நெய்த்திருண்டு
 நெறிந்து செறிந்து நெடுநீலம்
 பூண்டு புரிந்து சரிந்துகடை
 சருண்டு புகையு நறும்பூவும்
 வேண்டு மல்ல வெளத்தெய்வ
 வெறியே கமழு நறுங்குஞ்சி
 ஈண்டு சடையா யினதென்றால்
 மழையென் றுரைத்த விழியன்றே”

கண்ணே முடியபடியே முன்தொடர்பு தெரியாமல்
 இப்பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் இப்பாட்டுக்
 குறிக்குங் கூந்தல் எந்த அழகியினுடையதோ என நாமறிய
 அவாவும்போது, கம்பனென்னும் வம்புக்கவி நாம் கானை
 விழையும் அழகியினிடத்திலே ஓர் அழகனை நிறுத்தி நம்
 மைத் திகைக்க வைத்து விடுகிறுன்னல்வா? இராமனுடைய
 திவ்விய அழகை நமக்குக்காட்டும் சந்தரகாண்டத்தி லே
 இவ்வரும் பா சௌந்தர சிகரத்தில் நம்மைத் திடீரென
 நிறுத்தி விடுகிறது. இவ்வருங் கூந்தற் பா நீடு நிலவுக!

கண்ணி வின் மனி

கைகேயி தன் மகன் பரதன் நாடாள் இராமன் வனம் புக வேண்டுமென்று தசரதனிடங் கேட்கின்றார். இராமன் பிரிவை எள்ளாவும் பொறுக்க முடியாத தசரதன், “என் மகன், என் கண், என் உயிர் எல்லா உயிர்கட்கும் நன் மகன்” என மெந்தன் மீது கொண்ட தின்னிய அன்பை முன்னுள்ள சொல்லினும் அதனை அடுத்துவருஞ் சொல், பொருள், உணர்ச்சி மிகுந்துவரும் பான்மையில் வார்த்தை களை அடுக்கிக் காட்டுமாற்றால் எடுத்திடிட்டுக் காட்டுகிறார். இராமனை “எல்லா உயிர்கட்கும் நன் மகன்” எனக் கூறும் போது “நீ ஒருத்தி மட்டும் அந்தத் தெய்வக் குழந்தையை வெறுப்பதேனே, அடி பாலி!” எனத் தசரதன் கைகேயி யைக் கேட்கும் வினாவொன்றும் குறிப்பாக அவன் வார்த்தையில் ஓலிக்கின்றது.

இங்குனம் நல்லவர்தம் இன்னுயிராக இலங்கும் இராமனைச் சரண்தடிய விரீடனை பெரிதும் விழைகின்றன. அறநெறி பிறழ்ந்த அண்ணனை விட்டு அறக்கடலாம் அண்ணலைச்சார்ந்து ‘மேலரசு’ (மோட்ச பூமியிலே வீற்றிருக்கும் பேறு) எய்த அவன் உளமும் உயிரும் துடிக்கின்றன. கொடும்பாடிமூக்கும் அரக்கர் வருக்கத்தவனுகிய தன்னை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுவது இயலக் கூடிய தொன்று என்ற வினை அவன் நெஞ்சைச் சுடுகின்றது.

இராமன் மனத்திலுள்ள ‘அபயமென வந்தோரைக் கை விடல் அரசருக்கு நீதியன்று’ என்ற கருத்தைச் சொல்லின் செல்வனுகிய அநுமன் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் உதாரணங்களுடன் காட்டுகிறான். இராமன் ஏவச் சுக்கிரீவன் விபீடனை அழைத்து வருகின் ருன். நஞ்சனைய வஞ்ச நெஞ்ச இராவணன் வஞ்சியனை சீதைச் செல்வத்தை வெளவிச் சென்றதனால் விஞ்சு துய ரோடு நெந்திருக்கும் இராமன் திருவருவை நெஞ்சகத் திருத்தியபடியே விபீடனை வருகின்றான்.

வண்ணிறம் வாய்ந்த வானர சேனைகளுக்கு நடுவே மகாமேரு மலைபோல அண்ணனுக்கு உறு துணையாக இலக்குவன் வில்லேந்தி நிற்க, இராமன் வீற்றிருக்கும் காட்சியை விபீடனை சந்றுத் தூரத்திற் காண்கின்றான். இவன் இராமனைக் கண்டதனை “கார்க்கடல் கமலம் பூத்த தெனப் பொவிவானைக் கண்டான்” (கருநிறம் பெர்நுந்திய சமுத்திரம் கண், வாய், கரம் ஆதிய உறுப்புக்கள் தாமரை போலத்தோற்றறந்தர மகனுருக்கொண்டாற் போலத் தோற் றும் இராமனைக் கண்டான்) எனக் கம்பன் காட்டுகிறான். கார்க்கடையைப் பிரிந்த சோகத்திடையேயும் கருணை கருக் கொண்டிலங்கும் கார்வண்ணனைக் கண்ட விபீடனை, “ஆராருள் சுரக்குநீதி அறநிறங் கரிதோ” எனக் குழறி விடுகின்றான்.

வெள்ளை கொழிக்குங் கடலருகே போர் செய்வந் தமர்ந்த நிலையிலுங் கருணை அலை ஏறியும் இராமனைக் கண்ட விபீடனைனுக்கு, நல்லோர் படும் இடுக்கண் பொடி யாக அல்லோரை அற நெறிமுறையிலே தடியமாறு விண்ணவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி வந்திருக்கும் திருமாவின் தோற்றம் பளிச்சிடுகின்றது சீதையொடு கூடி வீற்றிருக்க வேண்டியவன் ஏகஞகவே அல்லலோடிருக்குஞ் குழநிலை இராமனைப் போலவே விபீடனைனுக்குஞ் சீதையின் உறுப்புக்களை—முகத்தாமரையை—நி னை வு ட் டு கி ற து. அணுகி

நின்று இராமன் விபீடனன் உளமுருகத் தரிசிக்கின்றன. கரையை இடிக்குந் திரைகள் வெண்மணற் பரப்பில் ஆக்கும் வளைவுகள் சிதையின் வளைவுச் சிறப்பொடுகூடிய புருவத்தை நினைவுட்டுதலைக் கம்பன், “கோனுதற் கமைந்த கோலப் புருவம் போற் திரையுங்கூட” என்று காட்டுகிறான். மகளிர் விரும்பிப் பூனும் குளிர்ந்த முத்துப்போல் துலங்கிய வெண்மணல் காட்சிதா அதன் கண் தன் திருமேனி நீலச் சாயம் வீச இராகவன் வீற்றிருக்கின்றன. பார்க்கப் பார்க்கப் பளிச்சிடும் வெண்மணற் பரப்பு மகளிர் முகத் திற்கு ஒளியையும் உயிரூட்டத்தையுங் கொடுக்குங் கண்ணின் பரந்த வெண்பாகம் போலத் தோற்றமளிக்கிறது. வெள்ளை மணல்மிசை கண்கவர் காரோளி வீச அமர்ந்திருக்கும் இராமனின் நீலச்சாயல் சிதையின் வெள்விளிப் பரப்பின் நடுவே தோற்றும் கருவிழி போலத் தோற்றந் தருகின் கின்றது. அந்த நீலச் சாயலுக்குரிய நாயகனுய இராமனே, சிதையின் கருவிழி நடுவே மினிர்ந்து அவளுக்கு ஒளி வழி காட்டும் கண்மணிப் பாவையாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. தசரதன் ‘என்கண்’ எனக் கையேயிக்குக் காட்டிய இராமன் விபீடனனுக்குஞ் சீதாதேவிக்கும் கண்மணியாகவே வயங்குந் தோற்றத்தை விபீடனன் வாயிலாகக் கம்பன் நாமெல்லாங் கானுமாறு கருத்திற்குத் திருத்தம் மிக்க ஒவியமாக்கித் தரும் அருமைப் பாட்டை என்னென் போம். அப்பாடல் இது:

‘கோனுதற் கமைந்த கோலப் புருவம்போற் றிரையுங் கூடப் பூனுதற் கினிய முத்தின் பொலிமணல் பரந்த வைப்பில் கானுதற் கினிய நீள வெண்மையிற் கருமை காட்டி வானுதற் கமைந்த கண்ணின் மணியென வயங்கு வாஜை’

[விபீடனன் அடைக்கலப் படலம்]

கோனுதற்கு அமைந்த கோலப் புருவம் - (சிதையின்)இயற்கையிலேயே வளைந்த அழகிய புருவம்: திரையும் கூட - அலையும் வளைந்து வளைந்து தோற்ற; வைப்பு- இடம்; வாள் நுதற்கு அமைந்த கண் - ஒளி பொருந்திய நெற்றிக்குச் சிறப்பளிக்கும் கண்; வயங்குதல் - விளங்குதல்:

குரியனிற் கூந்தீரள்

குரியோதயத்திலும் பூண சந்திரோதயம் உண்டாவதுண்டா? அப்படியாயின் அது இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு மாறுபட்டதாயல்லவா இருத்தல் வேண்டும்? குரியன் பகலரசன். சந்திரன் இரவோன்; இரவரசன். குரியன் வெய்யவன். சந்திரன் தண்மையன். குரியன் தாமரைநாயகன், சந்திரன் தாமரைக்கு மாறுபட்ட குழுதத்திற்குச் சகாயன். குரியன் சுட்டுப் பொசுக்கும் வொய்யொளியன். சந்திரனே தண்ணளியன். குரியன் எப்பொழுதும் ஒரே வடிவினாகவே உதிக்கிறுன். சந்திரனே தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் உருமாறித் தோற்றுகின்றுன் பூரண சந்திரோதயம் சிலவேளை பசுங்கடற் பரப்பின் மேலே குரிதோயம் போலத் தோற்றுதலுமுண்டு. டூரைன நாளிலே குரியன் மேற்றிசையிலே மறைய, சந்திரன் கிழக்குத் திசையிலே பூணப் பிரகாசத்துடன் வெளிவருகிறுன்.

குரியனுடைய ஒளியை இரந்து பெற்றுப் பிரகாசிக்குஞ் சந்திரன் அவனுக்கு நேரே தலை நியிர்ந்து ஓளிகாலும் வன்மையைப் பொறுவாரே? புலவன் இயற்கைக்கு மாறுக ‘ஆம்’ என்றே கூறுகின்றான். சுய ஒளிப்பொருளும் இரவல் ஒளியில் இலங்கும் பொருளும் ஒன்றற்கொன்று எதிராக எதிர்த்திசையிலே ஓரேமிடுக்குடன் ஓவிருவது இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாயிருக்கவும், புலவனே தானிரண்ணடையும் ஓரே நேரத்திலே காண்பதாகக் கூறுகின்றான்!

குரிய ஒளியை மங்கச் செய்பவனுகி இலக்கியத்திலே தலைசிறந்த இடம் வகிக்கும் இலட்சிய புருடன் ஒருவனுள்ளன்; அவனும் ஒரு சந்திரன் தான். அன்னன் இராமச் சந்திரனாவான். குரிய னுடைய கொடுங்கதிர் இராமச்சந்திரன் முன் ஒடுங்கித் தன் வலியிழந்து பச்சொளியாய் இலங்குவதைக் கம்பன் “வெய்யோன்னளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறைய” எனக் கூறுகிறேன். ஆரணியத் திற்கு இராமன் சிதைய்டன் இலக்குவன் பின்தொடர ஏருங்கால் சிதையைப் பொகச்கும் குரியங்களி, இராமச்சந்திரன் திவனிய ஒளிக்கு முன் தோற்றுவிடச் சிதை என்னும் மயில் அச் சாந்த ஒளியிலே ஓயிலுடன் வனத்தின் கொடு மைக்கு இலக்காகாது மெல்லடி பெயர்த்து நடப்பதனைக் கம்பன் அழகுறக் காட்டுகிறேன். குரியன் ஒளியைப் பச்சொளியாக்கிய இந்த இராமச்சந்திரனைக் கம்பன் “அழியா அழகுடையான்” என்கிறேன். இராமனின் வியத்தகும் அழகு உயிரோவியமாகி உளத்திடைப்பதிதலாலே அதனை “அழியா அழகு” என்பது பொருத்தமானதுதானே.

பகலிலே குளிரான இடத்திலே இயங்கும் மயிலை, முராகுருபரன் என்னும் தெய்வ முனிவன்

“பாசொளிய மரகதத் திருமேனி பச்சைப்
பசங்கதிர் ததுமப மனிவாய்த்
தெண்ணிலா விரியநின் றுடும் பசந்தோகை”

[மரகதத் திருமேனி - உமாதேவியர்து பச்சைம மிக்க அழகிப் பேரே; மனிவாய்த் தெண்ணிலா - பவனம் போன்ற வாயிதழ் ஊடே ஒளிவீசும் பல்வின் வெள்ளோவியாகிய சந்திரகை; பசந்தோகை இங்கு மறில் போன்ற உமாதேவியாரைக் குறிக்கின்றது.]

என்று காட்டுகிறேன். குரிய ஒளியை விட்டு நிலவொளி யிலே களிந்தம் புரியும் மயிலை இன்று குமரகுருபரன் படைப் பிலேதான் நாம் முதன் முதலாகப் பார்க்கின்றேம். இந்த மயில் கனிந்த கவிஞரின் காவிய வாணிலே மாத்திரம் தோற்றந்தரும் வெகு அபூர்வமான மயில் வல்லவா? நிலவிலே ஒடுங்கிப் பசங்கிளையிலே துயில் பயில் வதற்குப் பதில் இம்மயில் ஒம்பார நடனமிடுகின்றதே!

இராமன் நன்மேனியின் பசுமைக்கு தோற்ற வெய்யோனாளி அப்பசுமைக்கு முன் தலையெடுக்க முடியாது மறைகின்றது எனக் கம்பன் காட்டக் கண்ட நாம் இப்போது அதே கம்பன் காட்டும் வேறொரு காட்சி யிலே மனதைப் பறிகொடுக்கின்றோம். அதாவது வெய்யிலே இளநிலாவானது தான் அக்காட்சி. அது வியத்தகு காட்சியல்லவா? மயிலினம் நடமாடும் ஆரணியத்திலே தரும் வடிவினராகிய இராமனும் இலக்குவனும் சீதையும் செல்லுங்கால் வனத்தின் வெம்மையடங்க மேகம் மேலே குடைபோலமைந்து தானே கசிந்து நீர்த்துளிகளைச் சொட்டு கின்றது. இந்த அழுர்வக்காட்சியோடு பிணைத்துக் கம்பன் இராமனுடைய அழுர்வ மேனியின் அழகைக் காட்டும் போது நாம் வியப்புக்குமேல் வியப்பெய்துகிறோம்:

“வெயிலை நிலவேபோல் விரிகதி ரிடாவீச
பயில்மரம் நிழலை பனிபுரைத் துளிவானப்
புயல்தர விளமென்கால் பூவள வியதெய்த
மயிலினம் நடமாடும் வழியினி யனபோனுர்”

இப்படிப் புலவருலகிலே, இவ்வுலகிலே காணமுடியாத அதிசயக் காட்சிகளைக் கண்டு வியப்பும் விழைவும் எய்து கின்றோம். கம்பர் காட்டுமூலகு புத்துலகு; மெத்தப்புத்து லகு; தெவிட்டாது தித்திக்குந் தூய உலகு. இவ்வுலகத் துன்பங்களை மறந்து இன்புற இப்புத்துலகு காவிய வானிலே காட்சி தருகிறது. வெய்யிலே இளநிலாவாதல் இந்த அனுஷுக்த்திலே கூட நிகழ்முடியாத அற்புதமல்லவா?

இப்புத்துலகிற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும் கம்பனே குரிய சந்திர உதயங்களை ஓரே நேரத்திலே எதிரெதிரே காட்டி நம்மை மகிழ்விக்கின்றார்கள். சுட்டுப் பொசுக்கும் வெய்யன எல்லாம் தண்மையின் முன் ஒளி மழுங்கிப் படு தோன்வியறுவதைக் குரங்கின்த்தைத் துணைக்கொண்ட இராமன் முன், போர் செய்யவேன்றே உடலேடுத்த அசர

இனமும் அவ்வினத் தலைவன் இராவணனும் அழிந் தொழி வதைக் காட்டுவதற்கென்று அமைந்ததே இராமாயண காப்பியமாகும்.

வாணிதேவி அறிவின் இருப்பிடம்; பிறப்பிடம். எல்லாக் கலைகளும் பூத்துக் களிந்து குலுங்கும் பண்பு வாய்ந்தவளாதலால் அவளைச் சகலகலாவல்லி என்பார். அவள் கலாதேவி, கலாவல்லி, கலைவாணி, சரஸ்வதி, செழுங்கலை நியமத்தமர்ந்த சிந்தாதேவி எனப் பலராலும் பலவாறு போற்றப்படுகிறார்கள். அவள் கிழக்குத் திக்கை நோக்கிய படியே வெண்டாமரையிலே அறிவின் வெண்மை புலப்பட அமர்ந்திருப்பாள். சூரியனே கிழக்குத் திசையிலே மேற்குத் திசையை நோக்கித் துக்கிறார்கள். அவனது செக்கச் சிவந்த ஓளி அறிவின் பிம்பாகிய வாணிதேவியின் திருமுக வெள்ளொளியை மங்கச் செய்ய முடியாதயிருக்கின்றது. பூத ஓளி அறிவொளியை வெல்லுதலில்லையன்றே! ஆகவே, சூரியனது செவ்விய ஓளிக்குத் தோற்றுப்போகாது செவ்வி திறிதுங் குன்றுது அறிவு வானிடை இலக்குந்தேவியின் தூய வெள்ளொளியைப் புலவர் பெருமானுகிய கம்பர் தமது சரஸ்வதி அந்தாதியில் “அருக்கோ தயத்தி அஞ் சந்திரோ தயமொத் தழகெறிக்கும் திருக்கோலம்” என்கிறார். இச் சந்திரோதயக் காட்சியை அழிகியல் மிக்க இலக்கிய வானிலே சூரியோதயத்திற்கு முன்னே வைத்து நாம் என்றால் கண்டின் புறக் காட்டும் புலவர் புகழ் பல கிப் பெருகிப் பாருலகைத் தன்னுள் அகப்படுத்துவதாகுக.

அறம்பிழப்பு

இருதினம் தரும தேவதை தன்னருட்பார்வையைப் பூவுலகத்திலே செலுத்தியது. பெரும்பாலான அறங்கள் பூமியிலே சிறப்பாக நிகழுவதை அது பார்த்த அளவில் நிறுத்திவிடாது எதிர்காலத்தையும் மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்தது. காலத்திரையினாடே அது கண்ட காட்சியால் அதன் திருமுகத்திற் சஞ்சலத்தின் சாயலும் கண்ணில் நீரும் தோற்றின. பக்தி இருக்கவேண்டிய இடத்திலே புத்தி புகுந்து நின்று செய்யுங் கோர தாண்டவத்தைக் கண்டால் தருமம் இரங்கி ஏங்குவதியல்பே. தரும தேவதை உடனே பூவுலகத்தை நோக்கி வரலாயிற்று. பூவுலகில் எங்கு செல்கிறதோ? ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! அது வேறேங்குஞ் செல்லாது தமிழ்நாட்டையே நாடியடைந்தது.

வழிவழி நிலத்தைப் பண்படுத்தி நல்ல புலமாக்கி உலகுயிய உணவு வகைகளை உவந்தளிக்கும் பண்பாட மைந்து வேளாண் வருப்பினருக்கு நன்றியறிதலுடன் தொண்டு செய்யும் புலைச்சேரியுட் புகுந்தது என்பர் ஒரு சார்பார். இல்லை இல்லை அந்தணர் வருணத்திலே பிறப் பெடுத்தது என்பர் ஒரு பிரிவினர். முழுவதும் பிழை. அரசு கருமாம் பார்க்கும் வள்ளுவர் இல்லத்திலேதான் அவதரித்து

தது என்பர் ஆராய்ச்சி மிக்க ஒருபாலார். அது எங்கு பிறந்ததென வேண்டாத ஆராய்ச்சி செய்து குழப்பத் தைப் புகுத்த வேண்டாம். ‘யாரறிவார் நல்லாள் பிறக் குங் குடி’ என ஒரு பெருமகனார் உலகிற்கு உபதேசித்து இச் சண்டையை நிறுத்துமாறு வேண்டுகிறார். தமிழ்த்தாய் புளகாங்கிதங் கொண்டு தலைநிமிரத் தருமம் திருத்தமான உருவெடுத்து வளர்ந்து பற்றற்ற பரம்பொருட் பற்றி ஜீப் பற்றிக்கொண்டது. பரனருட்சிறப்பில் வளர்ந்த அப் பிள்ளை முரசக்குரல் எழுந்தாற் போலத் தன் திருவாய் மலர்ந்து ஏதோ கூறியருளியது. நன்கு கவனித்தபோது அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது. அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது. அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது. அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது.

எதிர்கால நிலையைத் தெள்ளிதாக அறிந்த வள்ளுவப் பிள்ளை வேறெங்குனம் பாட்டிசைக்கும்? தலைதெறிக்கும் வேகச் சுழலுட்பட்டு ஆறுதலோ அமைதியோ இன்ன வெனத் தெரியாமல் உலையப்போகும் உலகிற்கு நீண்ட பாட்டாற் பயனில்லை. வேகமாகச் சுழலுங் காலத்திற்கு ஏற்ற சிறுச்சிறு மணிகளை அப்பிள்ளை உதிர்த்தது. அதன் வாயிலிருந்து தெறித்த முத்துக்கள் சின்னஞ் சிறியன. ஆயின் பொருள் ஓவி மிகுதியும் பெற்ற பண்ணின. நன் மணிகளை நானிலத்தவர் பேணுதல் இயல்பங்கே. மாசு படியா நன்மனமுடைய புலவர் நாவிலும் அவரிடம் பாடங் கேட்கும் புலன் அழுக்குறுத மானவருளத்திலும் அவை சேமமாக இருந்தன. நல்லறிவுக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பெரியோருக்கெல்லாம் அவை தமது புத் தொளியை வாரி வழங்கின. இவ்வாற்றால் என்று மழி வற்ற தன்மையில் தீயும், செல்லும், காலமுஞ் சிதைக்க முடியாத இடங்களில் அவை பதிந்துகொண்டன.

அந்தப் பண்பட்ட மணிகளில் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னே தோற்றப் போகின்ற விஞ்ஞான உலகினுக்கு நல்ல வழிகாட்டி நற்புத்தி கூறும் மணி ஒன்று ஒவியை அள்ளிச் சொரிகிறது. இலக்கிய உலகிலே மணிதரை இலட்சியப் பாதையிலிருந்து வழுவாது நடத்த உதித்த உதய சூரியனே போல அது மிலிருகிறது. தனக்குத்தானே நாசம் தேடும் அறிவியல் உலகத்துக்கு அது அழுதசாந்தி தருமிடல்பில் அமைந்துள்ளது. அதன் ஒசைக்குச் சிறிது செவிசாய்ப்போம். அது கூறுகிறதாவது: 'மணிதா! உன் மூளை உன்னை எங்கெல் லாங் கொண்டு சென்றுவிட்டது. உன் அறிவொளியின் முன் விண் தனது இரகசியங்களை உதிர்க்கிறது. மண் தனது மந்தி ரங்களை மரியாதையுடன் வெளிக்கொண்ருகிறது. ஆழ்கடல் அரிய செய்திகளைப் புலப்படுத்துகிறது. நீயோ அறிவுப்பின்ட மாகவே திகழுகிறுய். உன் அறிவாட்சி செல்லாத இடமு முளதோ? குரபன்மன் இராவணன் முதலியோர் உன்னிடமே வந்து பாடங் கேட்டுப் பயிற்சி பெறவேண்டும் நீ நாளையும் கோளையும், காற்றையும், தீயையும் கட்டுப்படுத்துவிட்டாய். உன் ஆற்றல் மிகுதியாற் புத்தம்புதிய சுவர்க்கத்தையுஞ் சூரிய சந்திரர்களையும் ஆக்க வல்லாய்.' இதனைக் கேட்ட விஞ்ஞான மணிதமன்னன் நீட்டி நியிர்ந்து உட்கார்ந்து மேலும் மேலும் தன் புகழைக் கேட்க அவாவுகிறுன். காதைத் தீட்டிக்கொண்டு கேட்கிறுன். இப்போது தன் குரவிற் கடுரைக் காலம் தொனிக்க அது பேசுகிறது:

"ஓ, மணிதா! உனது அறிவில் ஒரே ஒரு குறைதான் குடிபுகுந்துள்ளது. உன் நோக்கு முன்நோக்கு என்றே நினைக்கிறுய். ஆயின் பின்நோக்கும் சேராவிடின் அது முழுநோக்காகுமா? பிற்காலத்தை, பிற நிற்கும் மணித இனத்தை, உயிரினத்தைப் பார்க்கும் ழரண நோக்கு உனக்குக் கிட்டவே யில்லை. அறிவு நோக்குடன் அன்பு நோக்கும் கலந்ததே கிறந்த நோக்கு. இன்றேல் இந்த நோக்கிலும் குருட்டு நோக்குச் சிறந்ததாகும். அதன்கண் பிறருக்கு நாசம் விளைக்குந் தன்மை இல்லையன்றே. உன் நோக்கு நோய் நோக்கா

கின்றதேயன்றி மருந்து நோக்காகின்றதில்லையே. அறிவின் பயன் அன்பும் அறமுமல்லவா? எல்லா உயிரையும் உன்னு யிர்போல் எண்ணி எல்லோருக்கும் இன்பந் தரும்வகையில் உன்து நோக்குச் செல்லாவிடின் உன்னறிவு அறவுகிற்குப் புறம்பே அழிவுதரும் பாவ உலகிற்குப் போய்விடுமே. அழிவுகை விரைந்து கொண்டுவருமே உன்து இன்பத்திற்காகப் பிற உயிர்களைப் பலி கொள்ளாதே.....!'' இப்படி நெடிது பேசிய குரல் சிறிது தனிந்து பின் கணீரென்று பாட்டுருவெடுத்தது:

“அறிவினு னகுவ துண்டோ பிறதினேய
தந்நோய்போற் போற்றுக கடை”

என முரசறைந்தது.

வள்ளுவப்பின்னோ வாயிற் பிறந்த இவ்வாக்கு ஆக்கந்தரும் வாக்கு; முக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் மெத்தச்சிறந்த வாக்கு. எந்தக் காலத்திலும் பார்க்க அறிவியலாளர் எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்வோர் பொல்லாக் குரலெழுப்பும் இக் காலத்துக்குச் சாலப் பொருந்தும் வாக்கு. இக்காலத்திற்கெண்றே எழுந்தாற்போன்ற நிறைவான வாக்கு. அனுக்குண்டு யுகத்திற்கியைந்த அருட்குண்டு வாக்கு. வல்லரசுகள் அனுக்குண்டு, சலக்குண்டு, நீர்வளிக்குண்டுகளால் உலகைப் பயமுறுத்துகின்றன. மேலைத்தேய கீழைத்தேயப் பேரறி வாளரும் அன்பாளரும் திகைக்கின்றனர். மோசந்தரும் ஆசைகாரணமாகப் பிறந்த-தம்மிடையே யெழுந்த-அவநம்பிக்கையால் அவை எவ்வித அட்டுழியங்கள் செய்யவுந் தயார். குற்றமற்றேர் கூக்குரல் இந்த ஆணவத் துமிர்பிடித்த அரசுகளின் காதில் விழுவதில்லை. ஒன்றை ஒன்று அச்சுறுத்தி அழிக்கத் தெண்டித்து ஈற்றிலே தாழுஞ் சேர்ந்து அழியும்; உலகை மயானமாக்கும்; பகாசர மரணத்திற்கு வழிவகுக்கும். இக்கால விஞ்ஞான அலறவிடையே வள்ளுவனார் வாய்ப் பிறந்த மெய்ஞ்ஞானக் குரலைத் தம்காதில் விழுத்தும் புண்ணியம் இவர்களுக்குக் கிட்டுமா?

‘உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்’ என்று புத்திகூறி உயர்ந்த இலட்சியங்களைச் சிந்திக்குமாறு முரசறைந்த வள்ளு வரைப் பற்றிப் பண்ணைநாட் புலவர் ஒருவர் சிந்தித்தார். அவர்தம் பாடல்களின் உண்ணத் உயிரிய ஒப்புயர்வற்ற கருத்து மனிகளைத் திருத்தமாக நினைத்தார். வள்ளுவ ஞர் பாடல்களை அவரே பாடியதாக ஒப்புக்கொள்ளாது ‘அறம் பாடிற்றே’ என அறைந்து தெய்வத் திருவள்ளுவரே அறம், அறமே வள்ளுவஞர் எனக் குழந்துரைத்தார். வள்ளுவர் குறலை மறுவற உணர்வோர்கள் அறும்பாடிற்று எனக் கூறிய அதனை அப்பாடியே ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்பது முழுவதுமுண்மை.

வள்ளுவர் காட்டும் உவமை

பாவினுயிர் எழுத்து, அசை, சீர், எதுகை, மோனையாகிய புற உறுப்புக்களிலே தங்கியிருக்கவில்லை. நல்ல கருத்துக்கள் மாத்திரம் பாவிற்குயிர்நாடியாக அமைவவில்லை. நீதி நூல்களெல்லாம் உயர்ந்த கருத்துப் பெருக்கத்தை உடையனவாயினும் அவற்றிலுள்ள பாக்களை இலக்கிய நயத் திற்காகப் படிப்பவரிலர். புறவுறுப்புக்களெல்லாம் ஏற்ற பெற்றியிலமைந்துளவேனும் உடலினுள் உயிரின்றேற் புற அங்கங்களாற் பயனில்லை. ஆகவே, பாவி னுயிர்நாடி கருத்தைப் பொருளை புலவன் வெளிப்படுத்தும் வகையிலேயே தங்கியுள்ளதெனலாம். புறச் சிறப்புக்கஞ்சன் பிரதானமாகப் புலவன் பொருளை வெளிப்படுத்து முத்தியஞ் சேர்ந்தே பாவிற்குச் சிறப்புத் தரும். ஒரு சிறு உதாரணம் பார்ப்போம்;

“கெஸ்லீஸம் யுண்டெட் லெனக்ட்ரூர் மற்றுநிஸ் வஸ்வரவு வாழ்வார்க் குரை’’

என்பது பிரிவாற்றுமை கூறுங் குறுட்டா.

[தலைவனே! பொருளீட்டாச் செஸ்லவில்லையினில் அதைப் பலகால் நமக்குரைக்கலாம். பொருளீட்டி விரைவிலே திரும்புவதாயின் அப்பீரி வினை - நின்பிரிவை - ஆற்றி உயிரோடிருக்கக்கூடிய வன்மையுள்ளவர் யாரு முனைரேல் அன்னார்க்குக் கூறிக் கொள்கிறேன். [தலைமகன் பிரிவால் தலைவி யுத் தோழியு முரிரசுப்ப உருப்பது.]

தலைமகன் வாழ்வாங்கு வாழப் பொருள் தேடுங் கடப்பாடுடையன். காதலன்பு இடையே குறுக்கிடுகின் றதுளனிலும் பொருள் தேடப் போவதென்றே முடிபு கட்டிவிட்டான். கடமையுங் காதலும் முரண்படும்போது கடமையைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது. தலைவன் பொருளை விரைவிலே தேடித் தலைமகளை வந்தடையலாமென என்னு கின்றுன். நுண்ணிய மதியுடைய தோழி இதனை உணர்ந்து கொண்டாள். தலைமகள், பிரிவென்ற வார்த்தையையே கேட்கச் சகியாதவள். பிரிவென்னுஞ் செயல் நிகழின் அவனுயிர் வாழாள். அவளன்றித் தனக்கென வேறான உயிரென்பதில்லாத தோழிக்கும் அதே அவலநிலை வந்தெய்தும். கடமையுணர்ச்சி உந்தத் தலைவன் தன் காரிய நிமித்தம் புறப்படும்வேலை தாமிரவரும் இறந்துபடும் நிலையை அவனுக்கு வெளிப்படுத்துவது நன்றன்று. ஆகவே தோழி தமது நிலையை அவனுணருமாறு செய்வதோடமைந்து விடுகின்றுள். அவன் வல்வரவை நன்றென, பொருள்தேடும் பிரிவு முயற்சிக் குடன்பட்டாள்போல, தோழி கூற்றுக் அமைந்த குறட்பாவின் இரண்டாம்முடியில் ஒருதளிச் சுவை தொனிக்கின்றது. தோழி கூற்றிலே வெளிப்படையாக உடன்பாடும், குறிப்பாக மறுப்பும் அமையும் வகையில் வள்ளுவர் பாவினை அமைத்துள்ளார். வல்வரவு, வாழ்வார் என்ற சொற்கள் பாவிற்கு உயிர் நாடியாக அமைந்து புலவன் கருத்துப் புலப்பாட்டை நாமுணர்ந்து மகிழ் வழிசெய்கின்றன. “தலைவனே! செல்ல வேண்டாம்; செல்லின் நாமிறந்து படுவோம்” என வெளிப்படையாகப் பொருளமையப் பாவமைத்திருப்பின் அது சுவையற்றதொன்றுகிவிடும். படிப்பவர் உணர்ச்சியிற் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தமாட்டாது. வள்ளுவருடைய இப் பாவிலே அவர் பொருளைப் புலப்படுத்தும் வகை தனி யாற்றல் பெற்றிருக்கிறது.

தனி நீதியை எடுத்தியம்புமிடத்தும் வள்ளுவரிடத்திலே ஒரு தனிச்சிறப்புத் தோற்றுகிறது.

“என்னி ஸத்தை வெயில்போலக் காட்டுமே
ஷன்னி ஸத்தை ஃறும்”

என்பது, மன்பதை அன்பு செய்து ஒழுகவேண்டிய அவசியத்தை எடுத்தியம்பும் நீதிக்குறவு. ‘உயிர்களே! நீங்கள் அன்பு செய்யாவிடில் அழிந்தொழிந்து போவீர்கள். ஆகவே அன்பு செய்து வாழவேண்டும்’ என்று ஆசிரியர் மனித இனத்திற்குக் கட்டளையிடும் பான்மையிலே இதனைக் கட்டளைக் குறளாகச் செய்திலர். அன்பு, கட்டளைக் காரணமாக — புறத்திலிருந்து வரும் நிரப்பந்தங் காரணமாக — உள்ளத்திலெழுக் கூடியதொன்றன்று. அது வான் சரக்கும் மழைபோலத் தானுகவே கசிந்து மல்கவேண்டியதொன்று. நாமெப்போதுங் காணக்கூடிய புல்லிய உயிர், புழு. எலும் பேயற்ற — வெறுஞ் சதையினாலாகிய — இச்சிற்றுயிர் தன் மென்மைத் தன்மையையும், தான் கடக்கவேண்டிய நிலப் பரப்பையும், அந் நிலப்பாங்கினையும் (மணலி னியல்பினையும்) சிந்திக்காது ஊர்ந்து செல்கின்றது. கதிரோனும் மேகச் சிறையினின்றும் விடுபட்டுச் சடுதியிலே கொடுங் கிரணங்களைக்கால, அஃதப்படியே கரிந்து பொரிந்து போகின்றது. கதிரோன் இயற்கையின்படி நடக்கின்றன. ஆதலாற் களிந்து வெந்த குற்றம் புழுவின் மேலதே. அன்பில்லாது வன்புசெய்து வாழுமுயிர் தரும தேவதையின் முன்பு சென்றால், அது தானுகவே கூசிக் குறுகி மடிந்தொழிந்துவிடும். உலகமொரு நியதியின் பாற்பட்டு நடக்கின்றது. அகப் பட்டவற்றைச் சுழற்றியிடத்துப் பொடியாக்கும் எந்திரத் தில் ஒருவன் அகப்பட்டால் அவன் தானுகவே சாவை வருவிக்கின்றன. அதற்காக அந்த எந்திரத்தை யாருங் குறை கூறுதல் முறையற்றது. நீதி ஸழிப்படி நடக்குஞ் சான்றேர்முன் அங்குணம் ஒழுகாதவன் சென்றால், அவர் தம் முன்னிலையிலே நிற்க முடியாது கூசித் தலை கவிழ் கின்றன. அதற்காகச் சான்றேரைப் பழித்துக் கூறுதல் சாலுவதன்று. தன்வினை தன்னைத் சுடும்போது பிறரைப் பழிகாறி ஆவதென்ன? அரசியல் பிழைத்த பாண்டியனுக்கு அறமே கூற்றமாயிற்று. அன்பிலாரை யென்பிலாப் புழு விற்கொப்பிடும் உவமையுட் பொதிந்து கிடக்குங் கருத்துப் பரப்பும் மகிழ்ச்சி தருகின்றது; அன்பு வாழுக்கைச் சிக்கலை யறுக்க உதவுகின்றது. நம் உள்ளத்துள்ளே தூர்ந்து

கிடக்குந் தெய்விகப் பண்பை வெளிக்கொணர்ந்து வாழ் வும் வழிகாட்டுகின்றது. வள்ளுவர் குறளில் வெறும் உவமையனி மாத்திரமிருந்தால் அஃதென்றே மறக்கப் பட்டிருக்கும். காயும் என்ற சொல் கடல்போல உணர்ச் சியைக் கிளர்ச்சிசெய்யும் சொல்லாவதோடு அமையாது பாவிற்கு உயிருட்டுஞ் சாதனமாகவும் மிலிருகிறது.

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை”

இது மனிதரது தலையாய கடதென்றைக் கருத்துச் செறி வடன் உவமை மூலம் புலப்படுத்துகின்றது.

‘இகழ்வாரை யொறுக்காதே பொறுத்துவாழ்’ — என்று வள்ளுவர் கூறியிருந்தாலது வெறுங் கட்டளை ஆகிவிடும். அதிற் கருத்துச் செலுத்துவார் யாருமிலராவார். நாம் நாடோறுங் கானுமுண்மை ஒன்றையே. வள்ளுவர் ஈண்டுக் காட்டுகின்றார். நிலத்தை ஒருவன் ஆழவெட்டி அகழ்கின் ருங். தன்னுடலைக் கிழிக்கின்றுள்ளென நிலமாது சிறிதா வது கோபிக்கிறாரா? அதற்குப் பதில் பயிரினங்களை விளை வித்து அவனுக்கு வாழ்வுங் கொடுக்கிறார். அவன் செய் யுங் கொடுஞ் செயலுக்கு அவள் தன்னாலான பயனையே கொடுக்கிறார். அதன் மேற் தன்னுடலை அவன் கிழிப் பதற்கு ஆதாரமாக இருப்பவருமவளே. அப் பாவி தன் கணின்று தன்னைச் சித்திரவதைசெய்ய ஆதாரமாக இருப் பவருமவளே. சில கொடியர் தமக்கு ஆதாரமாயிருப் பவர்களை வருத்திக்கொண்டே தாழும் வாழுகின்றனர். அவர்கள் அங்குனம் வாழுதற்குக் காரணமும் பெரியோர் களே. தமக்காதாரமா யிருப்பவர்களையே அல்லறுத்தவும் அவர்கள் கோபிக்கா திருத்தலோடு அமையாது அக்கொடி யோர் வாழுவும் வகைசெய்து விடுகின்றார்களே. அவர் தம் பொறுமை பிறர் கொடுமையைச் சுகிக்கச் செய்வ தோடு அவர்தம் மனதிற் சினங் கனவிலுமேற்பட இடங் கொடாதிருக்கின்றதே. இத்தகைய மனிதர், மனிதருள்ளே தலையாயவர். காடு மியல்பு நீங்கி மக்களைக் கவருங் காந்

தங்கள் — காந்திகள் — தெய்வமாந் தன்மையர். சிதையின் பொறுமைப் பெருங்குணம் நோக்கிப் போலும் ஆன்றேர் அவளைப்புமி யீன்றெடுத்த பெருமகளென்றனர். நிலத்தை அகழ்வார் அகழ்தலோடு அமைந்துவிட இக்கொடியர் தமக்கு இன்னல் செய்யுக் அளவில் அமைந்து விட்டு அவரை இகழ்ந்தும் வாழ்கின்றனர். நிலமகள் வெட்டு வோரைப் பொறுமையுடன் காத்தலோடிருக்கப் பெரியார் அவளிலும் பொறைமிக்கு தம்மை வருத்துமளவில் நில்லாது இகழ்தலைச் செய்யுங் கொடியரை மௌனத்தோடு வாழ்த்த வஞ் செய்கின்றார். ஆகவே, இத்தகைய பெரியோர் நிலமகளினும் பன்மடங்கு பெரியவரே.

எண்டு பிறிதுமொரு குறளை நோக்குதல் பொருத்த முடைத்து:

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ வமைந்தொருபாற் கோடாமை சான்றேருக்க களி’’

இப்பா அவையத்திருந்து நண்பர், பகைவர், நொதுமலரென்னும் முத்திறத்தாருக்கும் நீதி வழங்க வேண்டிய சான்றேர் பண்பு கூறுகின்றது. பண்டம் விற்கும் இடங்களிலே யாவருங் காண முற்புறந் தூக்கியிருக்குங் கோல் (தராசு) என்னுங் கருவிக்குச் சான்றேரை ஒப்பிடுகின்ற உம்மையைத் தன்னுள்ளடக்கியிருக்கும் உவமையனியின் பாற்பட்டது இச்செய்யுள். இஃது உவமையளவில் அமைந்து விடாது வேறும் ஏதேதோ உயர் கருத்துக்களைச் சுவையுறத் தெரிவிக்கும் வகையில் நம்மனத்தை ஈர்க்கின்றது. சான்றேருக்கு உடம்பின்கண் பொன், தங்க மாதியவற்றுல் அமைந்த பூணுதற்குரியன இல்லாவிடினும் அவர் தம் மனத்திற்குகந்த அணிகளாயுள்ள அமைவும் ஒருபாற் கோடாமையுமாகிய பண்புகள் கோலுக்கும் பொருந்தும். கோலுக்குரிய பண்புகளாகிய சமன் செய்தலும், பொருளை வரையறுத்தலுஞ் சான்றேருக்கும் பொருந்தும். இங்ஙனம் உவமையையும் பொருளையும் எல்லாவற்றூலுஞ் சமமுடையன வாக்கி வைக்கும் வள்ளுவர், நீதிகளைக் காட்டுமிடத்துஞ்

சிறப்பான குறிப்புக்கள் தோற்றும் வகையில் தம் பாவைப் பரந்துபட்ட இயல்புடையதாக்கிக் கடுகினுள்ளே கட்டில் அடங்கச் செய்து விடுகின்றார்.

இப்படி உவமைகள் மூலந் தாமெடுத்துக் கொண்ட பொருளை வள்ளுவர் தெளிவறுத்துவதோடு அவ்வுவமை களையுங் கருத்துப் பொலிந்தனவாகக் காட்டுவது படிப் போருக்கு மகிழ்வூட்டுகின்றது. மிக முக்கியமான பொருளை வற்புறுத்துமிடத்து வள்ளுவர் உவமையைத் தனிவாக்கியத் திலே முடிக்கின்றார். அங்ஙனமே, அவ்வாறே, அதுபோல என்பன போன்ற பொருந்துஞ் சொல்லெதுவுமின்றியே தாம் பேசவெடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பிறிதொரு வாக்கியத்திலே கூறுகின்றார். இதற்கு பேசவெடுத்துக் கொண்ட விடயம் பசுமரத்தாணிபோல மனத்திலே பதி கின்றது. உதாரணத்தைத் தனியாக முற்றுப் பெறசெய்து விளக்குதலால் இஃது (உதாரணத்தோடு கூடிய) எடுத்துக் காட்டுமென்றால் எனப்படும். முதற் குறளிலே,

“அகர முதல் வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”

எனக் கடவுளுண்மையை வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இஃதொரு சிக்கலான விடயம். கடவுள் அதி சூக்குமமான பொருள், கடவுளினுஞ் சூக்குமமான பொருள் வேறில்லை. எடுத்துக் கொண்ட கடவுளுண்மைக்கிணங்கப் பொருத்தமான உவமை அமைய வேண்டும். உருவமற்ற தெய்வத்திற்குச் சூக்கும் மான ஓலிவடிவான அகரத்தை உவமிக்கின்றார். ‘வேத மந் திர சொருபா’ எனக் கடவுளுக்கு ஓலியாகிய மந்திரவடிவுண்டென்கிறார் இன்னேரு பெரியார். உருவமற்ற தெய்வம் அன்பு மிகுதியினாலே தன்னை நினைவாருக்கு அந்த வடிவடன் தோற்றுதலினாலே, கடவுள் உருவமுடையர் எனவுங் கூறப்படுவார். அகரத்திற்கு ஓலிவடிவுடன் வரிவடிவும் அமைதலினாலே உருவம் பற்றிய வகையிலிருந்த உவமை பொருத்தமானதே.

கடவுள் உலகிற்கு உயிரானவர். உயிர்களுக்குள் உயிராய் இருந்து அவற்றை இயக்குந் தோன்றுத் துணையுமாரே. எழுத்துக்களுள்ளே உயிர் போன்றிருந்து இயங்காமெய்களை இயக்குமவற்றிக்கு உயிரெழுத்துக்களென்றே பெயர். அவ்வுயிரெழுத்து வருக்கத்துள்ளும் அகரம் அதி சிறந்தது. உடலினுள் உயிரெங்குளதென உசாவவதினும் உயிரிலா இடமுண்டோவெனக் கேட்டல் சாலப்பொருத்தமுடைத்து. தலைமயிர் நுவியிலிருந்து உள்ளங்காலவரை உடலிடத் தஃதில்லாத இடமேயில்லை. அங்குனமே தெய்வம் எல்லாப் பொருள்களினதும் ஆதியும் நடுவும் அந்தமுமாயிருக்கின்றது; பொருள்களுடன் கலந்து (ஒன்றும், வேறும், உடனும்) நிற்கின்றது. இப்படிக் கலப்பாலும், முதல், நடு, இறுதியாகி நிற்கும் வகையாலும், தெய்வமும், அகரமுந்தம்முளோப்பன். இது நிலைபற்றிய உவமைப் பொருத்தத்தைக் காட்டுகின்றது.

இவ்வகையில் நின்றுவிடாது, இரண்டிற்குமுள்ள பொருத்தம் மேலுந் தொடர்ந்து செல்லுகின்றது. அகரம் எனைய எழுத்துக்களைப் போலல்லாது எவ்வித விகாரமுமின்றி வாயைத் திறந்த மாத்திரத்தே தோன்றும் இயற்கையொலி. தெய்வமும் தானெப்பொருஞ்சனுங் கலந்திருப்பினும் அவற்றினாலே தாக்குஞ்சூ தன் தனித்தன்மையுடனிலங்குவது. ஆகவே விகாரப்பாடற்ற இயல்பினாலும் இரண்டும் ஒன்றற் கொன்று ஒப்பாவன.

இங்குமாக, வள்ளுவர் காட்டும் உவமைகள் பொருள் மேற் பொருள் செறிந்து பொருத்தமுந் திருத்தமும் பொருந்தி நிற்கும் நிலையுடையனவாக அமைதலை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே, அவற்றை அடக்கியுள்ள குறட்பாக்கள் கவிச் சுவையுடன் குறிப்புப் பொருளுந் தந்து கருத்துக் கருவுலங்களாக விளங்கும் ஒப்பிலா மனிகளேயாம்.

10

வள் ஷவர் சோல்லும் அரசு

அன்றெரு தினம் சோழநாட்டிலிருந்து ஆயிழூ
யொருத்தியோடு ஆடவளெருவன் பாண்டியநாடு புக்கான்.
ஆயிழூயின் காற்சிலம்பை விற்றுவரும் முதல்கொண்டு
பொருள்ட்ட நினைந்தான், அவ்வாடவன். ஒருவன் அருமை
மனையாளாய் வந்த இம்மாது பாண்டியன் முறை கேட்டால்
விதவையாகின்றான். சற்றும் அஞ்சாது மன்னன் அவைக்
களம் புக்கு மன்னனுக்கு அறமுறை கிளத்துகின்றான் இன்ன
லுக்காளான அவ் வனிதை. பாண்டிய மன்னன் “யானே
மன்னன்; யானே கள்வன்” எனத் தன்னைப்பற்றித் தானே
உசாவித் தானேகள்வனேனத் தனக்குத் தேற்றேகாரமுங்
கொடுத்து உயிர் விடுகின்றான். மயிர் நீங்க உயிர் நீங்குங்
கவரிமானையனுதவின் தன் குற்றால் தன்னைப் போன்ற
ஏனைய மன்னரைச் சாராமல் தன்னுயிர் கொடுத்து ஏனைய
மன்னர் புகழூயும் பாதுகாத்துத் தனது வளைந்த கோலை
யுஞ் செவ்விதாக்கி விடுகின்றான். அன்னின் ஆருயிர்ப் பத்
தினியும் பெண்ணினத்தின் பெருமையைத் தன்னுயிர் நீத்து
உயர்படியிலேற்றிவிடுகின்றான்.

சோழநாட்டிலிருந்து பாண்டியநாடு புக்க அன்னி
யரை எப்படியும் நடத்தலாம்; கேள்வி முறை இல்லையென
மன்னாலே மாண்புடைப்பத்தினியோ நினைந்திலீர். தம்நாடு
புக்காரைத் தமது நாட்டவரினும் மேம்படப் போற்றுதல்

கடனென மன்னாலும் மனியாலும் மாத்திரமா நினைத்த னர? அந்நாட்டு மக்களும் அவர்களைப் பிறநாட்டவரென நினைத்திலர். தம்நாடு புக்கவர் எந்த நாட்டவராயினும் நீதிமுறைக்கு மாறின்றிக் காக்கப்படவேண்டியவர் என்ற எண்ணம் மக்கள் மனதிலுறுதியாயிருந்தமையாற் பெண் வெளிருத்திக்கு வந்த வினை பாண்டிய நாட்டு மக்களுளத்திலே பெருநெருப்பாய்ப் பரவிற்று. அதன் பயன் பாண்டிய நாடு தீப்பற்றி ஏரிவதாயிற்று. பத்தினி ஒருத்தி திருமுலையைத் திருகி ஏறிந்தமையால் இவ்விளைவேற்பட்டதோ மதுரைமாநகரத்தார் மனக்கொதிப்பாலிது விளைந்ததோ என ஆராய்தல் வேண்டாம். முறைகேடொன்றிற்கு இது பரிகாரமா யமைந்ததென்பதே நாமிங்கு அறியவேண்டிய தாகும்.

“என்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன் தன்பதத்தான் தானே கெடும்”

என்று கூறுகின்றது தமிழ்மறை.

முறைவேண்டி வந்தவருக்குத் தன்னைக் காணவழிசெய்து அவர்தம் குறைபாட்டையுங் கேட்ட மன்னஞ்செய்து கெட்டொழிந்தான். அவன் நாடும் அழியலாயிற்று. அறந் திறம்பிய எவ்வரசும் இந்நிலை அடையும் என்பது தின்னன்.

தமக்கு வாய்த்த சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திப் பிறநா ஒடுக்கார் அறவோர். எந்த நிலையிலும் அவர் அன்பையும் அறவழியையும் கைவிடமாட்டார். தமக்கு இடர் விளைத்தோரையும் வெறுத்து ஒதுக்கமாட்டார். அவர் தமக்கு எதிரானேரையும் ஒழுக்கக் கையாஙும் வழி, அன்பும் அறனும் கண்த அருள்வழிதான். அறமார்க்கத்திற்குத்தான் அன்பு துணையாகும் என்று கூறுவோரை வள்ளுவர் அறி விலார் என்றே பகருகின்றார். மறம் கிடந்த நெஞ்சில் அற விதையை ஊன்ற, மறம் தானே அழிந்தொழியும் எண்கிருஷ் மன்பதைக்கு உய்வழி காட்டும் வரங்கவிஞர்.

“அறத்திற்கே அன்புசார் பெண்ப அறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை”

தம்மையுஞ் சகோதரர் நால்வரையும் பெண்கள் முன் னிலையில் தாழ்வடையைச் செய்து என்னி நகையாட வழி வகுக்கும் துரியோதனன், ஈற்றிலே கந்தருவன் கையிற் சிக்குண்டு, தானேதாழ்ச்சியடைந்து, தலை கூனித் தருமர் முன் னிலைக்கு இழுத்து வரப்படுகின்றான். உளமுருகிச் சகோதர ணைத் தழுவிக் கட்டவிழ்த்துவிடச் செய்கிறார் தருமபுத்தி ரர். கொடிய துரியோதனைனக் கடுந் தண்டனைக்கு ஆளாக கும் வாய்ப்பிருந்தும், தருமபுத்திரர் அங்ஙனஞ் செய்யாது அவனுக்கு இரங்கி அன்புமாரி சொரிகின்றார். தருமர் உளப் பண்பாடு, துரியோதனையும் அவன் கூட்டத்தாரையும் வெறுத்தொதுக்கத் தூண்டாது உண்மை அன்பையே சொரியச் செய்கின்றது.

காந்தி அடிகளார் ‘ராஜ்கோட்’ மன்னனிடம் வாதாடு கிறார். வழக்காடிப் பெருவெற்றி கண்டும் சட்டத்தின் துணைகொண்டு மன்னரை அடக்க மகான் நினைந்திலர். உயிரற்ற சட்டத்தின் திட்டத்தைக் கொண்டு மன்னரைப் பழி வாங்கக் கனவிலும் நினைந்திலர் மகான். “மன்னரே! சட்ட திட்டத்திலும் பெரியது மனச்சாட்சியோடு கூடிய அன்பு வழி. அவ்வழியால் மக்களுக்கு நன்மை செய்” என்று கூறித் தாமீட்டிய பெருவெற்றியையே தியாகஞ் செய்கிறார் தர்ம மூர்த்தியாகிய அடிகளார். நடுவீதியிலே தம் பல்லை உடைத்தோனைத் தண்டிக்கு ஊர்க்காவலர் (பொலிஸ்) முன்வந்தபோதும், அறியாமையால் அங்ஙனஞ் செய்தோனைப் பூரணமாக மன்னிக்கின்றார் அடிகளார். பொன் மேனிக் காந்தியார் சாந்தி தவழும் புன் முறையில் பூக்கத் தம் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம், தென்னுமிரிக்காவில் லீழ்த் தப்பட்ட அவர் பல்லில்லாப் பொக்கை வாய், பார்த்தோருளத்தையெலாம் பரசவப்படுத்தி அன்பின் பெரும்மையை அறைந்தபடியே இருந்ததைக்கண்டோர் இன்று மூளரன்றே. தம்மைக் கடுஞ்சிலையிலேயே தள்ளிய தென்னுமிரிக்காவின்

அதிகாரப் பெருந்தலைவர் ஸ்மட்சையும் அடிகள் வெறுத்தி வர். அதற்குப் பதிலாகத் தம் ஓய்வுநேரத்தைப் பயன்படுத்தித் தம் கரத்தால் ஆக்கிய செருப்பை அவர்தம் பிறந்தநாட்பரிசாக வழங்கியபோது, அரசியற்றலைவர் கணமுத்துதிர்க்காது வேறென்செய்வர். பண்புடையாராலேதான் உலகு நிலவுகிறது என்ற வள்ளுவ அறவாக்கிற்கு மேம்பட்ட வாக்கு எங்கேனு முனதாமோ? ஆகவே சட்டப்பலம்கூட அன்பின் முன்னே தலைதாழ்ந்து நிற்றலை நாம் மறத்தல் இயலுமா? இந்தச் சூழ்நிலையிலே வள்ளுவர் தந்த மற்றொரு பொற்குறள், அதிகாரமுடையோருக்கு எடுத்து மிடுக்குடனுரைக்கும் அறச் சிறப்பை எழுத்தால் விளக்கல் முடிவு தொன்றே?

வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து.

இன்றைய உலகில் மன்னருக்கு நற்புத்தி சொல்லு வோர் இலர். அரசியலாளருக்கு அவர் பிழையை இடத் துரைத்து, அவரும் பிறரும் வாழ வழிகாட்டுவோரும் அரியர். இன்று ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நலத்திலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கின்றனர். இத்து இப்படியிருக்க மன்னருக்கு அவர் தம் பிழையை எடுத்துக்காட்டி இடத்துக்கூறும் அமைச்சரைக் காண்பதே அரிதினும் அரிது. வள்ளுவர் தாமே தம்மொரு குற்பாறுமல்ல இக் கடமையையுஞ்செய்கின்றார்:

“ இடிப்பாரை யில்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானுங் கெடும். ”

நற்புத்தியை எடுத்துரைக்கும் அமைச்சர் இல்லாவிடின் மன்னனான் தனைக்கு வேறு பகைவர் இல்லாவிடினுந் தானே அழிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். நற்புத்தி கூறி உலக நலத் திற்கு வழி காட்டும் அமைச்சர் இல்லாவிடத்தும் உலகம் வறுமை கூராதிருக்க வழிசெய்த வள்ளுவரை நாமெல்லாம் உள்ளி அவர்தம் குறட்பாக்களைக் கற்றுக் கடைத்தேறுவோ மாக.

11

தமிழ்ல் ஒழுகும் அழகு

தமிழ் அமிழ்தொடொத்த நல்ல மெல்லிய மொழியாரும். அதன் கண்ணுள்ள இலக்கியங்களின் இனிமையால் மாத்திரம் அஃது அமிழ்தாகவில்லை. அம் மொழியின் பெயரின் கண் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களாலும் அஃது அத்தன்மை பெற்றுள்ளது. தமிழ் என்ற சொல்லில் வரும் ‘ழ்’ என்பது இடையின் எழுத்தாயினும் தமிழுக்கு அமிழ்தச்சுவை கொடுப்பதில் அவ்வெழுத்து மிகுதியான பங்கு பெற்றுள்ளது. இடையின் எழுத்துக்களாகிய ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்ற ஆறினையும் தனித்தனி செவ்விதாக் உச்சரிக்கும் போது ‘ழ்’ ஏனைய ஐந்தினும் பார்க்க மிக மென்மைத் தன்மை வாய்ந்திருப்பது செவியினால் மட்டிடப்படும். மெல்லெழுத்தொன்று தவறிஇடையினத்திலே சேர்ந்துவிட்டதோ என அது நம்மை எண்ணச் செய்கிறது. ‘ழ்’ வின் மென்மைத் தன்மையைத் திருக்கோலவையென்னுந் தீந்தமிழிலத்தியத்தில் வரும்

“யாழு யெழுதி யெழிள்முத் தெழுதி யிருவிள்மென்பூச் சூழு மெழுதியோர் தொண்ணடையந் தீப்பியென் கிருஸ்பிறவி யேழு மெழுதா வகைசிறத்த தோன்புவி யூரிளமாம் போழுமெழு திற்கிரூர் கொம்பருண் பேற்கொண்டு போதுகவே”

என்ற முகரம் பயின்று வரும் சொற்கள் மூலம் இலகுவிலுள்ளரலாம். இங்ஙனம் நம் தாய்மொழியை உணர்த்தும் பத்தின் (தமிழ் என்பதன்) கண் அமைந்துள்ள அமிழ்

துறழ் தன்மையினாலேயே பாரதியார் ‘செந்தமிழ் நாடெ
னும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே’
என்று அதன் மென்மைத் தன்மையை எல்லோரும் எளிதில்
உணருமாறு செவியினேடு சேர்த்துச் செவ்விதாகக் கூறி
யுள்ளார்.

தமிழ் என்ற பதத்தின் கண் வரும் ‘மி’ என்பதன்
மென்மை யாவருமறிந்ததே. முக்கிணிடமாக அது பிறந்த
திலிருந்தே அதன் மென்மையை யாவருமறிவர். ‘த’ வல்
வினமாயினும் இயற்கையாக வாயைத் திறக்கும்போதே
எழுந்தொலிக்கும் அவசரத்தோடு வருதலாலும் மகர மகரங்
களாகிய மெல்லோசையுடைய எழுத்துக்கள் தன்பிள்
வரத் தான் வருதலாலும் நோய்க்கு மருந்துண்பாருக்கு
அந்த மருந்துக்கு அநுபானமாக அமையும் தேனின் குழைவு
தமிழ் என்னும் பதத்திற்கு ஏற்படுகிறது.

டகரம் தமிழ்மொழியிலே கடுரை ஒவிதரும் வல்லெ
முத்து. உலகம் அழியுங்காலத்தும் நெஞ்சம் சிறிதும் அஞ்ச
சாத தலைமகனைத் தன் இடையின் மென்தன்மையால்
நடுங்கச்செய்கிறோன் தலைமகள் என்பதைன் டகர ஒவி மூலம்
திருக்கோவைச் செய்யுட்பகுதி எடுத்தியம்புகிறது. அப்பகுதி:

‘நடுங்கா தவணை நடுங்க நுபங்கு நடுவிடைய
விடங்கா வயிற்கண்ணி.....’

என்பதாகும். தமிழிலே ஒரு ஆண்டகையையே நடுக்குறிச்
செய்யும் பகுதியின் பயங்கரத்தைக் குறைத்துக்காட்டப்
புலவர் முன்வருகிறார்போலும்.

அதனேற்றுன் மேலும் பாவின் முதலாம் அடியை உலக
அழிவை “கொடுங்கால் குலவரை யேமேந் பொழிவெழில்
குன்றுமன்றும்” என எடுத்தியம்ப வந்தாராயினும் இடை
யிடையே மெல்லோசை பயக்கும் மகர லகரங்கள் கலந்து
வரும் பதங்களால் அமைகின்றாரோ? ஒருவேளை உலகம்

அழியினும் நெஞ்சம் அழியாததன்மையன் தலைமகன் என்பதை கீர்க்காட்ட மெல்லோசை பயக்கும் பதங்கள் இடம் பெற்று மிருக்கலாம். மேலேகாட்டிய திருக்கோவைச் செய்யுளின் இரு அடிகளையும் முறைப்படுத்தி ஒரு சேர உரத்துப்படிக் கும்போது ‘ட’ கரத்தின் கடுமையால் முகர வகரங்கள் மேலும் மெத்தென்ற தன்மை பெறுவது காதில் விழுக்கீர்த்து. ஈண்டு இடையின் எழுத்துக்களில் முகரத்திற்கு அடுத்த படி வகரம் மென்மையுடன் ஒலிப்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

“தேம் வங்கலனி மாமணி மார்பிற்
செம்ம வங்கயல்கள் செங்கம் லத்தன்
பூம வங்கவெதிர் பாய்வன மாடே
புள்ள லம்புதிரை வெள்வளை வாவித்
தாம வங்குக டடம்பணை சூழுந்
தன்ம ருங்குதொழு வார்கட முர்மை
மாய வங்களற வீடரு டில்லை
மல்ல லம்பதியி னெல்லை வணங்கி”

இப்பெரியபூராணப் பாடவில் முதல் ஒன்றேகால் அடிகளில் மகர வகரங்கள் இடம்பெற்று வம் வம் லம் என மிருதுவாக ஒலிக்க. மூன்றும் நாலாம் அடிகளிற் பெரும் பாலும் டகரம் மகரத்தோடு பயின்று டம் டம் டம் எனக் கடினமும் விறுவிறுப்பும் பொருந்த மிருதங்க ஒலியை எழுப்புவதைப் பாடலை உரச்து வாசித்துச் செவியால் நாம் மட்டிடலாம் இவ்விடத்திலும் முன்காட்டியதுபோலவன்மை ஒசைசெறி டகரம் மெல்லெழுத்துக்களின் மென்மையை உயர்த்திக் காட்டுதலை நாம் செவியினால் மட்டிட்டறியலாம்.

தமிழுக்கு இயல்பாக உள்ள குழைவை மெல்லின எழுத்துக்கள் பயின்றுவரும் பாடல்கள் புலப்படுத்துவதை நீதியை யுனர்த்த எழுந்த திருக்குறளின் கண்ணும்

“குழலினிது யாழினிது என்பதும் மக்கள் மழலைச்சொற் கேளா தவர்”

என்ற குறட்பா மூலம் நாமறிகின்றேம். இந்த ஒன்றே முங்காலயுக் குறள் எத்தனை எத்தனை உயர்தரப் புலவர் தமிழுள்ளத்தைக் கவர்ந்த தென்பத்தைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கப்பர், தெய்வச் சேக்கிழாராதியாம் புலவர் தம் பாடல் கள் மூலம் நாமறியலாம்.

“குழலும் யாழுமென் நினையன குழைய
மழலை மென்மொழி கிளிக்கிருந் தளிக்கின்ற மகளிர்”
— கம்பர்

“தேம்பொழிந்த சின்மழலை மென்மொழிய செவ்வழியாழ்”
— சேக்கிழார்

“எழுதாக்சோல் மழலைத்தும்பு பகங்குதலீச் சோலைக்கிளி
“குழலிசை யழகி முழுப்பிரசத்து .....
மழலையி எழுதுகு சொற்கிளி”

— குமரகுருபரர்

மேலே காட்டிய பாடலடிகள் குழல் யாழ் என்ற வள்ளுவரின் வடித்தெடுத்த சொற்களின் எதிரொலி போல நம் காதில் விழுகின்றன.

“குழலொலி யாழோலி கூத்தொலி யேத்தொலி
யெங்குங் குழாம்பெருகி

விழவொலி விண்ணன வஞ்சென்று விம்மியிகு
திருவா சூரின் .....

என்ற திருப்பல்லாண்டுப் பாடவினாடிகளிலே, முகர லகரங் களின் ஓசைச் சிறப்பு வெளிவந்து ஒரே காலத்தில் இனிய குழலிசையையும் யாழோலியையும் திருஷ்மாவிடைக் 'கேட்கும் பல இனிய ஓசைகளையும் நுகரும் உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

உலகநெறிக்கண் நின்றும் விடுபட்டு இறைவன் அருள் வழிக்கண் ஒழுகும் அப்பரெம்பெருமானார் சென்ற தில்லை சாரும் வழியழகினைச் சேக்கிழார் பெருமான் நமக்குங் காட்டுகின்றார். தில்லையை அனுக அனுக அப்பெருமானு

டெய உளத்திலேற்பட்ட குளிர்மையைப் புறக்குளிர்மை
யோடு சேர்த்துச் சேக்கிழார் காட்டுமழகு உடலுக்கும்
உளத்திற்கும் உயிருக்ஞுமே தன்மை பயத்தலே,

‘மனைப்படப்பிற் கடற்கொழுந்து வளைசொரியுங்
கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி
நனைச்சினைமென் குளிர்ஞாழற் பொழிலுடு
வழிக்கொண்டு நன்னும் போதில்
‘நனைப்பவர்தம் மனங்கோயில் கொண்டருஞு
மம்பலத்து நிருத்த ஞாரத்
திணைத்தனையாம் பொழுதுமதந் துய்வனே’
வெனப்பாடித் தில்லை சார்ந்தார்’

என்ற பாடவின் இரண்டாமடி சொல்லோசையினுலே
காட்டுகிறது. ‘நனைச்சினைமென்’ என்னும் போது மெல்லிய ‘ன்’ என்ற எழுத்துச் சொற்களுடே பயின்றுவருதலை
யும் ‘குளிர்ஞாழற்பொழில்’ என்னும்போது ஞகர முகர
லகரங்கள் பதங்கவினிடையே கலந்து வருதலையும் நம்
காது கேட்கிறது. இரண்டாம் அடியினைப் படிக்கும்போது
மெல்லோசை பயக்கும் இவ்வெழுத்துக்களால் நாமும்
அவ்வடியாருடன் குளிர்சோலையினுடே செல்லுவது
போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையில் இறைவன் நம்மை விட்டு எங்கோ தூரத்திலுள்ளான் என்ற
உணர்ச்சி ஒழிந்து அவன் நம்மோடொன்றியிருக்கும் இயல்
பினைப் பாடவின் மூன்றாமடி உணரச் செய்கிறது.

மெல்லெழுத்துக்களின் நல்லோசையினுலே ஒரு சங்கப்
புலவர் ஒரு குளிர்பூங்காவினை நமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகிறார்.
குயிலினங்கள் அச்சோலையின் இலை மிகுதியினுலே பறக்க முடியாது தாவீயும் தத்தியுந்தியியுங் காட்சி நம்கண்ணைவிட்டதல்

கின்றதில்லை. ‘வெயில்நுழை பறியாக் குயில்நுழை பொழில்’ என்பதே அந்த ஓவியத்தினைத் தீட்டும் அடி. நகர வகரங் களின் சேர்க்கையாலேற்பட்ட குழைவினாற் குளிர்பொழி ஹங் குயிலினமும் நமக்குத் தோற்றந் தருகின்றன.

ஆண்டவனுடைய படத்தையே அடியார்கள் தம் கண் னினும் மனத்திரையினும் எழுதி அவன் திருவடியைத் தலைப்படலைக் குமரகுருபர முனிவர்,

“கடவு மயிலு மயிலு மொழுகு கருணை வதன பத்மமுன் கமல விழியும் விழியும் மனமு மெழுதி யெழுதி... அடிகள் பணியு ஷடியர்”

என வரும் அடிகளில் நமக்குக் காண்பிக்கின்றார்.

(கடவும் மயிலும் - நீ செலுத்தும் மயில்; அயிலும் உனது வேற் படையும்; கமல் விழியும் - உனது தாமரை போன்ற விழியும் [ஆசிய வற்றை]; விழியும் மனமும் எழுதி - [சலை தரும் அழகின் மிகுதியின் ஞலே]; தமது விழியின்கணனும் மனத்தின்கணனும் பொறித்துவைத்து.]

மெல்லோசை, இடையோசை பயின்றுவரும் எழுத்துக் களாகிய மகர வகர முகரங்கள் மாத்திரமன்றி அவை கலந்து வரும் பதங்களும் இரட்டித்து வருதலால் ஒழுகோசை மிக்குபாட்டே ஓவியமாகிவிடுகின்றது.

புலவர்கள் இங்குணம் தமிழிலக்கியத்திற்குப் பல்வகைச் சிறப்பும் ஏற்படக் கையாளும் உத்திக்கு இனிய ஓவை பயக்கும் எழுத்துக்களே உறுதுணையாயுள்ளன.

“..... சேங்நின்று
இழுமென இழித்தரும் அருவிப்
பழமுதிர் கோலை பலைகிழ வோனே,”

என இறைவனிடம் அடியார்களை ஆற்றுப்படுத்தும் நக்கீரர் என்ற புலவர்பேருடான் திருமுகுகாற்றுப்படை நடுவிலே

தமிழின் விழுமிய ஒசைநயத்தை ஆற்றின் ஒவியோடு
சேர்த்து அடியாரை இன்பக் கடலிலே படியச் செய்கிறோர்.
இத்தகைய தமிழினுலே போற்றப்படும்,

‘இழுமே னருவி சொரிய மிமைய முதல்வி புதல்வன்’

முருகனும் குமரகுருபரசுவாமிகள் வாக்கிலே, ‘இழு
மென்மொழித்தெளி தமிழின் வடித்திடு நவரசமே’ ஆகி
நமக்கு இன்பம் அருங்கின்றன. தெய்வமே தமிழின் வச
மாயின் தமிழூத் தெய்வத்தமிழ் என்னாது வேறொப்படிக்
கூறமுடியும்?

அன்பொழுக்குள்ள மெல்லோசைத் தமிழுத் தெய்வம்
தன் அன்பின் மிகுதியினுலே உள்ளந்திருத்தி இதயங் கனி
யச்செய்து ஆண்டருள்வாக.

ஈடு சொலில் விடுமாலே கட்டுமீடு நினைவுதான் கூறப்படு
யாவினாலோ கணம் பயிற்சியளவில் மூதாதை கூறுகின்ற
பயிற்சி முதலைகளின் முறைகள் என்கிற பயிற்சிக்
ஒத்துப் புதைகளை முறையாக மாற்றுவது கூறுகிறோம்
நமது குழாய்கள் கூறின்றிக்கூடிய நூற்றுமிழு
மாற்றுக்கூடிய காலங்கள் கூறுகிற குடும்பத்தின்
நெறிகளை மாற்றுவது கூறுகிற குழாய்களில் கூறுகிற
நூற்றும் குழாய்களை கூறுகிற குழாய்களில் கூறுகிற
நூற்றும் குழாய்களை கூறுகிற குழாய்களில் கூறுகிற

12

இலக்கியங்களில் நகைச்சுவை

இலக்கியச் சுவைகளை ஒன்பது வகையாக்கிக் கூறுவர்
தமிழ்ப் பெரியார். பண்ணடைய தமிழிலக்கியங்களிலே காதல்
வீரச்சுவைகள் பெரிதும் இடம்பெற்றுள்ளன. உடல் வளர்ச்
கிக்கு நாமுண்ணும் உணவில் அறுசுவைகள் அமைந்திருக்கு
மாறுபோல, உயிருளப் பண்பாட்டிற்கு உதவும் இலக்கியங்
களிலும் ஒன்பது வகைச் சுவைகளும் இடம்பெற்றால் இலக்கியங்கள்
உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத அமிழ்தம்
போன்று படிப்போர் உளத்துக்குப் பெரிதும் உவகை பயக்
கின்றன. நாவால் அனுபவிக்கப்படும் அறுசுவையினுஞ்
செவியால் நாம் நுகருங் கலிச் சுவை எத்துண்ணோ மடங்கு
சிறப்புடையதெனத் திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். பொன்,
மணி, நிலம் ஆகிய செல்வங்களிலும் இலக்கியச் சுவைச்
செல்வந் தலைசிறந்ததென வள்ளுவார்:

‘செல்வத்துட் செல்வந் செவிச்செல்வ மக்செல்வம்
செல்வத்து ஸௌந் தலை’

என்று திறம்பட மொழிகின்றார். நவரசங்களையும் தம்
கவிதைவழியே புலப்படுத்தும் புலவர்கள் தேவரினுஞ்
சிறந்தவர். அச் சுவைகளை உணர்ந்து அநுபவிப்போர்
அமிழ்தமுண்பவர் போல்வார்.

ஒன்பது சுவைகளில் வீரமுங் கோபமும் ஏரிவை உண்டாக்கும் உறைப்புச் சுவை போன்றிருப்ப நகைச் சுவையோ தேஜையும் பாலையும் போன்று எல்லோரையும் வசியப் படுத்துகின்றது. கடிகாரங் களவாடிய ஒருவரைப் பார்த்து மற்றெருவர் பிறர்முன்னிலையில் நேரம் யாதாயிருக்குமென வினவினார். அதற்கு விடையாக மற்றவர் பால்கறக்கும் நேரமாகிவிட்டதென்றாராம். தம்மைக் கெட்டிக்காரனென மதித்துத் தம் பேதைமையால் தாம் கறவை மாடெடான் றினைக் களவாடிய இழி தொழிலைப் புலப்படச் செய்து விட்டார் நேரங் கேட்டறிய முன்வந்தவர்! ஒட்டகம் ஒங் தியைப் பார்த்து, “ஐயோ, பாவம்! உனக்கு முதுகிற கூனல் விழுந்து விட்டதே” என்று இரங்கிற்றும். இத் தகைய நகைத் துனுக்குக்கள் உலகியல்பை நன்றாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. உலகியல்பைப் புலப்படுத்துவ தோடு நகைச்சுவை நம்முடலிலுள்ள நரம்புகளுக்கூடாகக் குருதி ஒட்டத்தையுந் துரிதப்படுத்தி முறுக்கேறிய நரம்பு களுக்கு மின்சுக்திப் பரிகாரம் போன்ற நற்பயனளிக்கின்ற தென ஓர் அறிஞர் கூறுகின்றார்.

மனிதர் வாழ்நாளில் எய்துங் கசப்பும் கவலையும் ஏமாற் றங்களும் அவர் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க முற்படுகின்றன. இத்தகைய நிலையில் மனிதர் தம் கவலையை மறந்து உளமகிழ்வெய்தும் வாய்ப்பு இடையிடையே ஏற்படா விடில் இப்பூலைகே நரகமாகிவிடும். ஆகவே மனிதர் கவலையை யோட்டிச் சிரித்து உற்சாகமெய்த நல்ல எழுத்தாளருடைய நூல்களை வாசிப்பதும், விகட நடிகருடைய நகைச் சுவைப்பேச்சுக்களை அநுபவிப்பதும் வாழ்க்கைக்குச் சுவையும் இன்பமுழட்டுகின்றன. தென்னாலிராமன் கதையும், அவிவேக பூரணகுரு கதையுந் துக்கத்துக்கு நல்ல மருந்தாவன.

கப்பிரமணிய பாரதியார் வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமை யுடன் போராடினார். வான வெளியிலே ஓய்யாரமாகப் பறந்து திரியுங் காட்டுப் பறவை போன்ற கவிதை வெறி

பிடித்த இக் கவியரசர், புதுச்சேரியிலே சிறுவீட்டிற் கூண்டுக் கிளிபோல் அடைபட்டுக் கிடந்தார். அந்த நிலையிலே, விரும்பியவாறெல்லாம் வானப் பரப்பிடைப் பறந்து சோலையிற் பழமுண்டுறங்கிப் பண்மிழற்றுங் குயில் பாரதியாரைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. அவரது புதுமைப் படைப்பாகிய குயிற்பாட்டிலே பாரதியாருடைய நகைச்சுவை ஒளிவிட்டு மிளிர்கின்றது. குயிலின் கூற்றிலே வைத்துக் குரங்கின் அழகினைப் பற்றிப் பாரதியார் பாடுவது உண்மைக்குப் பொருத்தமா யிருப்பதோடு நகைச்சுவையோடும் வெளிப் படுகின்றது:

“..... வானரரே
 சுடறியா மேன்மையை கேங்நதவரே பெண்மைதான்
 எப் பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே நின்னழகைத்
 தப்புமோ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ?
 மண்ணிலுயிர்க் கெஸ்லாந் தலைவரென மாஸிட்ரே
 எண்ணிநின்றார் தம்மை, எனிலொருகால் ஊர்வகுத்தகல்
 கோயில், அரசு குடிவகுப்புப் போன்றுசில
 வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வென்னாம்
 மேனி யழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
 கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே
 வானரர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர்நிக ராவாரோ?
 ஆன வரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்
 பட்டுமெயிர் மூடப் பட்டத் தமதுடலை
 எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
 மீசையையுந் தாடியையும் விந்தைசெய்து வானரர்தம்
 ஆசை முகத்தினைப்போ லாக்க முயன்றிடுமும்
 ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமே நேர்வதற்கே
 கூடிக் குதித்துக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
 ஏதத் தெரியாமல் ஏளிவைத்துச் சென்றாலும்
 வேறேத்தைச் செய்தாலும் வைகழுதப் பாய்வதிலே
 வானரர்போ லாவாரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே?
 ஈனழுங்க கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
 பாகையிலே வாலிருக்கம் பார்த்ததுண்டு கந்தைபோல்

வெகமுறத் தாவுக்கயில் விடி எழுவதற்கே
 தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ?
 சைவக்கத்த போசனமும் சாதுரியிப் பார்வைகளும்
 வானரர்போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுள்ளதோ?
 வானரர் தம்முள்ளே மனியோல் உமையடைந்தேன்
 பிச்சைப் பறவைப் பிறுப்பிலே தோன்றிடினும்
 நிச்சயமா முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால்
 தேவரிர் காதல்பெறும் சீர்த்திகொண்டேன் தம்மிடத்தே
 ஆவலினற் பாடுகின்றேன் ஆரியரே கேட்டருள்வீர்.'

இப் பாடற் பகுதியிலே ‘கனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி’
 ‘மீசையையுந் தாடியையும் விந்தை செய்தல்’, ‘வானரர்’
 தம் ஆசைமுகம்’, ‘எனமுறும் கச்சை’, ‘பாகையிலே வால்’
 என்பன போன்ற தொடர்கள் நம் மனத்தில் எழுப்புங்
 காட்சிகளையும் உணர்ச்சிகளையும் என்னென்போம்! ‘தெய்
 வம் கொடுத்த திருவால்’ என்ற தொடரிலே அமைந்துள்ள
 சுவை கோடி பெறுமே!

பாரதியாரிடங் குடிகொண்டிருந்த நகைக்கவை அவர்
 தம் அஸ்லல் பல நிறைந்த வாழ்க்கையில் நல்ல மருந்
 தாயுதவியதோடு நமக்கும் நல்ல சுவை தருகிறது.

குரங்குக் கூட்டமொன்று நிகழ்த்தும் ஒரு சம்பவத்தை
 ஒரு பாட்டாலே தீட்டுகின்றூர் நக்கேரதேவர். குறும்புக்
 குணமும் மரமேறுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த குரங்குகள் பழ
 மரம் ஓங்கிய மலைச்சாரலொன்றினை அடைகின்றன. அமுத்
 தமான பளபளப்பு நிறைந்த மலைச்சாரல் நிலத்துள் ஒரு
 குரங்கு அழுவமான பொருளைக் கண்டுவிட்டது. தன்
 சினைகிதருக்கும் அதனைக் காட்டுகிறது. செக்கச் சிவந்த,
 வாயில் நீரூரச் செய்யும் பழமே அது சண்ட அருமைப்
 பொருள். தம் கூரிய நகத்தாற் கல் நிலத்தைத் தோண்டிக்
 களி கவர முற்படுகின்றன துள்ளித் தொங்கி உயர்
 மரமேறி மகிழும் வானரங்கள். பாட்டு வருமாறு:-

“கஸ்லாக் குரங்கு பளிங்கிற கனிகாப்பட்ட
எஸ்லாக் குரங்கும் உடனீண்டி — வஸ்லே
இருந்துகிராற் கற்கிளைக்கும் ஈங்கோயே மேனிப்
பொருந்தராப் பூண்டான் பொருப்பு.”

(எண் 1 - நெருங்கி; இருந்து உகிராற் கல்கிளைக்கும் - குந்திலிருந்து
நகத்தினாற் கல்லைத் தோண்டிக் கனிபெற முயலும்; ஈங்கோய் - ஓரு
ஞலம்.)

கவின்கத்துப் பரணி, இலக்கிய வரிசையிலே பலவகைச்
சவைகளுக் கலந்திருக்கும் நூல். வீர உணர்ச்சி பீறிடும்
போரினைப்பற்றிக் கூறும் இந்த நூலிடையே மிகுதியாக
வரும் நகைச்சவை சிற்றிளங்கு சிறுர்க்குப் பேருவகை தரும்.
வீரர் வழிபடும் தேவியை விட்டகலாமல் அவளுக்குக் குற்
றேவல் செய்யும் பேய்களின் உருவினை இத்துணைச் சிறப்
போடு வேறு எந்த நாலும் எடுத்தியம்பவில்லை. போரின்
மையால் தீராத பசியால் வாடும் பேய்களின் கை காலா
கிய உறுப்புக்கள் இதோ நம்முன் காட்சியளிக்கின்றன.

பெருநெ டும்பசி பெய்கல மாவன
பிற்றை நாளின்முன் னுளின் மெலிவன
கருநெ டும்பனங் காடுமே முமையுங்

காலுங் கையுமு டையன போல்வன
(பசி பெய்கலம் - பசி குடியிருக்கும் பாத்திரம் -)

உண்ண உண்ணப் பசி முதிருவதன்றித் தீராத பேய்களின்
வயிற்றிலிடுவதற்கு வாய் என்ற வாயில் மிகச் சிறியதாகி
விட்டதாம். வயிற்றிலே வாய்மைத்து மலைமலையாக ஊனு
டன் ஊணையும் வாரிச் செலுத்தினால் ஒருவேளை அவற்றின்
பெரும் பசிக்கு மருந்து ஏற்படலாம். இவ்வளவு பசி மிக்க
பேய்களின் வாயின் தோற்றமும் முழந்தாளின் மெலிந்த
காட்சியும் பாட்டிலே அப்படியே காட்சி தருகின்றன:

வன்பி ஸத்தோடு வாதுசெய் வாயின
 வாயி னுனிறை யாதவ யிற்றின
 முன்பி ருக்கின்மு கத்தினு மேற்செல
 மும்மு மும்படு மம்முழந் தானின.

(பிலம் • குகை.)

ஓட்டைப் பாத்திரத்துட் பேயொன்று கூழ்வாங்குகின்
 றது. கூழோ புறத்திலே ஒழுகுகின்றது. வெளிப்பக்கம்
 கூழோழுகக் காரணம் யாதென ஒரு பேய் நுனுகி
 ஆராய்ச்சித் துறையிலே மூளையைச் செலுத்துகின்றது.
 காரணங் கண்டறிய அப்பாத்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்க்
 கிறது. பாவம்! பசி மிகுந்த பேய்க்குத் கிடைத்த கூழெல்
 லாம் நிலத்திலே சிந்தி விட்டது இந்த விருந்துக் காட்சி
 யைப் புலவர் காட்டிப் போன் புத்தித் திறனை அழகாகப்
 பாடுகின்றார்:

பொலலா ஓட்டைக் கலத்துக்கூழ்
 புறத்தே யொழுக மறித்துப்பார்த்
 தெல்லாங் கவிய்த்துத் திடைத்திருக்கும்
 இழுதைப் பேய்க்கு வாரிரே.

(மறித்து பார்த்து - திடுப்பிப் பார்த்து; இழுதை - முடத்தன்மை
 உடைய; வாரிர் - குடிக்கக் கூழை வார்த்து விடுங்கள்.)

கவியரசன் கம்பன் இந்த நகைச்சுவையைக் கையாளும்
 முறையையும் பார்ப்போம். அநுமன் வீரர் வரிசையிலே
 முன்னிற்பவன். தன்னை மறந்து இராம சேவையிலே முற்
 றுக ஈடுபட்ட ஆண்டகை அவன். சீதா தேவியைத் தேடி
 வந்து கண்டு அவனுக்கு உறுதி வார்த்தை இயம் பிச்
 சோகம் போக்கி மீனுகையில் அவன் இராட்சத பூமியிலே
 செய்த அழிவுகள் அளவற்றன. பஞ்ச சேஞ்சுதிபதிகள், சேஞ்சு
 வீரர், அரக்கர் குழுவினர் பலரை மாய்த்ததோடு ‘இரா
 வணன்’ மைந்தன் அட்சகுமாரரையுங் காலனுலகிற்கு அனுப்
 பிக் காலகாலனுய் விளங்கினான். ஈற்றில் இந்திரசித்து ஏவிய
 நாக பாசத்தால் வலியின்றிக் கட்டுண்டவன்போலத் தன்

னீக் காட்டிக்கொள்ளுமாற்றால், இராவணனை நேரே கண்டு, இராமன் புகழையியம்பி அவனைத் திருத்தும் வழியிலும் ஈடுபட விரும்புகிறான் இந்த நிலையில் அவன் இராவணன் முன் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான். அவன் வலியை நன்கு ஓர்ந்து இராவணன் கோப மீதார மிடுக்குடன் அவனைப்பற்றி வினவுகிறான். அதே மிடுக்குடன் அநுமன், தேவர்கள் பணிந்து நிற்கும் இலங்கையராசனுக்குக் கொலு மண்டபத்தில் விடையிறுக்கும்போது தான் வாலி மைந்தன் அங்கதன் தூதன் என்கிறான். அரக்க மன்னன் கோபமெல்லாம் பறந்தது; வாலியின் சுகம்பற்றி விசாரிக்கிறான். அப்போது இளிவரலும் நகைச்சவையும் ஒருங்கே ததும்ப அநுமன் இறுக்கும் விடையைக் கம்பன் காட்டுகின்றான். “வாலியின் நாமத்தைக் கேட்டு அஞ்சறும் அரக்கனே கேள் பயத்தை விட்டு விடு. பயமற்று நீ இருக்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்துவிட்டது உன்னைக் கட்டி யோட்டிய வீராதி வீரன் வாலி இராமன் அம்பொன்றால் எய்திய பேற்றை அறிதி” என்ற கருத்தை அடக்கி, இயம்புகின்றான்;

‘அஞ்சலை யரக்க பார்விட
நந்தர மடைந்தா னன்றே
வெஞ்சின வாலி மீளான்
வாலும்போய் விளிந்த தன்றே’

அநுமன் சொற் சாமர்த்தியத்தையும் அவன் மிடுக்கான நகைச்சவையையும் கம்பன் ‘வாலும்போய் விளிந்த தன்றே’ என்ற கூற்றிலே தெளிவாக்குகின்றான்.

இராவணேசரன் ஒரு குரங்கால் மாத்திரம் அரச அவையிலே இரங்கத்தக்க இழிநிலைக்கு ஆளாகின்றானா? இராம தூதஞ்சுத் தனக்கு உய்வழி காட்ட வந்த அங்கதனை யாரென வினவி மேலும் ஈனமெய்துகிறான். தன் புகழை இடையைது கேட்டுச் செருக்குற்ற இராவணனுக்குச் செருக்கொழியத் தலைபத்தும் நிலத்தைப் பார்க்க

விடையிறுக்கிறான் அங்கதன். முன்னிலையில் நிற்கும் அம்மன்னவனைப் படர்க்கை இடத்தவன்போல் வைத்து அங்கதன் நிகழ்த்தும் கூற்று அநுமன் கூற்றுப்போலவே இளி வரலும் நகையும் கலந்த தொன்றுகும். அது இராவணன் நிலையை மேலுங் கேவலமாக்குகின்றது:

“இந்திரன் செம்மஸ் பண்டோ
ரிராவண னன்பான் றன்னைச்
சந்தரத் தோள்க ளோடும்
வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிக்
சிந்துரக் கிரிக டாவித்
திந்தனன் தேவ ருண்ண
மந்தரக் கிரியால் வேலை
கலக்கினுன் மைந்த னன்றுன்”

இராவணன் வாலி வாலாற் கட்டுண்டது பலருமறிந்த இரகசியம். ஆயின் இராவணன் பட்ட அவத்தை அவனுக்கு மாத்திரம் இதுவரை தெரிந்திருந்தது. பத்துத் தலைகளும் மலைகளின் மீதெல்லாம் மோதி மோதி நெருக்குண்ண அந்தரத்திலே வாலி வாலில் இராவணன் சமூன்ற அந்த இரங்கத்தக்க நிலையை அரக்கர் வருக்கத்துக்கே விரித்து ரைக்கின்றுன் அங்கதன். ஒரு குரங்கால் இராவணன் பட்ட கேட்டையெல்லாம் எடுத்தியம்பும் அங்கதன், அரக்க மனன ஞேடு இரக்கமிலா அரக்க வர்க்கமும் யுத்தம் மூளின் இராம இலக்குவராலும் குரக்கினங்களாலும் எய்தும் அவல் நிலையையும் குறிப்பா அணர்த்துகின்றுன்.

தமிழிலே தோத்திர இலக்கியங்களிலும் நகைச்சுலை அமைந்துள்ளது. தாம் பிறந்த சீகாழியின் வளத்தைச் சம்பந்தமுர்த்திநாயனுர் ஓரிடத்திலே குறிப்பிடுகின்றார். மருதவளத்தை உச்சப்படியிலே வைத்துக்காட்டும் சவாமிகள் நறுமலர்ஸ்ல்களின் சேர்க்கையால் மருதனிலப் பெராய்கை மதுமலர்ப்பொய்கை ஆகின்றதென்கின்றார் அத்தகையபொய்கையுள் ஒது சிறு நாடகம் நிகழ்கிறது. தெளிந்த

நீருள்ள பொய்கையிலே பச்சி லை களி ன் நடுவே
நீலக்குவளைகள் செழிப்புடன் மலர்ந்திருக்கின்றன.
தவளையொன்று குவளையின் மூன் தன் வாய் திறந்தபடியே
அமர்ந்திருக்கின்றது. கொழுத்த இருல் மீன்கள் துள்ளி
விளையாடுகின்றன. இருவின் துள்ளல் குவளை மலரை
அசைத்து அதன்கண் நிரம்பியுள்ள தேனை வெளியே துஞும்
பச் செய்கின்றது. அந்தத்தேன் முழுவதும் தவளையின்
பிளந்த வாய்க்குள் புகுந்துவிடுகின்றது. தவளைக்கு இன்று
கிட்டியது தான் விருந்தாகும். விருந்தென்றாற் புதுமை
உடைத்தென்பது கருத்து. பூச்சி புழுவண்ணும் சேற்றுத்
தவளைக்குத் தேனைந்தும் அநுபவத்தை ஊட்டும் இம்மருத்
நிகழ்ச்சி நமக்குஞ் சிரிப்பு விருந்து அருத்துகிறது.

“மைச்செறி குவளை தவளைவாய் நிறைய
மதுமலர்ப் பொய்கையிற் புதுமலர் கீழியப்
பக்கிற வெறிவயல் வெறிகமழ் காழிப்
பதியவ ரதிபதி கவுனியர் பெருமான்”

இவ்வண்ணம் நயச்சுவையாகிய நகைச் சுவையை
நல்ல முறையில் உணர்த்தும் இலக்கியங்களைக் கற்று, நலம்
பெற்றுத் தமிழன்னையை வாழ்த்துவோமாக.

வாட்டமல்

பழந் தமிழ் நாட்டில் உளங் கவரும் வகையில் ஆண் பாலாரோடொப்பப் பெண்பாற் புலவரும் பாக்கள் யாத் துத் தமிழ் மாதாவிற்குச் சூட்டினர். அன்னேரூட் சங்க காலத்திருந்த வெள்ளிவீதியாருமொருவர். நற்றினை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களில் அம்மையாருடைய பாடல்கள் இறவாப் புகழுடையன வாக மினிர்கின்றன. தம் உயிரணை காதற் கொழுநீணப் பிரிந்த காரணத்தால் அம்மையார் நெய்தற்றினைக்குரிய இரங்கலொழுக்கப் பாக்கள் கில் பாடியுள்ளார். அவை கனவுமிகுதியாற் கற்றேரூளத்தைக் கவர் வனவாயின் தமிழ்நாட்டு மூதாட்டியாராகிய ஒளவைப்பிராட்டியாரே வெள்ளிவீதியாரின் துன்ப மிகுதியை அகநானூற்றிற் குறிப் பிடுகிறோர். எனவே, இவ்வம்மையார் கற்பனைமாத்திரைன் யானே செய்யுளியற்றாது தம் காதலன் பிரிவால் தாம் அநுபவித்த அறுபவங்களையெல்லாம் கொட்டித் தந்திருக் கிறோர் கொக்கினைத் தூதாகச் செல்லுமாறு வேண்டும் பல நலங்களுக்களிந்த நற்றினைக் கெய்யுள் ஒன்றில்.

அச் செய்யுள் பின்வருமாறு;

சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே
 துறைபோ கறுவைத் தூமடி யன்ன
 நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே
 யெம்முர் வந்தெம் மொண்டுதைத் துழைஇச்
 சினைக்கெளிற் ரூர்கையை யவஞர்ப் பெயர்தி
 யனையவன் பினையோ பெருமற வியையோ
 ஆங்கட் மெபுன லீங்கட் பரக்குங்
 கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
 இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பாதோயே.

(வெள்ளாங் குருகு - வெண்ணிறக் கொக்கு, நாரையுமாம்; போகு;-
 அழுகுப்போன; அறுவை - புடைவை; தூவி - சிற்கு; துழைஇ - துழாளி
 ஆர்கை - உண்ணல்; மறவி - மறசி; இழை - ஆபரணம்; பருவரல் - துன்
 பம்.)

‘சிறிய வெண்ணிறக் குருகே! சிறிய வெண்ணிறக்
 குருகே! நீர்த்துறையிற் கழுவிய வெள்ளாடையின் மாசற்ற
 மடிபோன்ற நன்னிறமுடைய சிறகு படைத்த வெள்ளிய
 குருகே! அவ்விடத்திலுள்ள இனியநீர் இவ்வுரிடத்தும்
 பரக்கின்ற கழனிகள் குழந்த அந்த நல்லூரின்கண்ணுள்ள
 எனது காதலர்பாலேகி, என்னுடைய கலன்கள் கழலு
 கின்ற நிலையை இதுவரை சொன்னுயில்லை. எமது ஊர்த்
 துறையிற் புகுந்து சினையுள்ள மீனைப் புசித்து அவரூர்க்குச்
 செல்வாய் எமது ஊரிற் புசித்த நன்றிமறவாமல் இனி
 அவரிடங் கூறத்தக்க அன்படையாயோ? அல்லது மற
 தியையுடையாயோ? கூறுவாயாக! என்பது மேற்படி
 பாடவின் கருத்தாகும்..

காதலைனப் பிரிந்து துன்புற்று வாடும் தன் நிலை
 ஓராது மீனிரை தேடவிலேயே ஆர்வமுள்ள குருகின் சிறு
 மையை நினைந்து சிறு வெள்ளாங் குருகே என்கிறுள்
 தலைவி. பென்னம் பெரிய தன் காதல் வருத்தத்தைப்
 பொருட்படுத்தாது தன் சிறிய உடலையே நிரப்ப முயற்
 சிக்கும் உடல் வெளுத்த கொக்கினைச் ‘சிறு குருகு’ என்
 னது வேறெவ்வாறு தலைவி விளிப்பாள்? பொல்லா வல்
 வினையாற் காதலைனப் பிரிந்த தன் கொடு

மையை வினங்குதல் அக்கொக்கின் குஞ்சுக்கு இயலாதென்பாள் ‘சிறுகுருகு’ என்கிற ளென்னிலும் மனமயம். நீர்த்துறையில் வண்ணூன் அழுக்குப் போக்கிய தூய வெண்துகிளின் மடிப்பினை ஒத்த சிறகினையுடைய அக்குருகின் உள்ளந்தான் எத்துணைக் கொடுமை நிரம் பியது! உடலின் வெண்மை அதன் உளத் திற்கு இல்லைப்போலும் எனக்குறிப்பாள், ‘துறைபோகு அறுவை... குருகே’ என்கிறுள். உணவு தேட வரும் உனக்கு உணவருத்துவது எமதூரி தன் நுறைதானே! ஓருகாலேயன்றிப் பலகாலும் வந்து பன்னெடு நேரம் கோத்தி அலைநுரை கோதி மீன்வேட்டையாடுவையென்பாள், ‘துழைஇ’ என்கிறுள் அளபெடையும் கொடுத்து. எமதூர்த்துறை உனக்கு உணவருத்தும் அந்தன்மை கருதியேனும் நீ எனக்காக ஓர் உபகாரஞ் செய்ய வல்லையோ! எனக்காக நீ அதிகம் பிரயாசை எடுக்க வேண்டுவதில்லை. நீ வயிரூர் மீனருந்திய பின் சென்று தங்கும் ஊரிலேதான் என் கருமமுமளது. அங்குள்ளார் என் உயிரினைய சாதலர். அவரிடம் என் துங்ப மிகுதி யைக் கூறுவதே நீ செய்யும் உபகாரமாகும். ஓருவேளை ஆண்டுப் பறந்து செல்லுங்கால் சிறுகுருவியாகிய உனக்கு உடற்றளர்ச்சி ஏற்படுமென அஞ்சவேண்டுவதில்லை. ஆங்குள் புன்னே ஈங்கும் வரலால் அதனுடன் வரும் மீனினை உண்டு நீ அவரூர்க்கு வயிற்றை நிரப்பியபடியே சென்று அவரை அனுகு என்பாள், ‘ஆங்கட்டமெபுனல் ஈங்கட்பரக்கும்’ என்கிறுள். தன்னுள்ளத்துத் தேனினும் இனிமை மிக வீற்றிருக்குங் காதலன்து ஊரின் நீரினைத் ‘தீம்புனல்’ என்னது தலைவி வேறெறங்குனம் இயம்புவள்? நல்ல நாட்டின்கணுளாரது குணநலங்களும் நல்லனவே. எனவே நீ சென்று உரையாமையே அவர் இங்கு வராததற்குக் காரணமாகுமன்றி அவர்தாம் எக்கொடுமையுமில் ரென்பாள், ‘நல்லூர் மகிழ்நர்’ என்றார். என் துங்ப மிகுதியை நீ பல்பட புனைந்துகூற வேண்டுவதில்லை. என் உடல் நிலையை நீ பார்த்து என் கைவளை கழன்று விழுவதை நீ அவருக்குச் செப்பும் அளவில் அவர் என்னை

நாடி வருவார். இதனை இயம்பாது 'துறையைத் துழைஇ' உள் வயிற்றை மாத்திரம் நிரப்பல் பிழை என்பாள் 'என் இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பாதோய்' என்கிறாள். என் துங்பமிகுதியை நீ முன்னரே கூறியிருக்க வேண்டியதே முறையானதாயிருக்கவும் நீ இதுவரை அங்ஙனஞ் செய்தாயல்லை. எனவே, காலந்தாழ்த்தாது நீ உடனே என் காத ஸரிடம் தூது செல்லுதி எனக் குறிப்பாக 'செப்பாதோயே' என்ற சொல்லினால் தலைமகள் தன் இரங்கத்தக்க நிலையைப் புலப்படுத்தி அக்குருகினை வேண்டுகின்றாள்.

வெள்ளி வீதியார் பாடிய இப்பா பழந் தமிழ்ப் பாடல்களுக்குள்ளே நம் நெஞ்சை ஈர்த்து என்றும் வாடாமலராக நின்று நிலவுகின்றது.

14

வரையாகு வழங்கும் வள்ளல்கள்

பாரி ஒரு சிறந்த கொடையாளன். தன்னிடம் வந்து இரப்போருக்கு இல்லை என்னது கொடுப்பவன் அவன். அப்படிக் கொடுக்கும்போது அவன் தனக்கென எதையா வது வைத்திருப்பதில்லை. தன்னைப்பற்றி நினைக்காமலே பிற ருக்குக் கொடுத்து மகிழும் பண்பினன். பிறர் தன்னிடம் பெறக்கூடியவற்றைப் பெற்று மகிழ்ந்ததைப் பார்த்துத் தானுந் தன் மனம் நிரம்பியவன். பிறர் மகிழ்ச்சியிலே தான் மகிழ்வெய்தியவன். இப்படித் தனக்கென ஒன்றையுஞ் சேமித்து வைத்திருக்காது பிறருக்குக் கொடுக்கும் அவனியல்பு மேகத்தைப் போன்றது. மேகம் தனக்கென ஒன்றையும் வைத்திருப்பதில்லை. அதனியல்பு மழை சொரிதலே. அங்ஙனம் சொரியும் போதும் கெட்டவர் நல்லவர் தகுதியடையவர் அஃதில்லாதவர் என்ற பாகுபாடு சிறிதும் இன்றி எல்லோருக்கும் ஒருங்கே பயன்படப் பெய்தலால் மேகம் நீரினை வழங்கும் என்பர். இப்படி வழங்குந் தன்மை உடையவர்களே வள்ளல்கள். தங்கள் தேவையைப் பொருட்படுத்தாது கொடுப்பதோடு மாத்திரம் நில்லாது அங்ஙனம் கொடுக்கும்போதும் உள்ளங் குளிர்ந்து மகிழ்ந்து அளிப்பர் அவர். இப்படிப் பயன் கருதாது பிறர் நன்மை ஒன்றற்காகவே மழைநீர் பெய்கலால் திருவள்ளுவர் ‘வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்’ என்றும்,

'வானம் வழங்கா தெனின்' என்றும் தமது திருக்குறள் நூலில் வாடென்டு சேர்த்து வழங்குதல் என்ற பதத்தை எடுத்தானுகிறார். எனவே, வள்ளல்கள் வானுக்குச் சமமாக வழங்குவார்கள். வழங்கும் வள்ளல்களை வள்ளியோர் என்பர் புலவர். ஆல மரமோ, அரச மரமோ பழுத்தால் ஆயிரம் ஆயிரமான கிளையும், குயிலும், குக்குறுப்பானும், பாட்டிசைக்கும் பச்சைக் குருவியும் பழுத்தை நாடி வந்து சேர்ந்து உண்டு வயிறு நிரப்பி மகிழ்ச்சி கொண்டு கீதம் பாடி அம்மரங்களிலேயே உறங்கும் இயல்பின. இங்ஙனமே வள்ளல் ஒருவன் இருந்தால் நாற்றிசைப் புலவரும் அவனை நாடி வந்து தஞ்சமென் அடைவர்; பரிசில்கள் பல பெற்று அவனை வாழ்த்திச் செல்வர். இதனால் வள்ளல்கள் கொடுத்துக் கொடுத்து மகிழ்வடைவதோடு அமையாது புலவர் தம் பாடல்களும் பெற்றுப் புலால் உடம்பழியவும் புகழுடம்பிணேடிலங்குவர். அவர்கள் புகழுக்காக் கொடுப்பவர் அல்லர். ஆயின் புகழ் அவரை வலியவே அடைகின்றது. கடையெழு வள்ளல்கள் இப்படிப்பட்ட உயரிய தன்மை வாய்ந்தவர். இவரே வள்ளியோர் எனப்படுவர்.

புலவர் ஒருவர் ஒருதினம் காடுசார்ந்த குன்றேன்றி னாடாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அடர்ந்த காட்டினிடையே சூட்டங் சூட்டமாகக் கோடு நீண்ட யானைகள் சென்று கொண்டிருக்கும் அழகினைப் பார்த்தார். தம்மிக்கையாகத் திரியும் அவற்றைப் பார்த்ததும் ஆயென்னும் அண்டிரன் ஆகிய கொடையாளியின் ஞாபகம் வந்தது. அத்துடன் சேர்த்து ஒரு கற்பணையும் அவர்தம் மனத் தெழுந்தது.

வறுமையால் வாடும் பாணன் பாடினி புலவர் ஆகிய பலர் பலகால் கண்ணிடுங்கி உடலொடுங்கி நாவரன்டு அடியெடுத்து வைக்கவும் முடியாத நிலையிலே அண்டிரன் போன்ற வள்ளல்களிடம் வருவதைப் புலவர் பெருமான் கண்டிரங்கியிருக்கின்றார். அதே வறுமையாளர் நியிர்த்த

நடையுடனுங் குளிர்ந்த மார்புடனும் மிடுக்குடன் யானை மேலேறித் திரும்பிச் செல்வதனையும் புலவர் பெருந்தகை கண்டு மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்திருக்கிறார். வாடி வந்தவனுயினும் பாடிப் பரிசில்கள் பலவற்றுடன் யானையும் பெற்றுச் செல்லுந் தன்மையைக் கண்டு வள்ளல்கள் இங்ஙனம் வாரி வழங்கும் பண்பினுற் புலவர் ருள்ளங் குழைந்திருக்கிறார். பாட்டின் பயன் பாவாணருக்கு யானையைப் பரிசாக்கியது. ஒருவணை அடியோடு கெடுத்தொழிக்க வேண்டுமாயின் யானையொன்றி ணைப் பரிசிலாக வழங்கினுற் போதுமானது. யானை புல்லையுங் காய்ந்த சருகையுங் கழுதைபோலக் கடதாசியையும் உண்டு உயிர் வாழ்வதொன்றன்று. மலைபோல இலையுங் குழையுங் குருத்தும் அதற்குத் தேவை. ஆகவே யானைப் பரிசில்பெற்றுச் செல்லும் பாவலனுக்கு யானையைப் பாதுகாக்கக் காடும் அது நீர்குடித்து வாழ நீர்த் துறையும் நீர்த்துறை யுடன் கூடிய நாடும் அண்டிரன் அளித்திருப்பது புலவருக்குத் தெற்றெனத் தெளிவாயிருக்கும். வாடிவந்தவன் பாடலுக்கு நாடுங் காடுங் குன்றமன்ன யானையுங் கிடைத்தே விட்டன. இவற்றை நேரே கண்ட புலவர் அக்குன்றத்தில் அமைந்த காட்டினாடே பல யானைகள் செல்லுவதற்குரிய காரணத்தையுங் கற்பித்துப் பார்ப்பது இயல்புதானே? கண்டு பிடித்துவிட்டார் உண்மையை. இத்தனை யானைகளையுங் குன்றம் பெற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம் அது வாய்திறந்து ஆயைப் பாடியமைதான். ஆகவே புலவர் நலம்பெறக் கூறுகின்றார் :

“குன்றம் பாடின கோல்லேர
களிறு மிகவுடையைக் கவின்பெறு காடே.”

குன்றம் குறையிரந்து பாடும் ஆயின் குன்று இயல்பினைப் புலவருடைய பாடவின் அடிகள் நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

பாரியாகிய வேளையடைந்து செல்வழும் பரிசும் பெற்ற புலவர் எண்ணிலர் கபிலர் பாரியின் உயிர்த்தோழர்; பண்பமைந்த பாவாணர்; பொய்யடிமையில்லாத புலவர். நாலு

திக்கிலும் இருந்து வந்து சேரும் பாவலர் வாயிலிருந்து பாரி பாரி யென்ற சொல் எழுகின்றதனைப் புலவர் கேட்கின்றார். உலகைப் புரப்பது மாரி. மாரி தரும் நீர், தானும் உணவாகி உணவு வர்க்கத்தையும் உண்டாக்கி உலகிற்கு அமிழ்தம் போல் அமைகிறது. இப்படி வாரி வழங்கி உலகைப் புரக்கும் மாரியிருக்கவும் புலவர் பாரி பாரி யென்று ஒருவனை நாடி மாரியை மறந்து வருகின்றனரே எனப் புலவர் பெருமான் தினைந்தார். மாரியினும் வழங்கும் பாரியின் புகழைப் புலவர் நாடிப் பாடி வாராதிருப்பாராக என்று கூற்றால் நயம் பட நமக்குத் தெரிவிக்கின்றார்.

“பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்தாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முன்மண் ஓலகுபுரப் பதுவே ”

மாரியிருப்பினும் பாரியின்றேல் உலகம் காரியப்படாது என்பதனையே இப் பாழுலம் புலவர் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

“மாரி அல்லது காரியமில்லை” யென்ற பழைய ஒள்வைத் தாயின் கூற்று இப் புலவர் பெருமானால் ‘பாரியல் லது காரியமில்லை’ யென்று புதுமொழியாக மாற்றம் அடைவதை நாம் பார்த்து வள்ளல்கள் தம் பெருமையை ஒருவாறு மட்டிடுகின்றோம்.

பாலைவனப் பக்நத்தி

அந்தச் சுரந்தான் எத்துணைக் கொடுமையடையதாயிருக்கிறது. அதன் பரப்போ கொதிக்கும் அக்கினிக் குண்டம் போலிருக்கிறது. அதன் கணுள்ள பார்களோ அனல்கள் கக்கும் இரும்புத் துண்டங்கள் தாமோ? அங்குள் பரற் கற்களோ கொல்லுலை அனலிற் ரேய்ந்த வேல்கள் தாம். இத்தகை அருஞ்சுரத்திலே துக்கம் நிரம்பிய அம்மாது ஏன் விழியாற் பெரும் பரப்பை அளக்கிறுள்? அவள் பார்வை எத்துணை அவாவோடு மரமற்றசுரத்தின் கடுவெளியைப் பிளந்து செல்கிறது. தேடற்காரிய பெருந்தனத்தை இழந்து அதனை இங்கு நாடுகின்றனளோ? கூரிதாய் அவள் பார்வை செல்லுகிறது. முக்கும் அகமும் ஒருசேர மலருகின்றன. ‘மீண்டார் மீண்டார்’ எனத் துணிவோடு அவள் கூறுகிறுள். மீண்டார் என்ற திடம் பெற்ற எண்ணம் அதன் காரியமாகிய உவகை—இவற்றின் நிகழ்ச்சியின் பின்னர்தான் அவள் தூரத்திலே தோற்றும் அவ்விரு உருவங்களையுங் கூர்ந்து அவதானிக்கிறுள். ‘இவர்கள் அவர்கள்ளல்லர்’ எனக் கூறுகிறுள். இந்திலையில் அவள் முகத்தில் எத்தகைய ஏமாற்றமும் பரிதாபமுந் தோற்ற வேண்டும். ஆயின் என்ன ஆச்சரியம்! அவற்றிற்குப் பதில் அவள் முகத்தில் எத்தகைய ஆச்சரியந் தோற்றுகிறது. இதுவரை எவருங் கண்டிராத —காணே ஒதுக்கொடுத்து புதுமையைக் கண்டு அறிந்தவள் போல அவள் முகம் மலர்கிறது. ‘இப் பாலைதான் என்ன கொடுந் தழலை அள்ளிக் கொள்கிறது அதோ வரும் அவ்விளையாள் அடி

யோ பஞ்ச. இதுவோ கொடு வெஞ்சரம். பஞ்சின் மெல் லட்குப் பொஞ்சதா இவ்வெஞ்சரத் திடை இவ்வாயி மையை ஆடவனுடன் ஏகுமாறு செய்த காதற் களவொழுக் கந்தான் எத்துணைச் சிறப்புடையதாயிருத்தல் வேண்டும்? இதுதான் அவள் மனத்திடைத் தோற்றிய எண்ணம்.

இவ்வொழுக்கத்தை அவள் மேன்மைதக்க ஒழுக்கம் என்று கூடச் சொல்ல ஒருப்படாது இதுவே உலகில் மேதகவு' என்கிறார்கள். தாங்கள் இதுகாறும் உண்மையை யுனராது கண் டித்த காதற் களவொழுக்கமே, படுக்கையிற் சுற்றே தழுவின தன் கைசிறிது சோரினும் அழுது சோருந் தன் மகளை ஒரு ஏதிலன் பின் துணை பிறிதின்றி அன்னையை நீத்து, செவி வியாகிய தன்னைத் துறந்து, உயிரனைப் தோழியர் குழாத்தைப் பிரிந்து, 'விட்டு நீங்காக் கிள்ளையையும் பூவையையும் கை விட்டிச் செல்லுமாறு ஏவினது' என்ற எண்ணம் அவள் உளத்திடைப் பளிச்சென்று தோன்றிற்று. இவ்விருக்காதலரையுந் தன் கண்முன் காணப் பெறலால், அவ்விருவரையும் நோக்கி அச் செவிலி,

மீண்டார் எனக்கவனி நும்மை இம் மேதகவே
பூண்டார் இருவர்முன் போயின்றே?...”

என உசாவத் தொடங்குகின்றார்கள் அதற்கு ஆடவன்,
“புலியு ரெண்டின் ருண்டா னருவரை
யாளியன் னைக் கண்டேன்...”

என அவனுக்கு விடை பகருகின்றார்கள்.

அவன் உடனே தான் அவர்களைக் கண்டதாக விடை கூறுகின்றிலன். ஏதோ புலியூர் நிகழ்ச்சியுங் கூறி அப் புலியூர் அருவரைக்கண் ஆளியன்னைக் கண்டேன் என்கிறார். ‘அன்னைய! புலியூர் அருவரைக்கண் ஒரு ஆடவளைக் கண்டேன். பிறர் எவ்வாற்றருநும் அனுக முடியா வரையில் அவனைக் கண்டதும் என்னினைந்தேன் என்னீ அறிவாயா? இங்கு வருவது மிருகராசனுகிய ஆளியொன்றே தான். (ஆளி அருவரைக்கண் சுலபமாய். கம்பீரமாய், ஏறித் திரிவது இயல்பு)·

அவனே ஆளியன்றுன்; நீ உன் மகளை நினைந்து கலங்குவது அறியாமை. பிறர் அணுகுதற்கிய மலையில் ஆளியனைய அன்னைக் கண்டேனுதலால் உன் மகனுக்கு வருந் துன்பமொன் நுழில்லை. அவன் எல்லா உயர்வுடனும் அவனைப் பாதுகாப்பான். அவ்விருவரும் ஒருவர் ஒருவருக்கென்றே படைக்கப் பட்டனர் அத்தகையார் சேருதல் எத்துணைப் பொருத்த மானது. எனவே நீ துன்புறுதல் தகாது' எனக் குறிப்புக் கள் பல பொதிந்து உரைக்கின்றன.

அவன் ஆடவணைப்பற்றி மாத்திரங் கூறி யொழிந்தான்ஸ்லன். தன்னைப்பற்றியுஞ் சில கூறுகின்றன. புலியூர் ப்பெருமையும் அதன் கண் விரும்பி வீற்றிருக்கும் இறைவன் திருவருட் பெருக்குந் தோன்றத் தன்னை ஒரு சிறுகருவியாக்கித் துயர் மிகுந்த அவள் மனத்திடை அமைதி ஏற்படும்வகை ஏதேதோ கூறுகின்றன.

சீடன் குருவை அவாவுடன் நாடுகின்றன. குரு சீடனிலும் பன்மடங்கு அவாவுடன் சீடன் வருகையை எதிர்பார்க்கிறார். அவாமிகுதியாற் குருதான் அமர்ந்து வீற்றிருக்குந் தலத்திடை வீற்றிருக்க ஒருப்படாது, நின்ற நிலையிலே சீடன் வர்வை, கன்றின் வரவைத் தலையீற்றுப் பசு அவாவுடன் எதிர்பார்த்துத் தவிப்பதுபோல், எதிர்பார்க்கிறார்.

இந் நிகழ்ச்சியைத்தான் எத்துணை பக்தியுடனுஞ் சுவை மிகுதியுடனும் எடுத்தியம்புகின்றன அவ்வாடவன். ‘எனை நின்று ஆண்டான்’ என அவன் கூறும்போது அவன்வாய் வெளிப்படுத்தாத எத்தனையோ விஷயங்களை அவன் முகபாவம் வெளிப்படுத்துகிறதே. இறைவன் இத்துணைகாலந் திருவடித் தாமரை நோவ நின்றது தன்னை ஆட்கொள்ளற் பொருட்டே என அவன் கூறுங்கால் ‘அன்னையும்

இரு பொருளாக நாடி ஆட்கொண்ட கருணையாளனு இறைவனது ஊர் புலியூராகையால் அவ்லூர் வரைக்கண் நான் கண்ட ஆடவன் தன்னை நாடிய ஆயிழழையைக் கை விடுதல் என்பது பொருத்தமற்றது. அவளை அவன் விட்டுப் பிரியாது பாதுகாத்தல் தின்னனம். (இறைவனது செயலே அவனது புலியூருக்கும் அவ்லூரார்க்கும் முளதாகும்). இதனை நீ யறியாதது என்னோயோ? என ஒரு குறிப்புத் தோன்ற அவன் மொழிதல் சந்தர்ப்பத்திற்கு எத்துணைப் பொருத்த மானது. முன்நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை இப்போது தன் மகளைப் பிரிந்து துயருறும் ஒருத்தி மனத்திற்குச் சாந்தியும் பக்தியும் அளிக்கும் முறையில் இயைபுடன் அவ்வாடவன் கூறும்வகை நம்மை எவ்வளவு தூரம் பரவசப்படுத்துகிறது.

அவன் கூற்றிலே செவிவியின் மகளாகிய ஆயிழழையைப்பற்றி ஒன்றுங் காண்கிலோமே? பிற பெண்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத அவனுக்கு ஆளியன்ன வலிமிக்க ஆடவனே தோற்றுதல் பொருத்தமானதே. எனவே ஆயிழழையைப் பற்றிய விஷயத்தைத் தன் காதலியையே கூறும்படி பணிக்கின்றன. ‘தூண்டா விளக்களைய நீ நான் உன்னைத் தூண்டாதே அன்னைக்கு மறுமொழி கொடுப்பாயாக’ என அவன் தன் காதல் மிகுதியையுங் காதலியின் பெருமையை யும் வெளிப்படுத்துஞ் சொற்களாற் செவிவிக்கு அவள்விடை பகருமாறு குறித்தல் வியப்புடைத்தொன்றுயிருக்கிறது.

இங்குமே ஒரு சிறுபாவன் பல மன நிகழ்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தும் முறையிற் செவிவி ஆடவன் ஆகிய இரு வரது சொல்லாடலையும் பக்தி முதலிய பல சூவையும் இயைய நாடக அமைதியினேடும் பொருந்துமாறு இசைந்துள்ளார் மணிவாசகப் பெருமானுர். செடி கொடி மரமற்ற

தடுஞ்சுரத்திடை அவாவடன் நிழலெநாடும் ஒருவனுக்குத்
திட்டெரன ஒடையின் 'சலசல்' என்னும் ஒசையுடன் கொழு
நிழலூங் கவிந்த ஒரு பசுந்தரை அணுகியது போன்ற
உணர்ச்சியை நம்முள்ளத்திடை இத் திருக்கோவைத் திருப்
பாடல் எழுப்புகின்றதன்ரே! இச் சுரந்தரு காட்சி யை
மாணிக்கவாசகப் பெருமானுர் எவ்வளவு சிறப்புடன் நமக்
குப் படம்பிடித்துத் தருகிறோ! இதோ, இப்படத்தை நன்கு
உற்றுநோக்கி இன்புறுவோமாக.

"மீண்டார் எனாவந் தேங்கண்டு
நும்மையிம் மேதகவே
புண்டா ரிருவர்முன் போயின
ரேபுலி யூரெனாநின்
உண்டா எருவரை ஆளியன்
நூன்டா நூன்டன் தேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாய்வன்னை
யோஅன்னை கொல்லியதே

16

மகாகவி பாரதி

கப்பிரமணிய பாரதியார் அடிமை இருளின் முடிவு கானது தேசம், மொழி என்ற உணர்ச்சி சற்றுமின்றி நீண்ட உறக்கத்திற் கிடந்த தமிழ்நாட்டைத் தட்டியெழுப்பிய பூங்குயில். மழலைத் தமிழ் மொழியால், இசைமிக்க கவிதந்த பழைய காலப் புலவரிளின்றும் மாறுபட்டு, உறங்கும் உள்ளத்தை விழித்தெழுச் செய்த வீரமுரசு. அவர் ‘விநாயகர் நான்மணிமாலை’யில் விநாயகனை நோக்கி,

‘தீயே நிகர்த்தொனி வீசுந் தமிழ்க்கவி செய்குவனே’

என்று பாடினார். தீ நிகர்த்து ஒளி வீசுஞ் சொற்களினாலே தான் அவர் உறங்குஞ் சமுதாயத்தை எழுப்பும் மந்திர சக்தி பெற்றார். வங்கத்திலிருந்து வேத கர்ச்சனை செய்த சிங்க மாகிய சுவாமி விவேகானந்தர், புல்லாங்குழலையும் மெல்லிசை யாழையும் ஒதுக்கிவிட்டுத் தமருக்கத்தையும் முரசையும் முழக்கி, தாமத குணத்தில் மூழ்கியிருந்த மக்களுக்குப் போதிய எழுச்சி ஊட்டவேண்டுமென்று முழங்கினார். அவன் விவேகானந்தர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் பாரதியார். ஆங்கிலம் மாதாகிய சகோதரி நிவேதிதாதேவி என்னும் விவேகானந்தரின் ஞானப்புத்திரியையே, பாரதியார் தமது குருவாக்க கொண்டவர். பரம்பரை வழி மாறுதாகையினால், பாரதிக்கும் ஆவேசம் ஊட்டும் பாடல்கள் உள்தினின்றும் பொங்கிப் பீறி வருவது இயற்கையே.

பாரதியாரைத் தமிழ்நாடு பொதுவாகத் தேசியக் கவி யென்றே சொல்லிவந்தது; இன்றும் சொல்லுகிறது அவர் தேசியக் கவியாக மாத்திரம் இருந்திருந்தால் தேச விடுதலை யுடன் அவர் பாடல்களுக்கும் முடிபேற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அன்று அக் கவிகளுக்கிருந்த மதிப்புக்குச் சற்றுங் குறையாத மதிப்பு இன்றும் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது; இனி மேலும் இருக்கும். ஆகவே பாரதியார் எக்காலத்திற்கும் உரிய ஒரு பெருங் கவிஞராகிறார்.

கவிதை வெறி மிஞ்சியே இக் குயில், புதுவைச் சிறைக் குள்ளிருந்தும், ஊக்கம் குன்றுது நிறைந்த காந்தசக்தி கொண்ட பாக்களைப் பொழிந்தது. கவிதை வெறியின்றேல் பாக்களிலே துடிதுடிக்கும் இயல்பு காண்பதற்காகும். அக் கவிகளில் நாம் வெறும் யாப்பைத்தான் காணலாம்; உயிர் நாடியை அங்கு காணமுடியாது.

“முன்னிக் கவிதைவெறி முன்டே நனவழியப்
யட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவி னிகழ்ச்சியிலே”

கானைதன் வெல்லாங் கண்டே பாரதி ஆகிய மேகம் குழுறி மழை பொழிந்தது. கவிதைப்பேறு கிடைக்கும் இந்த அருள் நிலையை இவ்வகையில் வேறு எந்தக் கவியுமே வெளிப்படுத்த வில்லை. பாரதியாரின் ‘குயிற் பாட்டில்’ மாத்திரமன்றி இக் கவிதைவெறி கற்பணச் சிகர்மாகிய ‘ஞானரத்’ மெனும் வசன காவியத்திலும் ஊட்டுருவி நிற்கிறது. வறுமைத் துன்ப முஞ் சிறையுங் கூடப் பாரதியின் உள்ளத் துடிப்பைத் தடுக்க முடியாதிருந்ததற்குக் காரணம் எல்லைமீறிய இக் கவிதை வெறியே.

பாரதியின் உள்ளம் அகண்டமானது அதில் சிறுமைக்கே இடம் இல்லை. ஆகையால் அவர் பாரத தேசத்தை நோக்கும் போது அது பராசக்தியாகவே தோற்றுமளிக்கிறது. அவர்

தேசத்தின் வெறும் இயற்கை யழகைப் பெரிதும் பொருட் படுத்தாது பாரத தேசத்தின் உயிர்நாடியைக் கண்டு பெருமி தங்கொண்டு,

“மன்னு மிமயமலை யெங்கள் மலையே
மாநில மத்து போற்பிறி திலையே
இன்னறு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே
பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை யேதொரு நூலிது போலே”

என்று கூறுமாற்றாற் பாரததேச ஞானம் பார் முழுவதற்கும் பொதுவான ஞானமென்று எக்களிப்புக் கொள்ளுகிறார்.

உடல் தோற்றத்திலிருந்து உண்மையான அகத் தோற் றத்துக்குப் பாரதியை வழிநடத்தியது இறைவனருள்தான்.

அவனருளே கண்ணுகக் காணும் அடியார் வரிசையில் தம்மையுஞ் சேர்த்து அருள்புரியமாறு பாரதியார் கோவிந்த னுக்கு விண்ணப்பிக்கிறார். ஆழ்வார்களுக்கு அருள் செய்த அக் கண்ணன் பாரதியாருக்கு அருள் பொழிந்திருத்தலைப் பாரதியாருடைய ‘கோவிந்தன்’ பாட்டுக் காட்டும்.

“எவியனேன் யானேனலை எப்போது
போக்கிடுவாய் இறைவனேயிவ
வாயிப்பேல பந்தையிலே மரத்தினிலே
முகிலினிலே வரம்பில் வான
வெளியிலே கடலிடையே மன்னாகத்தே
விதியிலே விட்டி ஸெல்லாம்
கவியிலே கோவிந்தா நினைக்கண்டு
நின்னெஞ்சூநான் கலப்ப தென்ரே”?

“என்கண்ணா மதந்துவிரு கணக்கொயே
யென்னகத்தில் இசைத்துக் கொண்டு
நின்கண்ணற் புவியெல்லாம் நீயெனவே
நான்கள்னடு நிறைவு கொண்டு
வன்கண்ணம் மறுதியுடன் சேம்பர்முதற்
பாவயெலாய் மடிந்து நெஞ்சிற்
புள்கண்போய் வாழ்ந்திடவே கோவிந்தா
எனக்கமுதம் புகட்டு வாயே.”

இக் கோவிந்தன் கண்ணால் அவர் தமிழ்நாட்டின் தென் முனையாகிய குமரியைப் பார்க்கிறார். நீலக் கடற்பரப்பில் இக் குமரி நித்தனு தவஞ் செய்கிறாளாம். தமிழினிமை கனியுந் தாயிடமிருந்து இக் குமரியைக் கடல் பிரித்துவிடுகிறதாம். உதவியற்ற குமரி தாயினைப் பெறத் தவித்தபடியே நிற்கிறாள். கடலின் உவர்ப்புத் தமிழின் இனிமையைக் கெடுக்க முடியா திருக்கிறது. அதனால் தமிழ்த்தாயும் குமரி மகனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்க விரும்புவதைப் பாரதி கற்பனைக் கண்ணாற் கண்டு சித்திரந் தீட்டுகிறான். இதோ அச் சித்திரம்,

“நீலத் திரைக்கட லோரத்தி லேநின்று
நித்தந் தவஞ் செய் குமரியெல்லை — வட
மாலவன் குன்றும் இவற்றிடை யேபுகழ்
மண்டிக் கீடக்குந் தமிழ்நாடு.”

வானுலகத்திற்கு என்றுமே ஒரு பெரும்புகழ் உண்டு. அதற்குக் காரணம் அதனிடமுள்ள இனிய அமிழ்தமே. தமி ழென்னும் பாற்கடலில் வள்ளுவன் குறள் அழுதமாகும். வள்ளுவன் என்று குறள் செய்தானே அன்றைக்கே வானுலகின் புகழ் அழிந்தொழுந்து வானு லகத்தின் அமிழ்தெல்லாம் குறளிற் குடிகொண்டுவிட்டது. இதனையே பாரதி,

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்றார்.

பாரதியின் உள்ளம் வள்ளுவனைப் புதுமைக் கண்ணாற் பார்க்கிறது, அந்த விரிந்த உள்ளம் வள்ளுவனைத் தமிழ்நாட்டுக்குள் அடக்கிவைக்க விரும்பவில்லை. அது வள்ளுவனை உலகிற்கே தந்துவிடுகிறது.

இதுவரையும் மற்றக் கவிகள் காணுத முறையிற் பாரதி தமிழ் அன்பாற் கவி செய்கிறார். கவிக்கு உயிர் கொடுக்க அவர்,

“நாத வார்கடல் இன்னெனி யோடு
நற்ற மிழ்ச்சொல் இசையையுங் சேர்ப்பேன்”

என்கிறூர்.

“இமைய வெற்பின் மோத இசைகள் பாடி வாழ்வேன்”

என்கிறூர்.

“நிலாவையும் வானத்து மீண்டும் காற்றையும்
நேர்பட வைத்தாங்கே
குலாவு மழுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோலவெறி படைத்தோம்”

என்று கூறுவதோடு நின்றுவிடாது,

“பொய்க்குங் கலியை நான்கொன்று
பூலோ கத்தார் கண்முன்னே
கொணர்வேன் கிருத யுகத்தினையே” என்றும்,
“இல்லை யென்றுசொல்லை உலகில்
இல்லையாகவைப்பேன்”

என்றும் பாடிவிடுகின்றூர்.

மேலே காட்டிய புதுமைக் கருத்தோடு

“கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேன்”

என மோனை நயமும் அமைத்துப் பாடுகிறூர்.

“காற்ற டிக்குது கடல் குழுறுது
கண்ணை விழிப்பாய் நாயகனே
தாற்றற் கதவு சாளர் மெல்லாம்
தொளைத் தடிக்குது பள்ளியிலே”.

என எதுகைச் சிறப்புங் காட்டுகிறூர்

கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கும் மடைமையை
இழித்துக் கூறி உவமையின் சிகரத்தை அடைகிறூர். இவை
களோடு கவிதைக்கே உயிர்நாடியான உணர்ச்சிப் பெருக்கை,
'பாஞ்சாலி சபத'த்திலே மாலை வருணனை என்ற பகுதியில்'
ஓளி வீசும் மாணிக்கம்போல அள்ளி அள்ளி உள்ளங்களிக்கத்
தருகிறூர். இதோ அந்த நற்காட்சி:

“பார! கார்ப் பரிகிளைச் சூழ்வே பார்முகிஸ்
எத்தனை தீயிட வெளிவன ஒரேகோ!
என்னால் இந்த வன்னத் தியல்புகள்
எத்தனை வடிவம் எத்தனை கலவை
தீயின் குழம்புகள் செழும்போன் காங்கி
விட்ட வோடைகள் வெம்மைதோன் ரூமே
எரிந்திடுந் தங்கத் திவுகள் — பாரம்
நீலப் பொய்கைகள் — அடை, நீல
வன்ன மொன்றி வெத்தனை வகையால்
எத்தனை செம்மை பக்கமையுங் கருமையும்
எத்தனை! கரிய பெரும் பெரும் பூதம்
நீலப் பொய்கையின் மிதந்திடுந் தங்கத்
தோரைகள் கூட்டே ரெயிப் பொற்கரை யிட்ட
கருஞ்சிக ரங்கள்! காணடி ஆங்கு
தங்கத் திமிங்கிலம் தாம்பல மிதக்கும்
இருடகடல் ஆகா! எங்குநோக் கிடினும்
ஓளித்திரள் ஓளித்திரள் வன்னக் களஞ்சியம்.”

பாரதியின் பாடலில் நகைச் சுவைக்குப் பஞ்சமே இல்லை. குயிற் பாட்டில், குரங்கையும் ஏருதையும் பற்றி வரும் பகுதி கள் பாடிப்பாடிச் சிந்தித்து மகிழுவேண்டியவை. “தூண் டிற் புழுவினைப்போல்” எனத் தொடங்கும் ‘கண்ணன் - என் காதலன்’ என்னும் பாடலிலும் ‘லாஜ்பத்திராயின் பிரலாபத்’ தினும், ஊழிக்கூத்திலும் மெய்ப்பாடு நிறைந்து கவிதாசாரம் பொங்கிப் பிரவாகித்துப் பெருகி ஒடுவதை உணர்ந்து அனுபவிக்கலாம்.

பாரதியாருக்குப் பாட்டிலுள்ள அவா மட்டுப்படுத்திச் சொல்லமுடியாதது. நாட்டுப் புறத்திலுள்ள நல்ல அமைவான இன்னேசைகளில் அவர், தன்நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து விடுவார். இசை, இசை, ஒளி, ஒலம், பண் என்ற அருமையான சொற்கள் ஒழுங்கு சேர்ந்துவர அவர் இசைக்கும்,

‘கானப் யறவை கலகவெனு மோகையிலும்
காற்று மரங்களிடை காட்டுமிகக்களிலும்
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்
நிலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஒலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்
மானுடப் பெள்ளன் வளருமொரு காதலினால்
ஹனுநக் பாடுவதி ஹாறிடுந்தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டி னிசையினிலும், நெல்லிடிக்குங்
நேற்றிருதயார் ‘குக்கு’வெனக் கொஞ்ச மொலியினிலும்
கண்ண் மிடிப்பார்தஞ் சவைமிகுந்த உண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
கொட்டி இசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
வேயின் குழலோடு வினை மத ஸாமனிதர்
வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
நாட்டினிலுங் காட்டினிலும்நாளெல்லாம் நின் ஞாலிக்கும்
பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்’
என்ற பாடலடிகள் நம்மையுமே மயக்கிவிடுகின்றன.

பாரதி பெரியகவி; ஆனால் குழந்தைகளுக்கோ நல்ல
கரு. பகவையும், நாயையும், கோழியையும், காக்கையை
யுங் குழந்தைகளின் கூட்டாளிகளாக்குகிறார் குழந்தைகளை
ஓயாமல் ஓடியாடி விளையாடத் தூண்டுகிறார். நல்ல மன
தத்துவ நிபுணராகையாற் காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு
வேண்டுமென்கிறார். காலை முழுதும் படித்ததால் அலுப்புத்
தட்டுமல்லவா? அங்குனாஞ் சலிப்பேற்படாமற் பின்பு கனிவு
கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு வேண்டுமென்கிறார். படிப்பை
அடுத்துப் பாட்டுவெருவதுதானே குழந்தைக்கு விருப்பமா
னது; உற்சாகமளிப்பது. காலையிற் படித்த பின்னைக்கு மாலை
யிற் படிப்பே தேவையில்லை. ‘மாலை முழுதும் விளையாட்டு
என்று வழக்கப்படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா’ என்பது நல்லா
கிரியனுகிய பாரதியின் நேரசூசிகை.

‘காலை யெழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
கனிவு கொடுக்கும்நல்ல பாட்டு
காலை முழுதும்வினை யாட்டு - என்று
வழக்கப் படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா’.

தாயே முதல் தெரிந்த தெய்வமாகையால் தமிழ்த் திருநாட்டினைத் தாயென்று கும்பிட வேண்டு மென்கிறூர் வடக்கில் இமயமலை, தெற்கிற குமரிமலை, கிழக்கும் மேற்கும் பெருங்கடல், எனப் பாட்டிலே காட்டுவதால் வரண்ட பூமிசாத்திரம் குழந்தைக்குத் தித்திப்பான பாடமாகிறது. பாரதியார், பிள்ளைகள் மனதிலே தெய்வ நம்பிக்கையை இலேசாகப் பதியவைக்கிறூர். புதிய ஆத்திருக்கிடக் காப்பில் சிவனையுங் கண்ணையும் ஒன்றாகக் காட்டுகின்றூர். நபி நாயகத்தையும் யேசுநாதரையுங் தெய்வந் தந்த திருக்குமார்கள் என்று சமரசத்திற்கு இடங் கோலி வைக்கின்றூர்.

பாரத தேசத்து மக்களுக்கு ஆடுகளும், மாடுகளும், காணியும் நிலமும் கொடுக்கும்படி பராசக்தியை வேண்டும் பாரதி தமக்குச் சிறு தென்னஞ்சோலையும், பக்கத்திற் கேணி யும், முத்துச் சுடர்போல நிலவொளியும், குயிலின் மெல் இசையும், தென்றவின் அசைவும் போதும் என்கிறூர்.

பாரதியாரது உள்ளத்தொளியினால் அவர்தம் வாக்கினில் ஒளி பளிச்சிடுதை காண்கின்றோம். அவர்தம் பாடல்கள் கவிதை உலகிலே மிக ஆச்சரிய மானவை; எங்குமில்லாதவை. சிறு கவிகள் தந்த பாரதிதானே காப்பியமாகிய பாஞ்சாலி சபுதமுந் தந்திருக்கிறூர். இன்று அவர்தம் பாட்டுத் திறத்தாலே தமிழுலகம் உய்வடைந்திருக்கின்றது. பாரதியாருடைய செய்யுளிடையே மிலிரும் ஞாயிறு, காற்று முதலான வசன பாகங்களிற் பழைய வேதகாலச் சாந்தி தருங் கவிதாரசம் பொங்குகிறது. பாட்டும் வசனமுந் தந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வாழ்வு கொடுத்த பாரதியை மகாகவி எனப் போற்றுவோமாக.

கவியனி தேசிகவிநாயகன்

எங்கள் கண்ணித் தமிழைப் பற்றி என்னும்போதெல்லாம் நாஞ்சில் நாட்டில் வாழ்ந்து கவிமணிகளைத் தெள்ளித் தந்த எங்கள் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் ஞாபகம் தானாகவே ஏற்படும். தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஒரு பெரிய நீண்ட வரட்சிக்காலம் ஏற்பட்டபோது பெரும்பாலையிடையே தோற்றுஞ் சிறு பசுந் தரைபோலக் காட்சியளித்த பாரதியாருடன் எங்கள் கவிமணியுந் தோற்றிய படியேயிருக்கிறார். தமிழ்ப் பண்பின்வடிவே கவிமணியெனின் அது மிகையாகாது.

கவிமணியின் அருமை உருவையும் பண்பையும் மன்றயளைய கவியால் நாமக்கல் கவிஞர் இதோ நமக்குத் தந்துள்ளார்:

துரும்பென மெலிந்த தேகம்
துலங்கிடுங் குளிர்ந்த பார்வை
இரும்பினும் வலிய உள்ளம்
இனியவே செய்யும் எண்ணம்
பரம்பொருள் நினைவே காட்டும்
பாரெலாம் பரந்த நோக்கம்
கரும்பினும் இனிய சொற்கள்
கவிமணி வடிவமாகும்.

பாரதியார் காட்டிய பாதையில் மிக இனிய எளிய சொற்களிலே கவிதையை வடித்துத் தந்த பெருமை நங் கவி மணிக்குண்டு. பாரதியார்,

“வெஞ்ச மர்க்குயி ராகிய கொல்லர்
வித்தை யோர்ந்திடு சிற்பியர் தச்சர்

.....
தஞ்ச மென்று வணக்கிடுந் தெய்வம்”

என வாணியை வழுத்துகிறார். நங் கவிமணியும் சரஸ்வதி தேவி வாழுமிடங்களாக:

நாடிப் புலங்கள் உழவார் கரமும் நயவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்குங் கவிவாணர் நாவுஞ் செழுங்கருணை
ஒடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சும் உவந்துநடம்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலேஷன் பாதும் அடைக்கலமே.

எனப் புதுமுறையிற் கூறிப் பரவுவதுஞ் சிறப்புடையதாகவே உள்ளது.

அழகென்பது உண்மை; உண்மையென்பது அழகு என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்ன் அருமை வார்த்தையைப் பாராட்டி வரும் தமிழ் மக்கள்,

உள்ளத் தூள்வாது கவிதை—இன்பம்
உருவை பெப்பது கவிதை
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்—உண்மை
தெரிந்து ரைப்பது கவிதை

என்ற இக் கவிஞரின் பாடலே ஓர்ந்துகொள்ளுகிறார்களில்லை.
பாட்டுக் கொருபுலவன் பாரதியா — அவன்
பாட்டைப்பன் ஞேபொருவன் பாடி ஞடா
கேட்டுக் கிறுகிறுத்தும் போன்னே யடா — அந்தக்
கிறுக்கில் உள்ளுமொழி பொறுப்பா யடா
நாட்டு மொழியுமவன் பாட்டி னினையிஸ்—மிக்க
நல்லகற் கண்ணிலினாம் சொட்டுமே யடா.

ஏட்டிலிம் மந்திரந்தான் கண்டவருண்டோ?—ஈதவ்
ஈசன் திருவருளென் நெண்ணுவா யடா
உள்ளாந் தெவியுமொரு பாட்டிலே யடா — மிக்க
ஊக்கம் பிறக்குமொரு பாட்டிலே யடா
கள்ளின் வெறிகொளுமோர் பாட்டிலே யடா—ஊற்றுயக்
கண்ணிர் சொரிந்திடுமோர் பாட்டிலே யடா.

‘பாரதியும் பட்டிக்காட்டானும்’ என்ற கவிமணியின்
மேற்படி பாடல்களைப் படிக்கும்போது ஒரு கவியே பிறி
தொரு கவியினுணர்ச்சியைத் தன்னிதயத்து எதிரொலிக்கச்
செய்கிறுள்ளனர் உண்மை தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது.
பாரதியாருடைய பற்பல பாடல்கள் உள்ளத்தி வேற்படுத்துங்
கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் இக்கவி பட்டிக்காட்டான் வாயிலாக
நமக்கெட்டச் செய்துள்ளார். நால்வர் பெருமக்கள் சென்ற
நல்வழியை நமக்குக் காட்டிவைத்த ஸ்ரீலர்தீ ஆற்முகநாவ
லரைக் கவிமணி நமக்கு

ஆடுந் தில்லை யம்பலவன் அடிகள் மறவா அங்புடையோன்
பிடு பெறுவே செந்தமின்மூப் பேணி வளர்த்த பேரும்புலவன்
நடு சௌவம் இவ்வுலகில் நிலவச் செய்த குருநாதன்
நாடு புகழும் ஆறுமுக நாலு ஸன்பேர் மறவோமே.

என்று நற்குரவராக நன்றே காட்டுகின்றார். எதுகையும்
எளிமையும் பொருட்சிறப்பும் பொருந்தக் கவிமணி நமக்
குத் தந்த ‘அழகம்மை ஆசிரியனிருத்தத்’ தில் ஒன்றைப்
பாருங்கள்;

கோண்டலீக் கண்டனைய கூந்தலும் குவியாத
கோகணக மொத்த முகமும்
குண்டலந் திகழ்கின்ற காதும்ஒப் பின்றிஅருள்
குடிகொண்ட நீண்ட விறியும்
தொண்டையங் கவிவாயும் வென்முர லும்ஞான
சுதைதங்கு குப்ப தழைமும்,
துடியொத்த இடையுங்கு பிடியொத்த நடையுமுச
குலஞ் சுமந்த கரமும்

பண்டநான் விவநேடு வாதாடி நடமிட்ட
 பாதார விந்த மலரும்
 பாலனேன் கண்களி கூரவே திருவுளம்
 பாலிக்க வேண்டும் அம்மா
 தெண்டிரை யுடுத்தபூ மண்டலத் தேவந்த
 தேவபுரி யொத்த புரியாம்
 தென்னிரத புரிவாழும் என்னரிய செல்வமே
 தேவியழு கம்மை உமையே

இப்பாடல் நம்மை இலகுவிலே அம்மைக்கு அடிமையாக்கு கின்ற தல்லவா? கவிமணியினுடைய மரபு தவறுத தமிழ்ப் பாடல்களின் சிறப்பினை அவருடைய மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களில் நாம் நன்கு காணலாம். மொழி பெயர்ப்புக் கவிகளென்று குறிப்பிடப்பட்ட நிலையிலேதான் நாமவற்றை அங்குனம் அறிகின்றே மன்றி அவை தாமாக மொழிபெயர்ப்புக் கவிகளாகத் தோற்றுமளிக்கவில்லை. வங்கக்கவி தாகூர் தந்த தங்கமணிகளாகத் தமிழிலே இலங்குகின்றன வென் பதற்கு ‘அஞ்சலி’ என்ற பாடற்பகுதி சான்று பகரும்;

குன்றினேடு குழியேலாம் இச்சிறிய வேயின்வரு
 குழல்கொண்டு சென்றுநீயுன்
 குழுதவாய் வைத்துநவ நவமான இசைகள் செவி
 குளிரவே ஊதி நிற்பாய்

என்ற பகுதியை ஆங்கில மூலத்துடன் (வங்கக்கவி தாகூர் தமது தீதாஞ்சலியைத் தாய்மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத் திலே தாமேயாத்துள்ளார்.) ஒப்பநோக்குவார்க்கு இவ் வுண்மை இலகுவிலே தெரியவரும்.

உண்டமருந் தாலும் உடல்முழுவ தும்புசிக்
 கொண்டமருந் தாலுங் குணமிலையே —மன்று
 கிரங்கப்ப ராயா சௌமாநிக் கொஞ்சம்
 இரங்கப்பா ஏழை எளக்கு.

என்ற இப்பாட்டிலே சிரங்கப்பராயனெனச் சிரங்கினை
விளித்து இவர் கூறுபவை சிரித்தறியாதாரையும் வயிறு
குலுங்க நகைக்கச் செய்யுமியல்பின. இப்புலவர் பெருமான்
பாடிய 'எனது சுக துக்கங்கள்' என்ற பாடற் பகுதிகள் சின்
னஞ்சிறு பள்ளிச் சிறையறுந் தம் சுவையில் ஈடுபடச் செய்ய
மியல்பின. சிரித்திர ஆராய்ச்சியிலுஞ் சிலாசாசன ஆராய்ச்சி
யிலும் ஈடுபட்டுத் தமிழூப் பல துறையிலும் வளம் படுத்தி
யுள்ள இப் பெருமகனார் தாங்கற்கரிய தமது நோய் மிகுதியிலும்
அப்பன் சிவணையும், ஆத்தாளையும், அழகன் முருகனையும்
அருமைக் கவிமணிகளாற் பாடிப் பாடி ஆறு
தல் பெற்றுள்ளார்கள். அவற்றையும் இவர்களுடையஎனைய
தமிழ்ப் பாடல்களையுந் தமிழர்க்குக் கிடைத்த அரும் பெரும்
மணிகளென்றே கூறலாம். தமிழர் ஓவ்வொரு வருந் தேசிகவி
நாயகம்பிள்ளையவர்களின் பாடல்களைப் படித்து அநுபவித்
தின்பம் அடைதல் அவசியமாகும்.

‘தங்கத் தடத்தி’

புலவர் பெருமக்கள் என்றும் கற்பனை உலகிலேயே வாழு பவர்கள். கற்பனையே அவர்களுக்கு ஊற்றங் கொடுச்சும் முச்சு என்னாம். நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் — தங்கத் தாத்தா—என்றும் வளமையும் இளமையும் குன்றுத் தமிழைத் தெய்வமாக, தாயாக, பச்சினங் குழந்தையாகப் பல வழி களிற் கண்டு கண்டு அன்பு மீதூர் என்பையும் உருக்கும் வகையிற் பற்பல பாக்களையாத்துள்ளார்கள். தமிழை நாமகளாங் குழந்தையாக அவர் காட்டுஞ் செஞ்சொல்லால் அமைந்த சீர்சிறந்த கண்ணிபோன்ற பாடல்கள் பொருட் சிறப்புடையனவாகக் கிழவிகளையுங் கிழவர்களையும் ஒருங்கே உளங்கவருந் தன்மை வாய்ந்தன.

நாமகளாங் குழந்தை அழும் பாவணையிற் புலவருக்குக் காட்சி தருகின்றது. செந்தமிழ் நாட்டுச் செல்வச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலாலோ, பஞ்சணையாலோ, பூணைலோ எவ்வித குறையுமில்லை என்று கூறித் தாத்தா குழந்தைக்கு ஆறுதல் ஊட்டுகின்றார். தயை நிறைந்த புலவருள்ளம் அவரைத் தாய் நிலையில் வைத்துக் குழந்தைக்குத் தேற்றங் கூற வைக்கின்றது. குழந்தைகள் பெரும்பாலும் அழுவது பாலுணவு கொள்ளுதற்கேயென உணரும் புலவர்பிரான் பாலுக்குப் பஞ்சமில்லையென்று பலவாற்றானும் பகருகின்றார். தமிழ் நாட்டுத் தெய்வப் பிரான் தன்மீது மட்டிலா நேயங்கொண்ட-

உபமன்யு என்னும் பாலகனுக்குப் பாற்கடலையே முழுவதாக சந்த வரலாற்றை உரைத்து அதன் மேலும் சீர்காழிச் செம் பவள வாய்க் குழந்தை தேம்பியழ அண்ணையுமை பாலமிழ் தூட்டிய பெருந்தகைமையைக் காட்டி,

பாலன் குாஸ்கேட்டுப் பாற்கடலை யீந்தபிரான்
ஜலஞ் செவிகேட் உனதுபசி தோனே?
தேம்பி யழுத சிறுவனுக்குப் பால்சுரந்த
காம்பனதோ என்னை கருணை புரியாளோ?

என அண்ணையும் அத்தனும் நாமகளுக்கும் நற்பாஹுட்டுவார் என்கின்றார்.

இக் குழந்தை பிறந்த குடியோ செல்வச் சீர் சிறப்பாற் பேர்பெற்றதொன்று. இப் பிள்ளைக்கு மாமனுரோ பாற் கடலையே பள்ளிகொள்ளும் முடிவிலா அழகன் என்று அழகாக வடிதமிழில் வார்த்துக் காட்டுகின்றார் புலவர்:

வானுறங்கு மேனி வடிவழக னுன்மாமன்
தானுறங்கும் பாற்கடலைத் தந்துபசி தோனே?

உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பேரருள் மாயனே குழந்தைச் செல்வத்தின் மாமனுர் ஆகின்றார். உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பரந்தாமன் மேனி, அளவின்றிப் பரந்து உலகிற்கு நலனையும் நீலநிற வான்போன்றது. ஞானகுருவாம் இம் மாமனுக்கு பூத சம்பந்தமான நீல வாணை ஒப்புமையாக்கப் புலவர் உள்ளங் கூசுகின்றது. நீலநிற வானில் மாநிற மாயனை வைத்துக் காட்டும்போது வான் தன்னேளி யிழந்து தோற்றந் தருதலால் வாணை அடுத்து ‘உறங்கும்’ என்றெரு சொல்லைக் கருத்து நிரம்பப் புலவர் பெருமான் தெரிந்தெடுத்துக் காட்டுகின்றார். உறங்குவார் மேனி ஒளி குன்றிக் கானுந்தன்மை யில் மாயன் மேனிமுன், வானின் நிறம் மங்கித் தோற்று மாற்றை வேறு எப் புலவர் தான் எவ்வாற்றாற் காட்ட முடியும்?

இச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவதற்கு ஒரு பகவிற் குப் பதில் மூன்று பசுக்களை — பசு வர்க் கத்தில் மிக வுயரிய காமதேநுக்களை — ஒரு வருக்குப் பதில் மூவர் (மூர்த்திகள் இருவர், வார்க்கடலைக் குடித்து ஏப்பமிட்ட; பால்போன்ற தெளிந்த அறிவினையுடைய தமிழ் முனிவர் ஒரு வர்) பாதுகாத்து வருவதாகப் புலவர் பாடும் அழகு ஒப் பிலாத்து.

பிள்ளைப் பிறையனிந்த பிஞ்ஞகனும் பேறுதவு
புள்ளி மயிலூரும் புலவர் பெருமானும்
வாரி குடித்த வரமுனியும் வாலறிவிற்
சிரியரு மோர்மூன்று தேநு வளர்த்தார்கள்.

முச் சங்கங்களாம் மூன்று காமதேநுக்களும் வளர்ந்த மூவிடங்களையுந் தொழுவங்களாகச் சுட்டி, இப் பச்சிளங் குழந்தைக்குப் பால்தரும் பசுக்களைப் பச்சைப் பசும்புல் உண்டு செழும் பசும்பால் தருவனவாகப் புலவர் காட்டுகிறார்:

வல்லுநா வாலே மதிவயலி லேசெதுக்கிப்
புல்லுநா லூட்டி மிகப் போற்றி வளர்த்தார்கள்
செல்வப் பசுமுன்றிற் நேடிக் கறந்தெடுத்த
நல்ல சுவையமுதம் நாங்களுணக் கூடியவைப்போம்.

என்ற கண்ணியில் அமைந்துள்ள உருவக அழகு தமிழ்த் தாயின் உருவை எத்துணை உயர்வுடன் எடுத்துக்காட்டுகின்ற தென் நாம் கூறுதே படிப்போர் பன்முறை மீட்டுமீட்டோதி உணர்தலே சாலும். மதியை வயலாகவும், தமிழ்ப்பாக்களின் சுவையிலே திளைத்த நாவையே உழவாரமாகவும் கொண்டு செதுக்கி எடுத்த தலைசிறந்த கலைநூல்களாய்ப் புல்லைப் புலவர் சிறந்தமுறையில் காட்ட உருவக அணியைக் கையாளுகின்றார். புல் பால் சுரப்பித்தல்போல நூல்கள் அறம் பொருள் இன்பப் பாலைச் சுரத்தலியல்பு.

முச்சங்கக் காமதேநு என்றும் பாலைச் சுரந்தபடி இருக்கின்றது. பக்குவமறிந்து அதன் பாலைக் கறந்துதர வல்லவர் தாரணியில் ஓரேஓருவர்தாழுளர். அவர்தாம் அறம் பொருளின்ப மென்னும் முப்பாலைத் தமிழிலே தந்து உலகுக்கு உயிருட்டம் ஊட்டிய வள்ளுவனார். புலவர் கூறும் மொழியில் அப்பாட்டினை இதோ பார்க்கின்றோம்:

முற்றுத் தெய்வமொழி முச்சங்கக் சீமாட்டி
வற்றுத் பால்சுரக்கும் வான்பசுக்கா ணம்மானை,
வற்றுத் பால்சுரக்கும் வான்பசுவே யாமாயின்
மற்றுரோ பால்கறந்து வைத்தார்க்கா ணம்மானை?
வள்ளுவர்முப் பால்கறந்து வைத்தாரே யம்மானை.

(அம்மானை ?)

நீரோ, நெருப்போ, பகைவரோ தமிழின் மேம் பாட்டை அழிக்க முற்படில் அது அழிக்க முடியா திருப்பதோடு புத்தப் புது அழகுடன் என்றும் நின்று நிலவுமாற்றைப் புலவர் பெருமான் தெய்வ மொழி, முன் முற்றுத் என்ற அடையால் நாம் பெற்றுக் கொள்ளத் தந்துள்ளார். தமிழின் நடையழகும், பொருள்முகும், உணர்ச்சியழகும் என்றும் குன்றுப் பயன்தருதலின் வற்றுத் பால் சுரக்கும் என்ற கருத்துள்ள சொற்களைப் பொருத்தமுந் திருத்தமும் பொருந்தப் பெய்துள்ளார். முப்பால் கறந்த வள்ளுவரே தமிழ்த் தாய்க்கு இப் பாலுட்ட வல்லர். புலவர் பெருமான் தமிழ்மீது வைத்துள்ள பெரும் பேரன்பாற் பெருந் தெய்வங்களையே அருந் தமிழன்னைக்குப் புல் செதுக்கிப் பசு வளர்த்துப் பாலுட்டுந் தொண்டாற்றும் பேரடியாராக்கி விட்டார்.

தெய்வத் திருப்பாலுண்டு வளர்ந்த தமிழ்க் குழந்தை இன்று மடந்தையாக— சிற்றிடை அழியாகத்— திகழுகின்றுள். எனவே புலவர் சொல்லில் அவள் சிற்றிடைச்சியாகின்றுள். இடைச்சியின் தொழில் பாலுண்ண அருளுத் தேயாகலின், இத் தமிழ்ச் சிற்றிடைச்சி யாருக்குப் பாலுட்டுகின்றுள் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே புலவர் பெருமான்

அதற்குத் தரும் விடை நம்மை வியப்பிடை ஆழ்த்துகின் றது. உலகிடை நிறைந்த உயிர்களுக்கெல்லாம் குறைவிலா வகையில் அவள் அறிவெனும் பாலை ஊட்டுவதாகக் கூறும் பாட்டைச் சுவைத்துப் பார்ப்போம்;

ஏராநுந் தென்ன னிருஞ்சிலம்பி லேபிறந்த
சோர் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யம்மானை
சோர் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யாமாயின்
ஆரார்க்குப் பாலுண்ண வருளினன்கா னம்மானை?
ஆருயிர்க்கட் கறிவின்பா லருளினன்கா னம்மானை.

அன்று சிற்றிளங் குழந்தையாய் இருந்த தமிழ், புலவர் வளர்ப்பில் உலகிற்கே அழுதாட்டும் அருள் நிறை அன்னையாம் ஆழகை என்னென்போம்.

சின்னஞ்சிறு கண்ணிகளிற் பள்ளிப் பிள்ளைகளுந் துள் னித் துள்ளிப் பாட, புலவர் ‘நாமகள் புகழ்மாலை’ என்னும் நூலிற் பாக்களை அள்ளியள்ளித் தருகின்றார். மூன்று சிறு பெண்கள் கூடி வினாவோடு விடையுந். தருமுறையில் அமைந்த அம்மானைகள் தமிழ்த்தாயின் செஞ்சொல் ஓவியங்களாக அமைந்துள்ளன.

சமூத்தாயின் அரும் பெரும் புலவராகிய தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரனுரின் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பல்லூழி நின்று நிலவும் என்பதுறுதி.

செந்தமிழ்மணி

- சீல குறியுக்கள்

க. உமாகேஷவரன்

இசை மேதை ‘ரைகர்’ வரதாசாரியாரிடம் இசை பயின்றோர் பலர். ஒவ்வொருவரும் பயிற்சி முடித்து வெளி யேறும்போது ‘‘சான்றிதழ் வேண்டும்’’ என்று கேட்பார்கள். ‘ரைகர்’ எழுதிக் கொடுத்துவிடுவார். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிற்யர் M. D. ராமநாதனுக்குத் தாழும் ஒரு சான்றிதழ் வாங்கி வைத்துக்கொண்டால் நல்லது என்றுபட்டது. ‘ரைகர்’ வந்து தயங்கி நின்றார். ‘என்னடா?’ என்றார் ‘ரைகர்’. ‘‘சர்ட்டிபிகேட் வேணும்’’ — தலையைச் சொற்றிதார் ராமநாதன். ‘‘உனக் கேண்டா அதெல்லாம்? நீ தான் வாயைத் தொறந்தா ‘ரைகர்’ சிற்யன்னு தெரிஞ்சுகிறோம். அப்புறம் எதுக்கு சர்ட்டிபிகேட்ட?’’ — சான்றிதழ் வழங்க மறுத்துவிட்டார் ‘ரைகர்’.

பரிசைச் சடாத பண்டிதர், - குருகவி ம. வே மஹா லிங்கசிவம் அவர்களிடம் பயிற்சிக் கலாசாலையிற் பயின்றோர் பலர், ஆனால் பொ. கி. வாயைத் திறந்தாற் போதும், அவர் மஹாலிங்கசிவம் பண்டிதரின் மாணவர் என்ற உண்மை தெரிந்துவிடும். அதனாலேதான் பண்டிதமணி அவர்கள்,

மஹாலிங்கசிவம் அவர்களின் பலதுறைப்பட்ட இரசனை களிலும் முழுகித் திணைத்து ஏப்பம் இட்டவர் பிள்ளை [விரகேசரி — 1977-01-23]

எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோர்கள்.

1927 ஆம் ஆண்டு கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் பிரவேசிக்கிறார் பண்டிதமணி; பயிற்சி முடித்து வெளியேறுகிறார் செந்தமிழ்மணி. ‘இரு வரும் மாறுப்புக் கிதாயம் எஃதி’ய சந்தர்ப்பத்தைத் தமக்கே உரிய பாணியில் இந்து சாதனம் இதழொன்றில் பண்டிதமணி விவரித்திருக்கிறார்:

... அன்று மாலையில் அதிபர் அவர்கள் வசிக்கும் மண்டப முன்றிலில், பூந்தோட்ட மத்தியில் புதியவர்க்கு ஒரு தோட்ட விருந்து வழங்கப்பட்டது. விருந்தின்போது அங்கே பயிற்சி முடித்துக்கொண்ட ஒருவர் வரவேற்புரை வழங்க எழுந்தார். சங்கச் செய்யுள் ஒன்றில் சில வரிகள் கொல்லப்பட்டன. அப்பால் வியாக்கியானம் ... முன்னமே பண்டித பரீக்ஷையிற் சித்தியெய்தியவன் நான். சற்றே தலை வீக்கத்துடன் அங்கு கொலுவிருந்த எனக்கு நெஞ்சு படக்குப் படக்கு என்று அடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. வரவேற்புரைக்குப் பதிலுரைசெய்யப் பண்டிதரான என்னை எழுப்பிவிட்டால் என்ன செய்வதென்பது தான் அந்த நெஞ்சிடி. என்னையெழுப்பியிருந்தால் முழுங்கால்கள் ஒன்றேடொன்று மோதி வாத நோய் வந்திருக்கும் ...

கரும்புக் சாற்றைத் தேஞ்சே கலந்து கல்லக்கார முன் சேர்த்து வரவேற்புரை வழங்கி, கலாசாலையிற் பிரவேசன்று செய்தவர்களைக் கொள்ளிகொண்ட இனிய பண்டிதர் ... கற்கண்டு மனிதராய் பொன். கிருஷ்ணயின்லையல்லாமல் வேறு யாராயிருக்கமுடியும்!

அடுத்த நாளே நட்புக் கால்கோள் ஆயது.

நட்புக் கால்கோள் ஆயினமைக்குச் செந்தமிழ்மணியின் சொற்பொழிவுத் திறனைக் காரணமாக்குவர் பண்டிதமணி யெனின் செந்தமிழ்மணியின் சொல்வன்மை எத்தகையதா யிருந்திருக்கும்!

‘கலைமகள்’ ஆசிரியர் கி. வா. ஐகந்நாதனின் ஆராமைக்குப் பாத்திரமானவர் செந்தமிழ்மணி. கி. வா. ஐ. தமது சித்திவேழம் என்ற நூலில் புலவர் கிருஷ்ணயின்லை எனப் பெயர் குறிப்பிட்டு இவரை உளமாறப் பாராட்டியுள்ளார்.

செந்தமிழ்மணியிடம் கி. வா. ஐ தமது கட்டுரைகள், கதைகள், கவிதைகள் பற்றி அவ்வப்போது உசாவுவதுண்டு. ஒரு தட்டவை “எனது கட்டுரைகளில் தங்களை மிகவிக்க கவர்ந்த கட்டுரை எது?” என்று கி. வா. ஐ கேட்டது கேட்குமுன் “ஆடும்பெருமான்” என்றார் செந்தமிழ்மணி. “அந்தக் கட்டுரை எனது மூன்று வருட கால உழைப்பு. ஆடும்பெருமானையே எனது சிறந்த கட்டுரையாக நானும் கருதுகிறேன்” என்று கூறி அகமிக மகிழ்ந்தார் ஐகந்நாதன்.

தலைவியைத் தலைவன் கேட்கிறான்:

ரசிகைனப் போலநான்
நெருங்கி வருகிறேன்
நீயேன் ஒரு
விமர்சகன் போல
விலகி நிற்கிறூய்

ரசிகன் விமரிசகனுக் முடியாது; விமரிசகன் ரசிகனுக் கிருக்களியலாது என்றதொரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்த புதுக் கவிதைக் கண்சிமிட்டு இது. இதற்கு விதி விலக்காக — ரசிக விமரிசகராக விளங்கியவர் செந்தமிழ்மணி பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை.

பிள்ளை, ‘ஆனந்த மடம்’ நாவலுக்கு விமரிசனம் எழுதினார். ‘ஆனந்த விகடன்’ ஆசிரியராய் அப்போதிருந்தவர் கல்கி. விமரிசகர் நாவின் கடைசிச் சில பக்கங்களைப் படிக்கவில்லை என்று கல்கிக்கு ஏனோப்பட்டது. பொ. கிக்கு இது பற்றி எழுதினார். பொ. கியும் தமக்குக் கிடைத்த நாவல் பிரதியில் இறுதிப் பக்கங்கள் சில இல்லை என்பதைத் தெரிவித்தார். பிள்ளையின் நாவல் பிரதியை அனுப்பும்படி கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட கல்கி, கடைசிச் சில பக்கங்களில் நாவலாசிரியர் எழுதியிருப்பதைச் சரியாக வேறுகிறது விமரிசனம் எழுதிய பொ. கியின் ஆற்றலை வியந்தார்; பரிசு வழங்கிப் பாராட்டினார்.

செந்தமிழ் மணியின் விமரிசன ஆற்றலைக் கோடிட்டுக் காட்டும். இச்சும்பவம் ஒரு நாலை மேலோட்டமாகப் பார்த்தாலும் சரியாகவே விமரிசனம் செய்துவிடக்கூடிய அவரது அநாயாசமான ஆற்றலையும் புலப்படுத்துகிறது.

சமுகேசரியின் புத்தக விமரிசனப் பகுதிக்கு ஒரு காலத் தீற் பொறுப்பாயிருந்தவர் பொ. கி. அக்காலத்தில் அவர் செய்த விமரிசனங்களை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, கலிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை ராஜிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் முதலியோர் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

விமரிசனத்துறையில் தமக்கு ஆதர்வமாக விளங்கியவர் செந்தமிழ் மணிதான் என்று கனக செந்திநாதன் ஒரு முறை குறிப்பிட்ட துண்டு. திறவாது படலை, கடுக்கனும் மோதிரமும் முதலிய நால்கள் பொ. கியின் இலக்கியச்சோலைச் கட்டுரை களின் பாணியிலமைந்த கட்டுரைகளைக் கொண்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது,

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பொ. கிக்கு நிரம்பிய புலமை உண்டு. சுவை தேர்ந்துணர்வதில்—உணர்த்துவதில் அவர் நிகரற்றவர். ஒப்பியல் நோக்கும் அவர் பால் நிரம்பி யிருந்தது.

மனித நேயம் மிக்கவரான பொ. கி மனித ஓமம் பாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவதாக—மானிட உயர்வுக்கு வித் திடுவதாக—அமைவனவே சிறந்த இலக்கியங்கள் என்ற கோட்பாட்டினர். அக்கோட்பாட்டிற்கமைவான இலக்கியங்களை அறிமுகஞ் செய்து வைக்கும் நோக்கில் சமுகேசரியில் அவ்வப்போது இவர் எழுதிய கட்டுரைகளிற் பதினெட்ட்டே இலக்கியச் சோலை என்ற தலைப்பிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுரைகள் ஆணைத்தும் வாசககளை முன்னிறுத்தி உரையாடும் பான்மையில் அமைந்தவை.

A good critic is one who narrates the adventures of his mind among masterpieces

எனச் சிறந்த விமரிசகனுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறுன் அன தோல் பிரான்ஸ் (Anatole France)

கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு அது முற்றிலும் பொருந்தும் என் சிறது இலக்கியச்சோலை.

“குருமகா லிங்க சிவக்கோன் உளப்பொழிற்
றருமலர் படிந்துலாந் தண்ணிளாந் தென்றல்
அகத்தியன் நேர்கணே சையனம் ஒருகற்
பகத்திற் படர்காம வல்லிப் பைங்கொடி...
பாமல ரெல்லாம் பயில்க்கவைத் தேவினைத்
தோமற வண்டு சுழன்றிடு களிவண்டு...
கோப்பாய் பலாவி கொழுமையார் செந்தமிழ்த
தோப்பாய் உறநிதன் சுரந்திடு வளநதி...”

— கர. நீலகண்டன்

“சான்றேர்களின் நூல்கள் அவர்களின் உயிர்ப்புக்கள்.
அவைகள்மூலம் அவர்களை இருதயத்தில் இருத்தி
அவர்களோடு கலந்துரையாடுகின்றோம் ; அவர்கள்
வழியில் நிற்க வாய்யறுகின்றோம் ...
பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின்
உயிர்ப்புக்கள், இலக்கியச்சோலை என்ற பெயரில்
உதயமாகியிருக்கின்றன. இச்சோலையை இலட்சிய
பூஞ்சோலை யென்றே கருதல் வேண்டும் .”

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி
ச. கணபதிப்பிள்ளை

“A good critic is one who narrates the adventures
of his mind among masterpieces” எனச் சிறந்த விமரி
சீகலுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறான் அன்த்தோல் பிரானஸ்.
கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு அது முற்றிலும் பொருந்தும் என்கிறது
இலக்கியச் சோலை”

க. உமரமகேசவரன்

“ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளம் காண்பதென்பது ஓர் அரிய
கலை. பொ. கி. அவர்களுக்கு அது எளிதில் கைவந்தது...
காண்டங்கள் அனைத்திலும் பேரமுகுவாய்ந்தது சுந்தரகாண்
டம் என்பர். அதனுள்ளும் ‘சௌந்தரிய சிகரம்’ எனத்
தக்கது ‘நீண்டு குழன்று’ என்னும் கவிதை. அவ்வழகினை
அழுகு செய்கிறது செந்தமிழ் மணியின் விளக்கம் ”

—கவிஞர் சேர. ப